

சைவ போதம்

முதலாம் புத்தகம்

சைவத் திருவாளர்
சு. சிவபாதசுந்தரம், B. A.
செய்தது

22-ம் பதிப்பு:

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பளை.

சிவமயம்

சைவ போதம்

முதற் புத்தகம்

சைவத் திருவாளர்: சு. சிவபாதசுந்தரம் B. A.
செய்தது

இது

தெல்லிப்பழை ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்தால்
சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையில்
அச்சிடப்பெற்றது

22-ம் பதிப்பு

இரத்தாஷ்டி ஸ்ரீ ஆனி மீ

1984

(Copyright Registered)

21ம் பதிப்பு - 1962

22ம் பதிப்பு - 1984

பதிப்புரை

சைவபோதம் முதலாம் புத்தகத்தை இரு பத்திரண்டாம் பதிப்பாக அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் எமது தேவஸ்தானம் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறது என்பதை முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சைவத் திருவாளர் திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம் B. A. அவர்கள் இந்நூலை ஆக்கிச் சைவ உலகுக்கு அளித்ததன் மூலம் இனைய தலைமுறையினர் பலர் சமயப்பற்றும் ஆசாரமும் ஒழுக்கமும் உடையவர்களாக வாழ வழி கிடைத்தது. எனது ஆரம்ப கல்விப் பராயத்திலே இந்நூலைப் படிக்கும் வாய்ப்பு பாடசாலையிலேயே தரப்பட்டது. இந்நூலில் அமைந்த செய்திகள் இன்னும் எனது மனதில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்துள்ளன. எண்ணிப்போல் ஆயிரம் ஆயிரம் உள்ளங்கள் இக்கருத்துகளை உள்ளத்தில் தேக்கி வைத்திருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. கல்வி பயிலும் சிறுர்க்குச் சைவப்பற்றும் சிவபெருமானிடத்தில் பக்தியும் ஏற்படுத்துவதற்கு சிவகதைகள் இன்றியமையாதன. இதனை நூலாசிரியர் அறிந்து சைவ உலகுக்கு உபகாரஞ் செய்துள்ளார். கடந்த ஆண்டு சைவப் பெரியார் சபையினர் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிடும் பணியை எமது தேவஸ்தானம் ஏற்றுக் கொண்டது. இதற்

கிணங்க ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் பெருமானால்
 ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சைவப் பிரகாச அச்சியந்திர
 சாலையில் முன்னைய பதிப்புகளின் ஒழுங்கின்
 பேரில் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டது. மிகக் கண்ணி
 யமாகவும் ஒழுங்காகவும் இந்நூலைப் பிழையின்றி
 அச்சிட்டு வெளியீடு செய்ய உதவிய சைவப்பிர
 காச அச்சியந்திர சாலையினருக்கும் அதற்குப்
 பொறுப்பாக இருந்து நிர்வகிக்கும் சைவபரிபாலன
 சபையினர்க்கும் எமது தேவஸ்தானத்தின் சார்பில்
 நன்றி கூறுவது முதற்கடனாகும். இந்த மகத்தான
 சிவப்பணியை எமக்குத் தந்துதவிய சைவப்பெரி
 யார் சபையினர்க்கும் எமது மனம் நிறைந்த
 நன்றி உரித்தாகுக. முன்னைய பதிப்பிலே இடம்
 பெற்றபடியே முகவுரை பாயிரம் ஆகியவை இந்
 நூலிலும் இடம் பெற்றிருப்பது பொருத்தமாகு
 மாகையால் அவை சகல விளக்கங்களையும் படிப்
 போர்க்கு உதவும் என்ற நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

தேவஸ்தானத்தின் பணிகளில் மிகப் புண்ணி
 யமான பணியாகவும் சிறந்த ஞான சேவையாக
 வும் இத்தகைய நூல் வெளியீடுகளை நாம் கருது
 கிறோம். கல்விக் கழகங்களும் சைவ மன்றங்களும்
 இவ்வெளியீடுகளை மதித்து ஆதரவு வழங்க வேண்டு
 மென்று பணிவாக வேண்டுகிறேன்.

செல்வி. தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

தலைவர்

ஸ்ரீ துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்

தெல்லிப்பழை.

முகவுரை

சமயத்தின் நோக்கம் ஆன்மா கடவுளைப் பற்றுதலாகும். இதற்கு இன்றியமையாத சாதனம் ஆன்மா கடவுளிற் பற்று வைத்தல், நாம் நல்லவ ரொருவரைப் பலமுறையுங் கண்டு பேசிக் கூடித் திரிதலால், அவரிலே, நமக்குப் பற்று வளர்வது போல, கடவுளைக் காணியிலும் மாணியிலும் வேறு வேறு நேரங்களிலும் அன்போடு தியானிப்பதா லும், கோயில் வழிபாட்டினாலும், திருத்தொண்டுகள் செய்வதனாலும் கடவுளிலேயுள்ள பற்றை வளர்த்துக்கொள்ளுதல் சாலும். சிறுவயதிலே பழ கிய பழக்கம் நிலைக்கத்தக்கதாதலால், இந்தப் பழக்கங்களைச் சிறுவருக்குப் பழக்குவது ஐங்குரவ ருக்கு முள்ள கடனாகும். அவைகள் தவிர, சிவபிரா னது திருவருளையும், சிவனடியாரது திடபத்தியை யும், புண்ணியமான செயல்களையும் விளக்குங் கதைகளும் கடவுளிலே உள்ள பற்றை வளர்ப்பன வாம். இப்படியான கதைகளைப் படிப்பிக்கவேண் டிய உபாத்தியாருடைய வேலையைச் சுருக்குதற் காக இந்தப் புத்தகம் கதை ரூபமாய் எழுதப் பட்டது.

இதிலுள்ள கதைகள் பெரும்பாலும் பழமை யானவை. வடமொழியிலுள்ள முதனூற் கதை களுக்கும் தென்மொழியிலுள்ள வழிநூற் கதை களுக்கும் இடையிடையே வேறுபாடுகளிருத்தலைக்

கண்டு, இதிலுள்ள கதைகள் சில அவற்றினின்றும் வேறுபடுதலை ஆன்றோர் பொறுப்பர்.

சமயக் கல்விக்குக் காலம் பெறும் பள்ளிக் கூடங்களிலே, தமிழ் நான்காம் வகுப்பிலும் இங்கிலிஷ் முதலாமாண்டு வகுப்பிலும் கற்கும் மாணுக்கர்கள் இப்புத்தகம் கற்கத்தக்கவர்கள். ஏனைய பள்ளிக்கூடங்களிலே இது நான்காம் வகுப்புப் புத்தகங்களில் ஒன்றாகப் போதிக்கப் படலாம். இது சிறுவர்களுக்கு மாத்திரமன்றிப் பொதுவாகக் கதைகளிற் பிரியமுள்ள ஏனையோருக்கும் பயன்படும்.

இப்படியான ஒரு புத்தகம் அறிவிற் சிறந்த வராய்ப் பத்திமானாயுள்ள ஒருவரால் எழுதப்பட்டாற் குறைகளில்லாததாய் இருக்கும். அப்படியான ஒருவரால் இனியாவது ஒன்று எழுதப்படவேண்டுமென்று யாவரும் விரும்பவேண்டும். அறிவாளர்கள் இதிலேயுள்ள குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டுவார்களானால் இதற்குப் பெருந் துணைபுரிபவராவர்.

க. சி.

சிவமயம்

லேர்: பொன். இராமநாததுரை K.T. K. S.

எழுதிய

பாயிரம்

“சைவபோதம்” என்று கூறப்பட்ட இந்நூல் சிவபெருமான் ஆன்மகோடிகளை எவ்விதம் இரக்சித்து வருகிறாரென்று விளக்குகின்றது.

சகல வஸ்துக்களுக்குள் இருந்தும், அவற்றுக் கப்பாற் பட்டும், தமது அன்புச் சொரூபத்தையும் அறிவுச் சொரூபத்தையும் மாறவிடாமல் யாவற்றையும் அடக்கியாண்டு, ஆன்மாக்களுடைய சுகத்தைக் கருதிப் பஞ்சுகிருத்தியங்களை நடத்தியருளும் சிவபெருமான் ‘கடவுள்’ எனப்படுவர்.

அவரது இலக்கணங்களையும் சநாதன தர்மங்களையும் எடுத்துக் கூறுதலரிதாயினும் அவற்றிற் சில இந்நூலிற் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டன:

- 1 கடவுள் அன்பு நிறைந்தவர் (பாடம் 1, 6)
- 2 கடவுள் எங்குமுள்ளவர் (பா: 1, 4)
- 3 கடவுள் உயிர்க்கு உயிராயுள்ளவர் (பா: 13)
- 4 கடவுள் அடியார்க்கு எளியவர் (பா. 2, 4)
- 5 கடவுள் ஆன்மாவை என்றுங் காக்கிறார், உடம்பு அழிவுக்கு உரிய பொருள் (பா: 13)
- 6 கடவுளை நம்பினோர்க்கு ஒருகுறையுமில்லை (பா: 1, 9, 15)

- 7 கடவுள்வழிபாடு அவசியம்வேண்டற்பாலது [7, 10, 12, 13]
- 8 கடவுள்வழிபாட்டினாலே பழவினைப்பயனை வெல்லலாம் [7]
- 9 கடவுள்வழிபாடே உபவாசவிரதத்தின் முக்கிய அங்கம் [20]
- 10 அகந்தை, மமதை, துஷ்ட நினைவுகள், விஷயசுகமோகங்கள், அறித்திய வஸ்துவினுள்ள பற்றுக்கள் ஆகிய மலங்கள் யாவற்றையும் சிவபெருமான் நீக்குபவ ராதலால் அந்த அநுக்கிரகத்தை உணர்த்தும் திருநீறு வணங்கப்படத் தக்கது. [பா. 10 11,]
- 11 திருக்கோயிலிலே தொண்டு செய்தல் தாச மார்க்கத்தா ருக்குப் பெரும் புண்ணிய கருமம் [பா. 10, 12]
- 12 ஆன்மலாப முயற்சியிலே சரீர வருத்தஞ் சற்றேனும் நினைக்கப்படத் தக்கதன்று [பா. 6, 8]
- 13 அறித்தியப் பொருளுக்காகச் சமயத்தை விடலாகாது; [பா. 23]
- தாயும் பிள்ளையும், தந்தையும் பிள்ளையும், உபாத்தி யாயரும் மாணவனும், பதியும் பத்தினியும் ஆகிய சம்பந்தங்களிலே தாய், தந்தை, உபாத்தியாயர், பதி ஆகிய இவர்கள் அன்பே சொருபமாயும், அறிவே சொருப மாயும் இருத்தலினால் இவர்கள் வழிபடத் தக்கவர்கள்.
- 14 தாயை வழிபடல் [பா. 14, 16]
- 15 தந்தையை வழிபடல் [பா. 16]
- 16 உபாத்தியாயரை வழிபடல் [பா. 24]
- 17 பதியை வழிபடல் (பா. 24]
- 18 சீவகாருண்யத்தை அபிவிருத்தி செய்தல் வேண்டும். [பா. 1: 18, 32]
- 19 தீங்கு செய்கிறவர்களுக்கும் நன்மை செய்தல் வேண்டும் [பா. 11: 13, 32]

- 20 தனக்கு வருந்துன்பங்களைப் பாராட்டாமற் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் 'தபஸ்' என்னும் பெருங்குணம் [பா. 19]
- 21 அகந்தை மமதை. அற்ற தன்மை உத்தம குணம்; இதுவே தாழ்மை [பா. 21]
- 22 பழிப்பன பகரேல் [பா. 20]
- 23 மதுபானம் சரீரத்தையும், நல்லொழுக்கத்தையும் கெடுக்கும். [பா. 24, 25]
- 24 நேர்மையாக இருத்தல்வேண்டும் [பா. 19, 27, 29, 30]
- 25 திருநீற்றை அவமதித்தால் தீமைஉண்டாம் [பா. 26, 27]
- 26 பிற உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யலாகாது [பா. 28, 29]
- 27 மிருக பலி பெரும் பாதகம் [பா. 28, 29]
- 28 நமக்கு அதிகாரம் வந்தகாலத்திலே நமது இலாபத்தைக் கருதாமற் பிறருடைய நன்மையையே கருதல்வேண்டும். [பாடம் 31]
- 29 பிறருக்காக நாம் வருந்தல் வேண்டும். [பா. 32]

இந் நூல் சைவ விநியாசாலிகள் யாவற்றிலும்
போதிக்கப்படத்தக்கது.

உபாத்தியாயர்களுக்கு அறிவிப்பு

சமயக் கல்வி பள்ளிக்கூடங்களிலே ஒரு வாரத்தில் இரண்டரை மணிப் போதுக்குக் குறையாமல் நடைபெறுகின்றது; இதில் ஒன்றரை மணிப்போது இந்தப் புத்தகமும், அரைமணி தோத்திரமும் படிப்பிக்கப்படலாம். இந்தப் புத்தகத்தில் ஒரு பாடம் பெரும்பாலும் ஒரு வாரத்துக்குப் போதியதாகும். பிள்ளைகள் சுலபமாக விளங்குதற்காக உபாத்தியாயர் கதைச் சுருக்கத்தை ஐந்து நிமிஷத்திற்குச் சொல்லிவிட, கதையை ஞாபகப்படுத்துவதற்காக அவர்கள் பலமுறை வாசித்த பின், அதிலுள்ள சமய உண்மைகளை உணர்த்துதற்காக உபாத்தியாயர் பதினைந்து அல்லது இருபது நிமிஷம் கேள்வி கேட்பது முறையாகும். முத்தற்பாடத்திலே கேட்கவேண்டிய அவசியமான வினாக்கள் பின்வருமாறு: [ஆப்படியே மற்றயவைகளிலும் வினாவுக.]

1. சிவபெருமான் எப்படிப்பட்டவர் என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன?
2. ஏன் அப்படிச் சொல்லுகின்றன?
3. கடவுளுக்குச் சரீரமாயுள்ளவை எவை?
4. உன்னுடைய சரீரத்தைப் பிறர் வருத்துவது உனக்குப் பிரியமா?
5. நாம் உயிர்களை வருத்துவது கடவுளுக்குப் பிரியமாக யிருக்குமா?
6. ஆடு கோழி முதலியவைகளைக் கொல்லலாமா?

7. மாடு, குதிரை முதலியவற்றிற்கு உணவு கொடாது வேலை செய்விக்கலாமா? அவைகளுக்கு அடிக்கலாமா?
8. பிற உயிர்களுக்கு நாம் என்ன செய்தாற் கடவுளுக்குப் பிரியமாய் இருக்கும்?
9. நாய், பூனை முதலியவைகளை நாம் நேசிக்க வேண்டுமாயினும், அவைகளை மார்பிலே அணைத்து, நாம் உண்ணும் போது நமது இலையிலே உணவு கொடுத்தல் சரியா?

குறிப்பு:- இந்தக் கதைகளிலே சிவபெருமான் என்றது அவருடைய திருவருள் வடிவங்களாம். நான்காம் பாடத்திலே சிவபெருமான் அணையை "வேண்டிய [அளவுக்கு உயர்த்திவிட்ட" படியால், அதிகாரிகள் தண்டிக்க நினைத்தது தவறு, ஐந்தாம் பாடத்திலே சிவபெருமான், பத்திரனுடைய வேலைக்காரனென்றது, அவர் அடியார்களுக்கு வேண்டியவெல்லாம் செய்தலானென்ற நிக. பதினெட்டாம் பாடத்திலே சிவபெருமான் ஒன்றும் உண்பவரல்ல ராதலால், "நான் ஒருகாலமும் உண்ணாத ஆகாரம்" என்றார்.

யொருளடக்கம்

பாடம்	பக்கம்
1 சிவபெருமான் பன்றிக் குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுத்தமை	1
2 சிவபெருமான் தாயானமை	3
3 சிவபெருமான் மண் சுமந்தமை I	6
4 சிவபெருமான் மண் சுமந்தமை II	8
5 சிவபெருமான் விறகு விற்றமை	11
6 சிவபெருமான் பொதிச் சோறு கொடுத்தமை	14
7 மார்க்கண்டேயர் சரித்திரம்	16
8 திருநாவுக்கரசநாயனார் திருக்கைலாசத்துக்குப் போதல்	18
9 அரிவாட்டாய நாயனார்	21
10 அரசன் வண்ணனைக் கும்பிட்டமை	24
11 ஏனாதிநாதர்	26
12 ஓர் இராசா	29
13 சிவைக்கியர்	31
14 பட்டினத்துப் பிள்ளையார்	36
15 தாமோதரர்	40
16 கௌசிகர்	42
17 மெய்ப்பொருள் நாயனார்	45
18 சிபிச் சக்கரவர்த்தி	48
19 கிரிசாம்பாள்	50
20 ஒரு குருவும் மகனும்	53

21	துளசித்தாமர்	...	55
22	விலையுயர்ந்த இரத்தினம்	...	58
23	ஒரு புலையன்	...	60
24	ஓர் உபாத்தியாயர் I	...	63
25	ஓர் உபாத்தியாயர் II	...	66
26	புயபலராசன் I	...	69
27	புயபலராசன் II	...	72
28	குருவும் சீஷனும் I	...	75
29	குருவும் சீஷனும் II	...	78
30	ஒரு வேளாளன்	...	82
31	சீராளச் செட்டி	...	84
32	இரந்திதேவர்	...	87
33	சிவாலயதரிசனம்	...	90
	தோத்திரத்திரட்டு	...	93
	நீதி நூற்றிரட்டு: 1. நல்வழி [திரட்டு]	...	101
	2. திருக்குறள்	102

101
100
99
98
97
96
95
94
93
92
91
90
89
88
87
86
85
84
83
82
81
80
79
78
77
76
75
74
73
72
71
70
69
68
67
66
65
64
63
62
61
60
59
58
57
56
55
54
53
52
51
50
49
48
47
46
45
44
43
42
41
40
39
38
37
36
35
34
33
32
31
30
29
28
27
26
25
24
23
22
21
20
19
18
17
16
15
14
13
12
11
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1

சிவமயம்

சைவபோதம்

முதற் புத்தகம்

சிவபெருமான் பன்றிக் குட்டிகளுக்குப்
பால் கொடுத்தமை

தென் இந்தியாவிலே மதுரை என்னும் ஒரு நகரம் உண்டு. அதற்கு அயலில் ஒரு காடு இருந்தது. அந்தக் காட்டிலே ஒரு நாள் ஒரு பன்றி கொல்லப்பட்டது; அந்தப் பன்றிக்குப் பன்னிரண்டு குட்டிகள் இருந்தன. தாய்ப்பன்றி செத்துப் போன குட்டிகள் எவ்வளவு பாடுபடும்! அவைகளுக்குப் பசி தீர்ப்பவர் யார்? அவைகளுக்குத் துணையாவார் யார்? அவைகள் வெயிற் சூட்டினால் வருத்தப்பட்டன; பசியால் தவித்துத் தம் தாயைக் காணாமல் மனங் கலங்கின.

அவைகள் வருந்தியதைப் பரம பிதாவாகிய சிவபெருமான் கண்டார். அவைகள் முற்பிறவிகளிலே புண்ணியங்கள் செய்திருந்தமையினால் போலும் அவைகளுடைய தாய்ப்பன்றி போல உருவங் கொண்டு அவைகளுக்குப் பக்கலிற் போய்க் கிடந்தார். அவைகள் அதைக் கண்டவுடனே துன்ப மெல்லாந் தீர்ந்து, சந்தோஷத்துடன் பால் குடித்துவிட்டுச் சிவபெருமானாகிய தாய்ப்பன்றிக்கு மேலே ஏறித் துள்ளி விளையாடின.

“ஆயினும், எல்லாப் பிராணிகளுள்ளும் பன்றியே மிகவும்; அருவருக்கத்தக்க மிருகம், அப்படியான மிருகங்கள் சிவபெருமானுடைய திருமேனியிலே முட்டலாமா?” என்று நீங்கள் கேட்கக்கூடும். அதற்கு மறுமொழி சிவபெருமான் சொல்லியிருக்கின்றார்.

“நாம் எல்லா உயிர்களிலும் மிகுந்த அன்பாய் இருத்தலினாலேதான், வேதங்கள், ஆகமங்கள் எல்லாம் எம்மைச் சகல சீவ தயாபரன் என்று சொல்லுகின்றன; ஒரு மனிதனுக்கு அவனது உடம்பில் எல்லா அங்கங்களுஞ் சரிதான். சுத்த மில்லாத இடங்களிலே மிதிக்கின்ற காலும் அவனுக்குத் தேவையே; மிக அருமையான கண்ணும் அவனுக்குத் தேவையே; காலிலே ஒரு வருத்தம் வந்தால், இது இழிவான கால்தானே என்றெண்ணி அந்த வருத்தத்தைத் தீர்க்காமல் விடுவானே? இல்லையே.

அது போலவே எம்முடைய காரியமும் எல்லா உலகங்களும், அவைகளிலே உள்ள உயிர்களும் எம்முடைய சரீரமாய் இருக்கின்றன: ஒருவன் தன்னுடைய சரீரத்தின் அவயவங்களிலே எவ்வளவு அவதானமாய் இருக்கிறானோ, அவ்வளவாக நாம் உலகத்திலேயுள்ள உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் அவதானமாயும் அன்பாயும் இருக்கிறோம். எல்லா உயிர்களும் எமக்குச் சரிதான்; பன்றியும் பசுவும் எமக்கு ஒரே தன்மையானவைகளே; எல்லாம் எம்முடையவைகளே.”

“ஏனக் குருளைக் கருளினே போற்றி”

2. சிவபெருமான் தாயானமை

தென் இந்தியாவிலே திரிசிராப்பள்ளி என்று பட்டணம் இருக்கிறது. அங்கே ஒரு மலையிலே ஒரு பழமையான சிவன் கோயில் உண்டு. அதற்கு வடக்கே மூன்று மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் திருவானைக்கா என்னும் ஒரு கிராமம் உண்டு.

அந்தக் கிராமத்திலே முன்னொருகாலத்தில் வயதுபோன ஒரு செட்டிச்சியம்மையார் இருந்தார்; அவர் கடவுளிலே மிகுந்த அன்புள்ளவர். அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள்; அந்த மகள் பிள்ளை பெறுதற்காத் தாயார் வீட்டில் வந்திருந்தாள்.

அம்மையார் திரிசிராப்பள்ளியில் இருக்கும் கோயிலுக்கு ஒவ்வொருநாளும் பூமாலை கட்டிக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்புவது வழக்கம். இவர் கோயிலுக்குப் போகும் வழியிலே காவிரி என்னும் ஆறு பாய்கிறது; ஒரு நாள் இவர் வழக்கப்படி பூமாலை கட்டிக் கொடுத்து விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்போது ஆறு மிகவும் பெருகிப் பாய்ந்தது

ஆற்றைக் கடக்க ஒருவரும் ஓடம் விட முடியாமல் இருந்தனர். ஆதலால் இவர் வீட்டுக்குப் போக இயலாமல் இருந்தார். இவர் அன்றைக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்படும்பொழுது, கருப்பவதியாயிருந்த இவருடைய மகளுக்குப் பிள்ளை பெறுகிற வேதனை தொடங்கிவிட்டது; ஆயினும் சுவாமிக்குச் செய்ய வேண்டிய தொண்டு ஒருகாலத்துந் தவறக்கூடா தல்லவா? ஆனபடியால் இவர் கோயிலுக்குப் போனார். ஆற்றங்கரையிலே நின்று பின்னர் தம்

முடைய மகளின் நிலைமையை நினைந்து நினைந்து அம்மையார் மிகவுந் துக்கப்படுவாராயினர்; ஆறு வரவரப் பெருகின தல்லாமற் குறையவில்லை. 'என்னுடைய மகளைக் காப்பாற்ற என்னால் இயலுமா? கடவுளல்லவோ காப்பாற்றுகிறவர்; அவருக்குத் திருவுளமிருந்தால் என்னுடைய மகளுக்கு ஒரு குறையும் வராது' என்று அம்மையார் எண்ணி மனத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக் கொண்டார்.

பிள்ளை பெறுகிற வேதனையால் வருந்தும் இவருடைய மகளுக்கு உதவி செய்வார் ஒருவருமில்லை; இவருடைய குடிசையோ தனிமையானது. மகளினுடைய வருத்தம் வரவ்ர அதிகரித்தது. இந்தச் சரீர வேதனையோடு தனது தாயார் வரவில்லையே, அவருக்கு என்ன பொல்லாங்கு நேர்ந்ததோ என்ற மனவேதனையுஞ் சேர, தாங்க முடியாத துயரத்திற் கிடந்து மகள் வருந்தினாள்.

அவள் அப்படி வருந்தும் போது, ஒரு கிழவி அவளிடம் வந்தாள். அந்தக் கிழவி தோற்றத்தால் முழுவதும் அவளுடைய தாயார் போல் இருந்தாள். மகள் அந்தக் கிழவியைத் தாய் என்றே நினைத்தாள். தாயாரைக் கண்டவுடன் உண்டான சந்தோஷத்தினால் அவளுடைய வேதனை எவ்வளவோ குறைந்தது. அந்தக் கிழவி அவளுக்கு என்ன என்ன பரிகாரஞ் செய்ய வேண்டுமோ அவைகளை யெல்லாம் விரைவாகச் செய்தாள். பிள்ளை சுகமாகப் பிறந்தது; அதன் பின்பு அவள் செய்ய வேண்டிய சுத்திகள் யாவையுஞ் செய்தாள். தாயையும் பிள்ளையையும் வெந்நீரிலே குளிக்கவார்த்தாள்.

அவளுக்கு வேண்டிய ஆகாரங்களையும், கஷாயங்களையும் வைத்துக் கொடுத்தாள்; இப்படி மூன்று நாளாக அந்தக் கிழவி அங்கே துணையாக இருந்தாள்.

மூன்று நாளிலே காவிரியாற்றுப் பெருக்குக்குறைந்து விட்டது. ஆற்றுக்கு அக்கரையிலிருந்து அம்மையார் வீட்டிற்கு வரக்கூடியதாயிருந்தது. மகளுடைய காரியம் எப்படியோ, அவளுடைய வேதனை எவ்வளவில் இருக்கின்றதோ என்று அறிவதற்கு மிகுந்த ஆவலோடு வீட்டுக்கு வந்தார்; அவர் வீட்டு வாயிலினுள்ளே வரவும் மகளுக்குத் துணையாய் இருந்த கிழவி மறைந்து விட்டாள்.

அம்மையார் வீட்டினுள் வந்து மகனையும் பிள்ளையையும் கண்டு சந்தோஷங் கொண்டு, “மகனே, உனக்கு இந்த ஆபத்துக் காலத்தில் உதவி செய்தவர் யாவர்? அவர் எங்கிருந்து வந்தார்? அவர் இப்போது எங்கே?” என்று கண்களில் ஆனந்த நீர் சொரிய ஆவலோடு கேட்டார். அதற்கு மகள், “அம்மா நீங்கள் தாமே என்னுடன் இருந்தீர்கள்; எனக்கு ஆகவேண்டிய வெல்லாம் செய்து விட்டு, யார் துணை செய்தாரென்று கேட்கிறீர்களே! உங்களுடைய கேள்வி என்ன? உங்களைப் போல் இந்த ஊரில் வேறொருவர் இருக்கின்றாரா? என்னுள்.

இதைக் கேட்ட தாயார், “இது சிவபெருமானுடைய திருவருள் தான்; கடவுளே யன்றி இது செய்ய வல்லவர் யாவர்? எம்பெருமான் எம்மிலே இவ்வளவு அன்புள்ளவரா! அவர் தாயாக வந்து

இவ்வளவு வேலையெல்லாம் உனக்குச் செய்ய நீ எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்!” என்று சொல்லிச் சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்தார்.

அன்று முதல் சுவாமிக்குத் தாயுமான சுவாமி என்ற திருநாமம் வழங்கி வருகின்றது. அம்மையார் பின்பும் தமது திருத்தொண்டை இடைவிடாது செய்து சுவாமியுடைய பதவியைப் பெற்றார். இவ்வம்மையார் பேரில்இன்றைக்கும் தாயுமான சுவாமி கோயிலில் ஒரு திருவிழா நடைபெறுகின்றது.

3. சிவபெருமான் மண் சுமந்தமை 1

மதுரைக்குப் பக்கத்திலே வைகை என்னும் ஆறு பாய்கிறது. அந்த ஆறு முன்னொரு காலத்திலே மிகவும் பெருகி, வயல்கள் சோலைகள் முதலிய இடங்களை யெல்லாம் அழித்து அந் நகரத்தின் மதிலைக் கிட்டி வந்தது. சனங்களெல்லாம் அதைக் கண்டு பயந்து கலக்கமடைந்தார்கள். ஆற்றுக்கு அணைகட்டி அதைத் தடுக்காவிட்டால் அது பட்டணத்துக்குள் வந்து விடும். வீடு வாயில்களை அழிக்கும். மாடு ஆடுகளை வாரிக்கொண்டு போய்விடும்; சனங்கள் அமிழ்ந்தி இறந்துபோவார்கள்; ஆதலாற் சனங்கள் தங்களைக் காக்கும் அரசனாகிய பாண்டியனிடம் போய்த் தங்களுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

அரசன் மந்திரிமார்களுடன் அவ்விடத்திற்குச் சென்றான். ஆறு பெருகி ஊரை அழிப்பதைக்

கண்டு அரசன் மந்திரிமாரைப் பார்த்து, “கடவுளுடைய பூசைகளிலே ஏதுங் குறைவு நேர்ந்ததோ? அல்லது சிவனடியார்களுக்கு யாதுங் குறை செய்தேனோ? என்ன காரணத்தால் என்னுடைய குடிகளுக்கு இவ்வளவு தீமை வந்தது?” என்று சொல்லித் துக்கப்பட்டான்.

பின்பு, அரசன் தூதர்களை நோக்கி, “நம் முடைய ஊரிலுள்ள சனங்களெல்லாரையும் வைகையாற்றங் கரைக்கு அணைகட்ட வரும்படி பறையடிப்பியுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். உடனே அவ்வூரிலுள்ள சனங்களெல்லாருங் கூரிய மண்வெட்டிகளும், பெரிய கூடைகளும், சும்மாடுகளுங்கொண்டு வைகைக்கரைக்கு வந்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் அடைக்கவேண்டிய பகுதி அளந்து விடப்பட்டது.

அவ்வூரிலே பிட்டு விற்றுச் சீவனஞ் செய்யும் செம்மனச்செல்வி யென்னும் வயது போன ஒரு அம்மையார் இருந்தார். அவருக்குத் தாயுமில்லை; தந்தையுமில்லை; பிள்ளைகளும் இல்லை; வேறு இனத்தவர்களும் இல்லை; தன்னந் தனியாக இருந்தார். ஆயினும், அவர் எல்லாம் வல்ல சிவபெருமானில் அளவில்லாத பத்தியும் இடையருத் தியானமும் உடையவர்; அவருடைய பங்கை அணை கட்டுதற்கு ஒருவருமில்லை. அந்தப் பங்கு அணை கட்டப்படாமலிருந்தால் அரசனுடைய சேவகர்கள் அவரை வருத்துவார்கள். ஆதலால், அம்மையார் தெருக்களெல்லாம் போய்க் “கூலிக்குப் பிட்டுத்

தருவேன்; யாராவது என்னுடைய பங்கைக் கட்டுவீர்களா?" என்று கேட்டார். ஒருவருள் சம்மதிக்கவில்லை.

அம்மையார் யாதொரு வழியுமின்றி மனங்கலங்கினார்; கண்ணீர் தாரை தாரையாகச் சொரியச் சோமசுந்தரக் கடவுளிடம் கோயிலுக்குச் சென்றார். அங்கே சுவாமிக்கு முன்பாகப் போய், "சுவாமி, என்னை இவ்வாபத்தினின்றும் நீக்குவார் ஒருவர் இல்லையே! தேவரீருடைய கிருபையாற் பிட்டு விற்றுச் சீவிக்கும் எனக்கும் இத்துன்பம் வரலாமோ? தேவரீர் என்னுடைய மனத்துயரத்தைத் தீராவிட்டால், நான் வேறு யாரிடஞ் சொல்லுவேன்" என்று அழுதுவிட்டுப் போனார்.

சிவபெருமான் அம்மையார்மேல் இரங்கி அவரைக் காக்கத் திருவுளங்கொண்டார்; சுவாமி, ஒரு கூலியானைப்போலக் கந்தைத் துணி உடுத்துத் தலையிற் கூடையும், தோளில் மண்வெட்டியுங் கொண்டு அம்மையாரிருந்த வாயிலில் வந்து "கூலியாள் வேண்டியவர் யாருமுண்டோ?" என்று வினவினார். அம்மையார் வெளியே வந்து, "எனக்குக் கூலியாள் வேண்டும்; வருவாயா?" என்று கேட்டார்; அதற்கு கூலியாளர் "எனக்கு முற்கூலி தருவாயாயின் வருவேன்" என்றார்.

4. சிவபெருமான் மண் சுமந்தமை 2

அம்மையார், "நீ இப்போது உண்ணுகிறதற்குப் பிட்டுத் தருவேன்; இல்லையேற் பிட்டை விற்றுப் பின்னேரம் கூலி கொடுப்பேன்" என்றார். கூலி

யாளர், “என்னுடைய கூலியாகப் பிட்டுடை இப்போது தருவாயாயின் நான் அதை உண்டுவிட்டு உன்னுடைய வேலையைச் செய்வேன்” என்றார். அம்மையார் அதற்குச் சம்மதித்து உதிர்ந்த பிட்டு முழுவதையுங் கூலியாளருக்குக் கொடுத்தார்; சிவபெருமானாகிய கூலியாளர், “இன்னும் வேண்டும்; இன்னும் வேண்டும்” என்று அம்மையாருடைய பிட்டுடைமேலும் மேலும் வாங்கித் தீன்றார். எஞ்சியதை வேலை செய்யும் பொழுது உண்ணுதற்காகத் தமது கந்தைத் துணியிலே முடிந்து கொண்டு போனார்.

அவர் ஆற்றங்கரைக்குப் போய் அம்மையாருடைய பாகத்தைக் காட்டும்படி அவரைக் கேட்டார். அம்மையார் அளந்து விடப்பட்ட பங்கைக் காட்டி, “தம்பீ, இந்தப் பங்கினை அடைத்துவிடு” என்று சொன்னார். சுவாமி அம்மையாரைப் பார்த்து, “நான் உம்முடைய பாகத்தை இதோ அடைக்கின்றேன்; யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்; நீர் போம்” என்று சொல்லி அனுப்பினார். அம்மையார் வீட்டிற்குப் போய்விட்டார். கூலியாளர் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்யவில்லை. இடையிடையே விளையாடுவதும், இடையிடையே மண் கொண்டுபோய்க் கரையிற் போடுவதுமாய் இருந்தார். ஆயினும் அணையை வேண்டிய அளவிற்கு உயர்த்திவிட்டார்.

பின்பு, அவர் இளைத்தவர்போல, கூடையைத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டு, கொன்றைமரநீழலிலே படுத்து நித்திரை செய்பவர்போலக் கிடந்தார். அப்பொழுது அரசனுடைய அதிகாரிகள்

அங்கே வந்தார்கள்; அவர்கள் தங்கள் ஏவலாளர்களை நோக்கி, 'எல்லாரும் தங்கள் பங்குகளைக்கட்டி முடித்தார்களா என்று பார்த்து வாருங்கள்' எனக் கட்டளை யிட்டார்கள். ஏவலாளர்கள் போய் எல்லா இடங்களையும் பார்த்தார்கள். எங்கும் மிக உயரமாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஒரு பங்கு மாத்திரம் மற்றையவைகளிலுஞ் சிறிது தாழ்ந்திருக்கக்கண்டார்கள். அப்போது, "இது யாருடைய பங்கு?" என்று அவர்கள் பக்கத்திலே நின்றவர்களை வினவினார்கள்; அவர்கள், "இது மதுரையிற் பிட்டு விற்கும் செம்மணச் செல்வியாருடைய பங்கு; இதை அடைக்கும்படி அவ்வம்மையார் கூலியாளரை விட்டிருக்கிறார். அவர் அந்தக் கொன்றைமர நீழலிலே படுத்து நித்திரை செய்கிறார்" என்றார்கள்.

ஏவலாளர்கள் இதை அதிகாரிக்கு அறிவித்தார்கள். அதிகாரி அதிக கோபங்கொண்டு "அவனை என்முன் கொண்டுவாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். ஏவலாளர் உடனே அவரை எழுப்பிக்கையிலே பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய் அதிகாரிக்கு முன் விட்டார்கள். அதிகாரி தன் பக்கத்திலே நின்ற தண்டஞ் செய்வோரில் ஒருவனைப் பார்த்து, "இங்கே நிற்கும் கூலியாளுக்கு இரத்தம் வடியும் படி அடி" என்று கட்டளையிட்டான். சேவகன் கோபமான வார்த்தைகளுடன் கையிற் பிரம்பை எடுத்துச் சிவபெருமானாகிய கூலியாளருடைய திருமேனியில் அடித்தான். உடனே அவர் மறைந்தருளினார். அந்த அடி பாண்டியராசன் மேற்பட்டது; மந்திரிமார்மேற் பட்டது; அடித்த சேவகன்

மேற் பட்டது; மரங்கள் மேலும் மிருகங்கள் மேலும் பட்டது; எல்லா உலகங்களிலுமுள்ள எல்லா உயிர்கள் மேலும் பட்டது; எல்லாரும் அதிசயித்தார்கள்.

5. சிவபெருமான் விறகு விறற்றமை

முன்னொரு காலத்தில் மதுரையில் வரகுண பாண்டியன் என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். ஒருநாள் அவனுடைய மாளிகைக்கு ஒரு சங்கீத வித்துவான் வந்தான். அவனுடைய பெயர் ஏமநாதன். அவன் அனேக பாட்டுக்களை வீணை முதலிய வாத்தியங்களோடு அரசனுக்கு முன்பாகப் பாடினான். அரசன் அவைகளை அதிகமாக மெச்சி அவனுக்கு அநேக உபகாரங்களைக் கொடுத்தான்.

அவ்வூரிலே பத்திரன் என்னும் ஒரு சங்கீத வித்துவான் அரசனிடம் இருந்தான். அரசன் பத்திரனுடைய சாமர்த்தியத்தை அறிய விரும்பி அவனைத் தன்னிடத்திற்கு அழைத்து, “என்னுடைய அரண்மனையில் ஏமநாதன் என்னும் ஒரு வித்துவான் வந்திருக்கிறான்; அவனை நீ உன் சங்கீத வல்லமையால் வெல்லுவாயா?” என்று கேட்டான். அதற்குப் பத்திரன், “அவனை வெல்லுகிறதற்கு என்னால் இயன்ற வரையில் முயற்சி செய்வேன்” என்றான். அரசன் இந்த இரு வித்துவான்களும் தங்கள் சங்கீதத் திறமையைக் காட்டுதற்கு ஒரு நாட் குறித்து ஊரெங்கும் அறிவித்தான்.

பத்திரன் ஏமநாதருடைய இசைத் திறமையை அறிந்திருந்தமையினாலே அவன் பாடுவதில் தன்னை வென்றுவிடுவான் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டான். ஆயினும், அவன் சிவபெருமானுடைய தொண்டனாயிருந்ததினாலே புறச்சமயத்தவனாகிய ஏமநாதன் தன்னை வெல்லுவது அவனுக்கு மன வருத்தமாயிருந்தது. சிவபெருமான் தம் மிலே அன்புள்ளவர்களை ஒருகாலமுங் கைவிடமாட்டார் என்பதை நம்பி பத்திரன் அரசனுடைய கேள்விக்குச் சம்மதித்தான்.

பத்திரனுடைய சிவபத்தியை அறியாதவர்கள் அவன் தோற்றே போவான் என்று நினைத்தார்கள்; சிவபெருமானுடைய அடியவர்களுக்குக் கிடையாதது எதுவும் உண்டா? பத்திரன் சுந்தரேசுவரர் கோயிலிற் போய் ஒவ்வொரு நாளும் வீணை வாசித்துப் பாட்டுக்கள் பாடுபவன்; சிவபெருமானுடைய திருத்தொண்டிலேயே தன்னுடைய காலம் முழுவதையும் போக்குபவன்; அவன் தனக்கு நேர விருக்கும் அவமானத்தைக் கர்த்துக்கொள்ளும்படி சுவாமியை வேண்டுகல் செய்தான். சுவாமி அவன் மேல் இரங்கி அவனுக்கு உதவி செய்யத் திருவுளங்கொண்டார்.

அவர் ஒரு கிழவனைப்போல் உருவமெடுத்துத் தலையில் விறகு கட்டும் கையில் வீணையுங் கொண்டு தெருக்களிலே திரிந்தார். யாராவது விறகின் விலையைக் கேட்டால், ஒருவரும் வாங்கமுடியாத பெருவிலையைச் சொல்லுவார்; ஆதலால் விறகு விலைப்

படவில்லை. பொழுது படும்போது, சுவாமி ஏமநாதன் இருக்கிற விடுதி வீட்டுக்கு வந்தார். அங்கே, புறத்திண்ணையில் விறகுகட்டை வைத்து விட்டு வீணை வாசித்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்;

அந்த வீணையோசையைக் கேட்டு வியப்புற்று ஏமநாதன் வெளியே வந்து கிழவனைப் பார்த்து, “நீ யார்? இந்தச் சங்கீதமெல்லாம் எங்கே கற்றுக் கொண்டாய்?” என்று கேட்டான். சுவாமி “நான் பத்திரனென்னும் சங்கீத வித்துவானுடைய வேலைக்காரன்; அவன் பாடப்பாட நான் ஒவ்வொரு நாளுங் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். எனக்கும் பாடத் தெரியும்” என்றார்; அப்போது ஏமநாதன், “இன்னும் ஒருமுறை பாடுவாயா?” என்று; சுவாமி அதற்குச் சம்மதித்துப் பராக் குப் பார்த்துக் கொண்டு அவதானமின்றிப் பாடுபவர்போற் பாடினார். ஆயினும்; அந்தச்சங்கீதமோ தேனினும் இனியதாய் இருந்தது. அயலவர்கள் தங்கள் வேலைகளை விட்டு அவருடைய பாட்டைக் கேட்க வந்தார்கள்.

ஏமநாதன் நடு நடுங்கி, “நான் இவை போலும் இனிமையான பாடல்களை முன்னொரு போதுங்கேட்டதில்லை. இவை தெய்வத்தன்மையுடையனவாய் இருக்கின்றன. பத்திரனது வேலைக்கானுடைய பாட்டு இப்படியானால், அப்பத்திரனுடைய பாட்டு எவ்வளவு சிறந்ததாயிருக்கும்” என்று எண்ணி அன்றிரவு ஒருவரும் அறியாமல் அவ்வூரை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

அடுத்த நாள் ஏமநாதன் இராசசபைக்குப் போகாதபடியால், அரசன் அவனை எங்கும் தேடு வித்தான்; அவனைக் காணவில்லை; அவன் பத்திர னுக்குப் பயந்து ஒளித்து ஒடிவிட்டான் என்று அரசன் நினைத்து, பத்திரனை அழைப்பித்து அவ னுக்கு அநேக உபகாரங்களைக் கொடுத்த யானை மேல் ஏற்றி ஊர்வலஞ் செய்வித்தான்.

6. சிவபெருமான் பொதுசோறு கொடுத்தமை

திருநாவுக்கரசு நாயனார் சிவபெருமானிடத் தில் நிறைந்த அன்புடையவர். அவர் எப்போதும் கோயில்களுக்குப் போய்ச் சிவபெருமானை வணங் கிக் கோயிலிலே திருத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டு வந்தார். அவர் பல கோயில்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்து ஒருநாள் திருப்பைஞ் ளீலி என்னுங் கோயிலுக்குப் போகப் புறப்பட் டார்.

போகும் வழியில் அவருக்குப் பசியுந் தாக மும் இளைப்பும் உண்டாயின; ஆயினும், சிவன டியார்கள் தங்களுடைய சரீரத்துக்கு வருகின்ற துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தார்கள். ஆதலால், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் இளைப்பை நினையாமல் நடந்து போனார். அப்போது சிவபெருமான் அவரு டைய வருத்தத்தை நீக்க நினைத்தார். சிவபெரு மான் வழியிலே ஓர் இடத்தில் ஒரு குளத்தையும் நிழல் மரங்களையும் உண்டாக்கினார். ஒரு பிராமண

வடிவங்கொண்டு, அங்கே பொதிசோறு வைத்துக் கொண்டு இருந்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமி சிவபெருமானாகிய பிராமணர் இருந்த இடத்துக்கு வந்தார். அப்போது பிராமணர் அவரைப் பார்த்து, “நீர் வழிநடந்து மிகவும் இளைத்துப் போனீர்; என்னிடத்திலே பொதிசோறு இருக்கிறது; இதை உண்டு இந்தக் குளத்திலே தண்ணீர் குடித்து இங்கே ஆறியிருந்து போகலாம்” என்று சொல்லியருளினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அவையெல்லாம் சிவபெருமானுடைய அருளே என்று நினைத்தார்; பிராமணர் பொதிசோற்றைக் கொடுக்க அதை வாங்கி உண்டு தண்ணீர் குடித்துவிட்டு அங்கேயுள்ள மர நிழலிலே இருந்தார்.

அப்போது பிராமணர் அவரைப் பார்த்து, “நீர் இனி எங்கே போவீர்?” என்றார். திருநாவுக்கரசு சுவாமி தாம் போகுமிடம் திருப்பைஞ்ஞீலி என்னும் ஊர் என்று சொன்னார். சிவபெருமானாகிய பிராமணர், “நானும் அங்கே தான் போகிறேன்; நாங்கள் கூடிக்கொண்டு போவோம்” என்று சொல்லிக் கூடிக்கொண்டு போனார். திருப்பைஞ்ஞீலிக்குச் சமீபமாகப் போனதும் சிவபெருமான் மறைந்தருளினார். திருநாவுக்கரசு சுவாமி அதைக்கண்டு தமக்காக இவ்வளவு வல்லாம் செய்தவர் சிவபெருமானே என்பதை உணர்ந்து மிக மகிழ்ந்து மனங்கசிந்தார். பின்பு, திருப்பைஞ்ஞீலிக்குப் போய், சுவாமி தரிசனஞ்

செய்து கோயிலிலே திருத்தொண்டுகள் செய்து
கொண்டிருந்தார்.

7. மார்க்கண்டேயர் சரித்திரம்

காசிக்கு அயலிலே கடகம் என்றொரு பட்டணம் உண்டு. அங்கே மிருகண்டு என்னும் ஒரு பிராமணர் இருந்தார். அவருக்கு நெடுநாளாகப் பிள்ளையில்லையாக, அவர் காசிக்குப் போய் மணிகர்ணிகை யென்னும் கோயிலையடைந்து சிவபெருமானை இடையருமல் வழிபட்டுக்கொண்டு வந்தார்; ஒருநாள் சுவாமி அவருக்குத் தோன்றி, “உனக்கொரு ஆண்பிள்ளை பிறக்கும்; அது நோயில்லாததாய், நன்றாகப் படிக்கக்கூடியதாய், நல்ல குணமுள்ளதாய், என்னிலே மிகுந்த அன்புள்ளதாய், பதினாறு வயதுள்ளதாய் இருக்கும்” என்று அருளிச் செய்தார்.

அந்நாளில் அவருடைய மனைவியார் கருப்பவதியானார்; நல்ல ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது; அந்தப் பிள்ளைக்கு மார்க்கண்டேயர் என்று பெயர் இடப்பட்டது; அவர் ஐந்து வயதானதும் பூணூலிட்டுப் படிக்கத் தொடங்கினார்; பொதுவாகப் படிக்க வேண்டிய நூல்கள் எல்லாவற்றையும் அவர் அற்ப காலத்திலே படித்து முடித்தார். பின்பு சிவபெருமானால் அருளப்பட்ட வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் படித்து அவைகளின் உண்மையை உணர்ந்து சிவபெருமானிலே மிகுந்த அன்புள்ளவ

ராயினார். அவர் ஒவ்வொருநாளும் சிவபெருமானையும் சிவனடியாரையுந் தாய் தகப்பனையும் வணங்கித் தம்முடைய கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்து வந்தார்.

அவருக்குப் பதினாறாம் வயது தொடங்கிய போது, தாயும் தகப்பனும் அவரைக் கண்ட பொழுதெல்லாம் துக்கப்பட்டு வருந்தினார்கள். இதை அவர் கண்டு ஒருநாள் அவர்களை வணங்கி, “நீங்கள் இப்படி வருந்துதற்குக் காரணமென்ன?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள், “மகனே, நீ இருக்கும் வரையில் எங்களுக்கு என்ன குறை? ஆயினும் உனக்கு வயது பதினாறுதான் உள்ள தென்று சிவபெருமான் சொல்லியருளினார்; அந்தப் பதினாறு வயது வந்துவிட்டது; அதனாலே நாங்கள் துன்பப்படுகின்றோம்” என்றார்கள். அவர்களை அவர் பார்த்து, “நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்; நான் சிவபூசை செய்து அந்தச் சிவபூசையின் பலனாக, மரணத்தை வெல்லுவேன்” என்று சொல்லி அவர்களுடைய காலில் விழுந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு மணிகர்ணிகை என்னும் கோயிலுக்குப் போனார்.

அங்கே அவர் உள்ளம் உருகக் கண்ணீர் சொரியச் சிவபெருமானை வணங்கிக் கோயிலைப் பலமுறையுஞ் சுற்றிக் கும்பிட்டார். பின்பு கோயிலுக்குத் தெற்குப் பக்கத்திலே ஒரு சிவலிங்கத்தை வைத்து மிகுந்த அன்போடு பூசை செய்து பல நாளாக வணங்கிக்கொண்டு வந்தார். ஒருநாள் சுவாமி அவருக்குத் தோன்றி, “நீ மிகுந்த அன்

போடு பூசை செய்கின்றும்; ஆதலால், உனக்கு எது விருப்பமோ அதைக்கேள்; நாம் தருவோம்” என்று சொல்லியருளினார். அதற்கு மார்க்கண்டேயர், “மரணத்துக்கு அகப்படாமல் என்னைக் காத்தருளல் வேண்டும்” என்று கேட்டார் சிவபெருமான் “நீ பயப்படாதே; நீ செய்த பூசையின் பலனால் உன்னுடைய சரீரம் அழியாத் தன்மையை யடைந்திருக்கிறது” என்று சொல்லியருளினார்.

மார்க்கண்டேயர் சிவபெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு மணிகர்ணிகைக்குப் போனார்; அங்கே கோயிலைச் சுற்றிக் கும்பிட்டார்; பின்பு தம்முடைய ஊருக்குப் போனார் அவருடைய தாயும் தகப்பனும் அவர் இறந்துபோவாரென்று மனங்கலங்கி அழுது புலம்பிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அப்போது அவர் நடந்த செய்திகள் யாவற்றையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களுடைய துக்கத்தை நீக்கினார்.

அவர் அங்கே சிலநாள் இருந்து அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் பல ஊர்களுக்குப் போய்ச் சிவாலயங்களைத் தரிசித்துப் பரிசுத்தராகி முத்தியடைந்தார்.

8. திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருக்கைலாசத்துக்குப் போதல்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தென்னிந்தியாவி லுள்ள கோயில்களெல்லாவற்றையுந் தரிசித்து முடித்தபின்பு திருக்கைலாசத்திற்குப் போக விரும்பினார். சிவனடியார்கள் கோயிலுக்குப் போகும்

போது வண்டி முதலியவைகளில் ஏறமாட்டார்கள். ஆதலால் திருநாவுக்கரசு நாயனார் நடந்துபோக வேண்டியிருந்தது. தொடக்கத்திற் பகலிலே மாத்திரம் நடந்தார். பின்பு நெடுந்தூரம் போக வேண்டி யிருப்பதைக் கண்டு பகலிலும் இரவிலும் நடந்தார்.

அநேகநாட் சென்றபின்பு காசியையடைந்தார். அங்கே சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கங்காநதியைக் கடந்து அப்பாலே போனார். அங்கே பாதைகளில்லை எல்லா இடமும் கூரிய கற்கள் உள்ள காடாயிருந்தது. கற்களுக்கு மேலே நடக்க அவருடைய கால்கள் அரைந்து தோல் எடுபட்டு, இரத்தஞ் சிந்திக் கொண்டிருந்தன. அவர் கால் வருத்தத்தைப் பாராமல் சிவபெருமாளையே நினைந்துகொண்டு போனார்.

கடைசியாகக் கால் நிலத்திலே வைக்கமுடியாமற்போனது; பின்பு தவழ்ந்து கொண்டு போனார் முழங்காலும் கையும் தேய்ந்து சிதைந்தன; பின்பு; உருண்டு கொண்டு போனார்; வெயிற் சுட்டதினாலும் கற்கள் கீறினதினாலும் உடலிலுள்ள தசை தேய்ந்து கொண்டு வந்தது. சிவபெருமாளிலே பதிந்த அன்பினாலே அவருக்குச் சரீர வருத்தம் தோன்றவில்லை கடைசியாய் அவருக்கு உடம்பிலே சிறிதேனும் பெலமில்லாமற் போனது; ஒரு விதமாயும் அசைந்து கொள்ள முடியவில்லை; ஆதலால், அவர் வழியிலே கிடந்தார்.

சிவபெருமான் இவரைத் தென்னிந்தியாவுக்குத் திரும்பப் பண்ணுதற்குத் திருவுளங் கொண்டார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் கிடந்த இடத்திற்கயலே சிவபெருமான் ஒரு குளத்தை உண்டாக்கி, ஒரு முனிவரைப்போல் அவருக்கு முன்பு போய், அவரை மிகுந்த இரக்கத்தோடு பார்த்து, “நீர் உடம்பெல்லாம் தேய்ந்து போக இவ்வருத்தத்தோடு இந் தப் பொல்லாத காட்டில் ஏன் கிடக்கின்றீர்?” என்று கேட்டார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமி அந்தச் சிவனடியா ரைக் கண்டதும் சந்தோஷப்பட்டு அவரைப் பார்த்து, “நான் கைலாசத்திலே சிவபெருமானைக் கண்டு கும்பிட மிகவும் ஆசைப்பட்டு இப்படி வந்தேன்” என்றார். முனிவர் அதற்கு “தேவர்களும் முனிவர்களுமே கைலாசத்திற்குப் போவது அரிது! மனிதனாகிய நீர் போகத் துணிவதென்ன? இந் தக் கொடிய காட்டுக்கு ஏன் வந்தீர்? நீர் திரும்புவது தான் புத்தி” என்றார். திருநாவுக்கரசு சுவாமி திருக்கைலாசத்திலிருக்கிற சிவபெருமானுடைய திருக்கோலத்தைக் கண்டல்லாமல், இந்த அழிந்து போகிற உடம்பைக் கொண்டு நான் திரும்பமாட்டேன்” என்று மறுத்தார்.

அப்போது சிவபெருமான் ஆகாயத்தில் மறைந்து அசரீரியாக, “நாவுக்கரசனே, எழுந்திரு” என்றார்; உடனே “அப்பர் சுவாமியுடைய உடம்பு, தேய்வுகளெல்லாம் நிறைந்து, ஊடுருன்று மில்லாமல் முன்போலானது.

அவர் எழுந்து சிவபெருமானை நோக்கி, “சுவாமி, தேவரீர் திருக்கைலாசத்தில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற திருக்கோலத்தை எனக்குக் காட்டியருளல் வேண்டும்” என்று கேட்டார். அப்போது சிவபெருமான், “நீ இந்தக் குளத்திலே முழுகி விட்டு, திருவையாற்றுக்கு வா; நான் கைலாசத்திலே இருக்கிற கோலத்தைக் காட்டுவேன்” என்று கட்டளையிட்டருளினார். அப்பர்சுவாமி அந்தக் குளத்திலே முழுகினார். சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அந்த நிமிஷமே அவர் திருவையாற்றையடைந்தார். அங்கே சிவபெருமான் திருக்கைலாசத்தில் இருக்குந் திருக்கோலத்தை அவருக்குக் காட்டியருளினார். அப்பர்சுவாமி அத்திருக்கோலத்தைக் கண்டு, விழுந்து கும்பிட்டுக் கண்களிலிருந்து ஆனந்த அருவி சொரிய அநேக தேவாரங்களைப் பாடினார்.

9. அரிவாட்டாய நாயனார்

சோழ மண்டலத்திலே கணமங்கலம் என்கின்ற ஓர் ஊர் உண்டு. அங்கே தாயனார் என்னும் ஒரு வேளாளர் இருந்தார். அவர் மிகுந்த செல்வர்; சிவபெருமானிலே அன்பு நிறைந்தவர். அவர் ஒவ்வொருநாளும் செந்தெல் லரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் சுவாமிக்குப் படைக்கும் பொருட்டுக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து வந்தார்.

இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, சிவபெருமான் அவருக்கு வறுமை வரச்செய்தார். வறுமை வந்த போது, நாயனார் கூலிக்கு நெல்லு அரியுந் தொழிலைத் தொடங்கினார். அவர் தமக்குக் கூலியாக வருகிற நெல்லில் செந்நெல்லாய்க் கிடைப்பதைக் கோயிலுக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் கார்நெல்லாய் வருவதைத் தம்முடைய உணவுக்கு எடுத்துக் கொள்வார்.

சிலநாட்செல்ல, சிவபெருமான் அந்த ஊரில் இருக்கிற வயல்களிலுள்ள நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாகும்படி அருள் செய்தார்; அதனாலே நாயனாருக்கு கூலியாகக் கிடைக்கும் நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாயிருந்தது; நாயனார் இதுவும் கடவுளுடைய திருவருளே என்று சந்தோஷப்பட்டு ஒவ்வொரு நாளும் வயலுக்குப் போய் நெல்லரிந்து, கூலி நெல்லெல்லாம் செந்நெல்லாயிருந்தபடியால் முழுவதையுங் கோயிலுக்குக் கொடுத்து வந்தார். அதனாலே அவருக்கு உணவுக்கு நெல் இல்லாமற் போய்விட்டது.

இதைக் கண்ட அவருடைய மனைவியார் வீட்டுக் கொல்லையிலுள்ள இலைக் கறிகளைக் கொய்து சமைத்து வைக்க, நாயனார் அதை உண்டு வந்தார். சிலநாட் சென்றபின் கொல்லையிலுள்ள இலைக்கறிகளும் ஒழிந்து போயின; உண்ணாதற்கு வேறென்று மில்லாமையால், அவர் தண்ணீரை மாத்திரம் குடித்து வந்தார். ஆயினும் நெல்லு அரிந்து கூலி வாங்கி அதைக் கோயிலுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுப்பதில் அவர் ஒரு காலமுந் தவறிலர்.

ஒரு நாள் அவர் செந்நெல்லரிசியும் செங்கீரையும் மாங்காயும் கூடையில் வைத்துச் சுமந்துகொண்டு கோயிலுக்குப் போனார். போகும்போது அவர் பசியினாலும், "உடம்பு மெலிவினாலும் வழியிலே கால்தளர்ந்து தள்ளாடி விழுந்தார். கூடையிலிருந்து அரிசி முதலியன சிதறிப்போயின. அவர் மிகவும் துக்கப்பட்டு, "இனி நாம் கோயிலுக்குப் போவதினாலு என்ன பயன்? இந்தப் பொருளெல்லாம் சுவாமிக்குப் படைக்கக் கிடையாமற் போய்விட்டதே; சிவத் திரவியங்களைச் சிந்திவிட்டேனே! நான் பெருங் கொடும்பாவி! இந்த உயிரை நான் இனி வைத்துக்கொண்டிரேன்" என்று கையிலிருந்து அரிவாளினாலே கழுத்தை வெட்டத்தொடங்கினார்.

அப்போது சிவபெருமான் அவரிலே கருணை கூர்ந்து, அரிவாள் பிடித்த கையைத் தமது திருக்கையினுற் பிடித்தார். நாயனார் சிவபெருமானைக் கண்டு பெருமகிழ்சியடைந்து வணங்கி நின்றார். அப்போது சிவபெருமான், "நீ என்மேல் வைத்த அன்பினாலே செய்த செய்கை நன்றாயிருக்கிறது! நீ உன் மனைவியோடு வந்து எம்முடைய பாதத்தை அடைந்திரு" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

அந்தத் தாயர் என்பவர் அரிவாளினாலே தம் கழுத்தை வெட்டப் போனபடியால், அவருக்கு அரிவாட்டாய நாயனார் (அரிவாள் + தாயர்) என்று பெயராயது.

10. அரசன் வண்ணனைக் கும்பிட்டமை

மலையாள தேசத்திலே சேரநாடு என்று ஒரு நாடு உண்டு. அந்நாட்டை ஆண்டு வந்த இராசாக்களுடைய குடும்பத்திலே பெருமாக்கோதையார் என்றும் ஒரு சற்புத்திரர் சைவசப்தத்தை வளர்ப்பதற்காகப் பிறந்தார். அவர் முற்பிறவியிலே சிவபுண்ணியங்கள் அதிகமாகச் செய்து கடவுளிலே மிகுந்த அன்புடையவராய் இருந்தார். ஆதலால் அவர் சிறுவயசிற்குளே உலகத்திலேயுள்ள இன்பங்களெல்லாம் துன்பங்களென்று வெறுத்துத் தள்ளினார். இராசபுத்திரர்க்குரிய போர்த் தொழில் முதலிய ஒன்றையும் பழகவில்லை.

ஒரு நாள் யாதாயினும் ஒரு சிவன் கோயிலிலே தாம் போயிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி தமது மாளிகையை விட்டு நீங்கி, ஒரு சிறந்த சிவாலயத்திற்குப் போய் அங்கேயிருந்தார். அங்கே அவர் கோயிலைக் கூட்டுவதும், மெழுகுவதும், சுவாமிக்குச் சாத்தப் பூ எடுப்பதும், மாலை கட்டுவதும் முதலிய பெரிய தொண்டுகளைச் செய்து இடைவிடாமற் கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கும் நாளிலே அந்நாட்டுக்கு இராசாவாயிருந்தவர் சந்நியாசியாகித் தவஞ் செய்தற்காகக் காட்டுக்குப் போனார். அந்த இராசாவுக்குப் பிள்ளையில்லை; அதனால் அந்த ஊருக்கு ஓர் இராசாவைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டியிருந்தது.

மந்திரிமார் எல்லாரும் பெருமாக்கோதையாராகிய சிவனடியாரிடம் போய்த் தம்முடைய நாட்டை ஆண்டு தங்கள் எல்லாரையுங் காக்க வேண்டுமென்று அவரை இரந்து கேட்டார்கள். பெருமாக்கோதையார் தமது திருத்தொண்டுக்கு இடையூறு வந்துவிட்டதே யென்று பயப்பட்டுச் சிவபெருமானுக்கு முறையிட்டார். சிவபெருமான் அவருக்கு அருள்புரிந்து சிவபத்தி சற்றேனும் குறைவில்லாமல் இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யும் வல்லமையைக் கொடுத்தார். அவர் மந்திரிமாரிடம் போய் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி இராசாவாகிறதற்குச் சம்மதித்தார்.

அவர்கள் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டுச் சகல இராச வரிசைகளோடும் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். போகும் வழியிலே ஒரு வண்ணன் தோளிலே உவர் மண் பொதி சுமந்து கொண்டு எதிரில் வந்தான். அதற்குச் சற்று நேரத்திற்கு முன், மழை பெய்தமையினால், அவனுடைய தோளிலே இருந்த உவர்மண் கரைந்து அவனுடைய சரீரத்திலே ஊறியிருந்தது. அது உலர்ந்த போது, சரீரம் முழுவதும் திருநீறு பூசியது போலத்தோன்றினது. ஆதலால், அவ்வண்ணனைச் சிவனடியாரென நினைத்துப் பெருமாக்கோதையார் உடனே யானையினின்றும் இறங்கிக் கும்பிட்டார். அது கண்ட வண்ணன் பயந்து நடுங்கி அவரை வணங்கி, “அடியேன் அடி வண்ணன்” என்றுன் பெருமாக்கோதையார் பின்னரும் அவனைப்

பணிந்து, “அடியேன் அடிச்சேரன், தேவரீர் திருநீற்றை நினைப்பித்தீர்; மனம் வருந்தாமற் போகுதீர், என்று சொன்னார். மந்திரிமார் எல்லாரும் அதிசயித்தார்கள்.

திருநீற்றை நினைப்பித்த வண்ணனை அவர்தம்பினும் மேலாக மதித்து வணங்கினாரால், திருநீற்றினுடைய மேன்மை எவ்வளவாக இருத்தல் வேண்டுமென்று மந்திரிமார் நினைத்தார்கள். திருநீற்றை இவ்வளவு மேலாக மதித்த பெருமாக கோதையாருடைய சிவபக்தி எவ்வளவு சிறந்தது என்று அவரை வியந்தார்கள்.

11 ஏனாதிநாதர்

சோழ நாட்டிலே எயினனார் என்று ஓர் ஊர் உண்டு; அங்கே ஒரு காலத்திலே ஏனாதிநாதர் என்னும் ஒருவர் வாழ்ந்தார். அவர் கடவுளிலே அதிக அன்புள்ளவர்; இராசகுமாரர்களுக்கு வாள் வித்தை பழக்குதல் அவருடைய தொழில்.

அவருக்கு அதிகூரன் என்று இனத்தவன் ஒருவன் இருந்தான்; அவனும் வாள் வித்தை பழக்குகிறவன்; ஆயினும் அவன் இவரளவு திறமை யில்லாதவன்; ஆனமையால், அதிகமானவர்கள் அவனிடத்திலே வாள் வித்தை பழகப் போகவில்லை. அதனால், அவன் ஏனாதிநாதரிலே பொருமை கொண்டு அவரைக் கொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தான்.

ஒருநாள் அவன் தனக்குத் துணையானவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவருடைய வீட்டுக்குப் போய் அவரைப் போருக்கு வரும்படி கேட்டான். போருக்கு வரச்சொல்லி யாராவது கேட்டால், அதற்கு மறுப்பது அவர்களுடைய சாதிக்குரிய கொள்கைக்குப் பொருந்தாது. ஆதலாற் போரிலே வெறுப்புள்ளவரா யிருந்தும் தம்முடைய சாதிமுறை தவறக்கூடாது என்றெண்ணி ஏனாதிநாதர் அதற்குச் சம்மதித்துப் போனார். அதிசூரன் போரிலே தோற்றுப் பின்காட்டி யோடினான்.

அன்றிரவு முழுவதும் அதிசூரனுக்கு நித்திரையில்லை. ஏனாதிநாதரை வெல்லுதற்கு வழியென்ன என்று இரா முழுவதும் அவன் யோசித்துக்கொண்டு கிடந்தான். கடைசியில் ஒரு வஞ்சகப் புத்தி அவனுடைய மனத்திலே தோன்றினது. அதுதான் சரியான வழியென்று நினைத்துக்கொண்டு அவன் அடுத்த நாட் காலையில் தனிப்போர் செய்வதற்கு வரும்படி ஏனாதிநாதரை அழைத்தான். ஏனாதிநாதர் இதைப்பற்றி வேரோருவருக்கும் சொல்லாமல், வானையும் பரிசையும் எடுத்துக்கொண்டு, போர் செய்கிற இடத்துக்குப் போனார்.

முன்னொரு காலமும் திருநீறு பூசாத அதிசூரன் அன்றைக்குத் திருநீறு பூசிக்கொண்டு போனான்; ஏனாதிநாதருக்குச் சமீபத்திற் போன போது தன் நெற்றியைப் பரிசையால் மறைத்துக் கொண்டான். போர் தொடங்கியது. ஏனாதிநாதர் அவனைத்தாக்க ஆயத்தஞ் செய்யும்போது, அவன்

தன்னுடைய நெற்றியை மறைத்த பரிசையைக் கீழே பிடித்தான். ஏனாதிநாதர் அவனுடைய நெற்றியிலே பூசியிருந்த திருநீற்றைக் கண்டார். கண்ட பொழுது “ஆ! பிழை செய்துவிட்டேனே, திருநீறு சிவபெருமானைக் குறிப்பதல்லவா? திருநீற்றை எங்கே கண்டாலும் அதை வணங்கல் வேண்டும்; ஒருவனுடைய நெற்றியிலே திருநீறு இருக்கக் கண்டால் அந்தத் திருநீற்றுக்காக நாம் அவரை நேசித்தல்வேண்டும். பாவமல்லாத வழியாக அவருக்கு உதவி செய்யக்கூடுமானால், நாம் அப்படிச் செய்தல் வேண்டும். எம்மைக் கொல்லுவதுதானே இவருக்குத் தேவை; நாம் இவருக்குத் துணை செய்வோம்” என்று நினைத்து ஏனாதிநாதர் வானையும் பரிசையையும் கீழே போடக் கருதினார்.

உடனே அவருக்கு வேறொரு யோசனை வந்தது. “ஆயுதமில்லாமல் நிற்பவனை ஆயுதத்தினாலே கொல்லுகிறவனுக்கு நரக தண்டனை கிடைக்கும்; நான் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு விட்டு நிற்கும் போது இவர் என்னைக் கொன்றால் இவருக்கு நரக வேதனை கிடைக்கப் போகிறதே! இவருக்கு நரக தண்டனை வராமல் நான் இவரைக் காத்தல் வேண்டும்” என்று எண்ணி ஏனாதிநாதர் வானையும் பரிசையையும் கைவிடாமல் எதிர்ப்பவர் போல நின்றார். பாதகனாகிய அதிசூரன் அவரை வாளால் வெட்டிக் கொள்ளான். அப்பொழுது சிவபெருமான் அவருக்குத் தோன்றி அவரைத் தம்மோடு சேர்த்தருளினார்.

12 ஓர் இராசா

மலையாள தேசத்திலே ஓர் இராசா இருந்தார். அவர் கடவுட் பத்தியிற் சிறந்தவர்; சைவசமய ஒழுக்கங்களிலே ஒரு காலமுந் தவருதவர். அவர் ஒவ்வொருநாளும் காலையிலும் மாலையிலுந் தவரு மற் கோயிலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்கிறவர். அன்றியுஞ் சிவதொண்டுகள் செய்வ தில் மிகுந்த ஆசை யுடையவர். அதற்காகத் தம் முடைய இராச்சியத்திலே கிராமப் பக்கங்களி லுள்ள கோயில்களுக்கு அடிக்கடி போய், அந்த இடங்களிலே தம்மை மற்றையவர்கள் அறியாம லிருப்பதற்காக ஊர் மனுஷர் போல வேடமிட்டுக் கொண்டு, ஒவ்வொரிடத்திலும் ஒவ்வொரு நாள் மாத்திரம் நிற்பார்; அங்கே நின்று கோயில் கூட் டுவதும், மெழுகுவதும், பூமரங்களுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பதும், சுவாமி வீதி வரும்போது சுவாமி காவுதலும், விளக்குப் பிடித்தலும் ஆகிய திருத் தொண்டுகளை மிகுந்த ஆசையோடு செய்வார். அவர் மிகச் சிறந்த சிவபத்தர்.

அவர் இராசாவாக வந்து நெடுங்காலமாய் விட்டது. அவருக்குப் பின் இராசாவாக வரவேண் டியவன் அவருடைய மருமகன்; அவன் பெரிய துட்டன்; தான் விரைவிலே இராசாவாக வேண்டு மென்று அவன் நோக்கங் கொண்டான். இந்த இராசாவைக் கொல்லுகிறதற்கு உபாயங்கள் தேடி னான். ஒரு நாள் ஒரு யோசனை பண்ணி அவரைக் கொல்லுதற்கு ஒழுங்குகள் செய்தான்.

தம்முடைய மாளிகையில் இருக்கும் நாட்களிலே, கோயிலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, சுவாமியுடைய தீர்த்தம் வாங்கிப் பருகியல்லாது போசனஞ் செய்வதில்லை என்பது அந்த இராசாவின் நியதியாகும். ஒரு நாள் அவர் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து விட்டுக் குருக்களிடத்தில் தீர்த்தம் வாங்குவதற்காக நின்றார். குருக்கள் தீர்த்தம் கொண்டு வந்தார். அக்குருக்கள் தம்மை ஒரு புண்ணியவான் போலக் காட்டிக் கொள்பவர்; உள்ளபடி கொடிய துட்டர்; ஆயினும் சிவபூசை செய்து கொண்டு வந்ததினாலே அவருடைய துஷ்டக்குணம் பெலனற்றுப் போனது. அவர் இராசாவுக்குமுன்னே போயும் தீர்த்தத்தைக் கொடுக்காமல் நின்றார். இராசா தீர்த்தத்தை வாங்குவதற்குக் கையை நீட்டினார். குருக்களுடைய சரீரம் முழுவதும் நடுங்கினது; கண்ணீர் தாரையாய் வடிந்தது.

இராசா குருக்களைப் பார்த்து; “சுவாமி, ஏன் வருந்துகிறீர்கள்? ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் உங்களுடைய குறையை எனக்குச் சொல்லுங்கள்; என்னைக் கூடுமானால் உங்களுக்கு ஒரு பொல்லாங்கும் வராமல் நான் உங்களைக் காப்பேன்” என்றார். குருக்கள் மிகவும் வருந்தி, “மகாராசாவே, தங்களுடைய மருகனாகிய இளையராசா பொல்லாதவன்; நான் அவனிலுங் கொடிய பாவி; அவனுடைய கட்டளைப்படி இந்தத் தீர்த்தத்திலே கொடிய நஞ்சைக் கலந்து விட்டேன். எனக்குச் செய்ய வேண்டிய தண்டனையைச் செய்து என்னை நரக தண்டனையிலிருந்து காத்தருள வேண்டும்; நான் உடனே போய்ச் சுத்த தீர்த்தம் கொண்டு வருகிறேன்” என்று அழுதழுது சொன்னார்.

அதைக்கேட்ட இராசா, “ஆசாரியரே, கடவுளுக்குச் சித்தமானால் இந்த நஞ்சு என்னைக் கொல்லும்; ஆயினும் அவருடைய அமிர்தமாகிய தீர்த்தத்தோடு கலந்திருப்பதாலே கொல்லுகிற வலிமை இதற்கு இல்லாமற் போய்விடும்; எப்படியானாலும், இந்த நஞ்சு கலந்த தீர்த்தத்தையே நான் இப்போது பருகுவேன், ஒரு தடையுஞ் சொல்லாமல் அதைத் தருக” என்றார்.

குருக்கள் கை நடுங்க நடுங்க அந்தத் தீர்த்தத்தை இராசாவுக்குக் கொடுத்தார். இராசா அதைப் பருகிக்கொண்டு தம்முடைய மாளிகைக்குப் போய் மந்திரியை யழைத்து, “எனது மருகன் இராசாவாதற்கு மிகவும் விரும்புகிறான்; அவனை இராசாவாக்கி விடுக, சிவபெருமான் இந்த நாட்டை இரட்சிப்பார்; நான் தவஞ் செய்தற்காகக் காட்டிற்குப் போகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த நிமிஷமே ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

13. சிவைக்கியர்

ஈழமண்டலத்திலே சிவைக்கியர் என்றொரு வேளாளர் இருந்தார். அவர் பெரிய புண்ணியவான். ஒருநாள் இரவு அவருடைய வீட்டிலே ஒரு கள்வன் இளநீர் பிடுங்கினான். அது விழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு அவர் அந்த இடத்துக்கு ஓடிப்போனார். கள்வன் தென்னையிலேயே இருந்தான்; அவனை அவர் இறங்கச் செய்து, அன்பாக அழைத்துக்

கொண்டு போய்த் தம்முடைய மனைவியாரை எழுப்பி, “இங்கே ஒருவன் பசியால் வருந்துகின்றான் இவனுக்குச் சோறு கொடு” என்று சொன்னார். அவன் சோறு உண்ட பின்பு, அவர் அந்த இள நீரிலொன்றை வெட்டிக் குடிக்கும்படி கள்வனிடம் கொடுத்தார். பின்பு அவனுக்கு என்ன குறை இருக்கிறதென்று கேட்டார்; அவன் எல்லாம் திருப்தி என்று சொன்னான். பின்பு அவனைப் போக விட்டார். சிவைக்கியர் அதிக பெருந்தன்மை உள்ளவர்.

அவருக்கு ஒரேயொரு புத்திரன். அவன் துட்டப் பிள்ளைகளோடு கூடினதால் தீய பழக்கங்கள் பழகிவிட்டான். அதனால் அவருக்கு மிகமனவருத்தம் சிறுவனுக்குப் பத்து வயசு வரையில் ஆய்விட்டது. அவனைத் திருத்துதற்குக் கடவுள் வழிபாடே நல்ல வழியென்று நினைத்து, ஒரு நாள் அவர் அவனை யழைத்து, “மகனே, சைவப் பிள்ளைகள் ஒவ்வொருநாளும் கோயிலுக்குப் போதல் வேண்டும்; நீ இன்னமுஞ் சின்னவனல்ல; இனிமேல் நான் கோயிலுக்குப் போகும் போது நீ எப்போதும் என்னுடன் வரவேண்டும்” என்றார்.

சிறுவன் ஒன்றும் பேசாமல் நின்றான். அப்போது சிவைக்கியர், “என்ன மகனே, நாங்கள் மிருகங்களா? மிருகங்கள் உணவு தேடுவதிலும், உண்பதிலும், உலாவித் திரிவதிலும் உறங்குவதிலும் காலத்தைப் போக்குவன; நீயும் அவ்வளவோடுதான் காலத்தைப் போக்க எண்ணுகின்றாயோ? இந்த அருபையான மனிதப் பிறவி நாக்க

குக் கிடைத்தது. நாம் கடவுளை வணங்கி அவரிலே பற்று வைத்து அவரோடு சேருதற்காக; ஆதலால் நாம் இயன்ற அளவு கடவுளை வழிபடல் வேண்டும். ஒருநாளைக்கு அரைமணி நேரமேனும் கடவுள் வழிபாட்டிலே கழித்தலாகாதா? கோயிலுக்குப் போவதுமன்றிக் காலையிலும் மாலையிலும் முகங் கழுவினவுடனே திருநீறு பூசி நாலுதோத்திரஞ் சொல்லிக் கடவுளை வணங்கல் வேண்டும்” என்றார். சிறுவன் ஒருவாறு சம்மதித்தான்.

சிறுவனுடைய பிரியவீனத்தை அவர் கண்டு அவன் கோயிலுக்கு விருப்பத்தோடு போகக்கூடிய முறையில் கோயிற் குருக்களிடத்திலே இரகசியமாக ஓர் ஒழுங்கு செய்து வைத்தார். அன்று பின்னேரம் இருவருங் கோயிலுக்குப் போனார்கள். அவர்கள் கும்பிட்டு முடிந்தபின்பு, குருக்கள் அவர்களுக்குத் திருநீறு கொடுத்துச் சிறுவனிடம் இரண்டு வாழைப் பழமுங் கொடுத்தார். சிறுவன் மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு வழியிலே வரும்போது, தனக்கு ஒவ்வொருநாளும் குருக்கள் வாழைப்பழங் கொடுப்பாரா என்று தகப்பனரைக் கேட்டான். அதற்கு அவர், “நீ நாளைக்குப் போகிறபொழுது குருக்களைக் கேட்டுப் பார்க்கலாமே” என்றார். அடுத்தநாள் சிறுவன் கோயிலுக்குப் போய்ச் சுவாமியைக் கும்பிட்டுவிட்டு நின்றான். குருக்கள் இரண்டு வாழைப்பழங்கொடுத்தார். அவன் தனக்கு ஒவ்வொருநாளும் வாழைப்

பழங் கிடைக்குமென்று கண்டு கோயிலுக்கு ஒழுங்காகப் போனான். சிவைக்கியர் மகனை இயன்ற வரையும் தம்மோடு வைத்துக்கொண்டு அவனை நல்லபிள்ளையாக்கினார்.

பல நாட் சென்ற பின்பு ஒரு நாட் சிறுவன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்து தகப்பனாரைக் கண்டு “அப்பா, பிறருடைய பொருளை நாம் அனுபவிப்பதுதான் எல்லாச் செய்கைகளிலும் மிக இழிவான செய்கை என்று தர்மபுத்திரர் சொல்லியிருக்கிறாராம்; குருக்களிடமிருந்து வாழைப்பழம் வாங்க எனக்குப் பிரியமில்லை” என்று சொன்னான். அதற்குச் சிவைக்கியர், “மகனே, நீ சொல்வது முழுவதுஞ் சரி; ஆனாலும் வாழைப்பழம் இல்லாவிட்டால் நீ கோயிலுக்குப் போகமாட்டாயே” என்றார். அப்போது மகன்; “அப்பா, நான் வாழைப் பழத்துக்காகவா கோயிலுக்குப் போகிறேன்? தொடக்கத்திலே நான் போனது அதற்காகவுந்தான்; இப்போது அதைப்பற்றி நான் சற்றேனும் நினைக்கவில்லை; கடவுள் எங்களெல்லாருக்கும் தாயும் தகப்பனுமாய் இருந்து எங்களிலே மிகுந்த அன்பு வைத்து எங்களைக் காக்கின்றாரல்லவா? நான் உங்களிலே எவ்வளவு பற்றுக இருக்கிறேன்; அப்படித்தானே கடவுளிலும் பற்றுக இருப்பேன். நீங்கள் இல்லாவிட்டாலும் நான் உயிரோடிருக்க இயலும்; கடவுளுடைய அருள் இல்லாவிட்டால் ஒரு நிமிஷமாவது நான் இருக்க இயலுமா? எந்தக் காலத்திலும் எந்தப் பிறவி

எடுத்தாலும் அவர்தாமே எம்மைக் காக்கிறவர். இனிமேல் ஒரு நாளைக்காவது நான் கோயிலுக்குப் போகாமல் இருக்க மாட்டேன்” என்றுன்.

சிவைக்கியர் இதைக் கேட்டு மிகவுஞ் சந்தோஷப்பட்டு மகனை மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு, “உனக்கு இவைகளைச் சொல்லித் தந்தவர் யார்? நீ சொல்வது முழுவதுஞ் சரி; நீ மிகவும் நல்ல பிள்ளையாய்விட்டாய்; இனி உனக்கு ஒரு குறையு மில்லை; நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன்; அதற்கு மறுமொழி சொல்லு பார்ப்போம்; கடவுள் நம்மிலே அன்புள்ளவர் என்று சொல்லுகின்றாயே. எந்தனை பேர் எத்தனைவித மாக வருந்துகின்றார்கள்; ஒருவன் நித்திரையாய்க் கிடக்கிறபொழுது பாம்பு கடித்து இறக்கிறான்; அப்போதெல்லாம் கடவுள் ஏன் காப்பாற்றவில்லை?” என்றுர்.

அதற்குச் சிறுவன், “அப்பா, இதற்கு மறுமொழி எனக்குத் தெரியாது; நான் முன்னே சொல்லியது என்னுடைய உபாத்தியாயர் எனக்குச் சொல்லித் தந்தது; இதை நீங்கள் எனக்கு விளங்கப்படுத்தல் வேண்டும்” என்றுன்.

அப்போது, சிவைக்கியர் மகனைப் பார்த்து, “நாம் வருந்துவதெல்லாம் நாம் செய்த குற்றத்திற்காக; நாம் பிழையாக நடந்தால் நமக்கு வருத்தம் வருகிறதல்லவா? வருத்தம் வந்தால் அதை மாற்றுவதற்காக வைத்தியர் எவ்வளவு

கசப்பான மருந்தும் தருகிறார்; உடம்பிலே ஒரு கொப்புளம் வந்தால் நோக நோக வைத்தியர் கத்தியால் வெட்டுகிறார்; கடவுள் நம்மை வருத்துவது நம்மிலேயுள்ள பொல்லாத குணம் என்று சொல்லப்படுகின்ற வியாதியை மாற்றுவதற்காகவே; இனி, கடவுள் நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவர் என்றதின் கருத்து: இந்தச் சரீரத்தைக் காப்பாற்றுகிறவர் என்றதல்ல; நமக்கு ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒவ்வொரு சரீரம் கிடைக்கிறது; சரீரம் அழிவதினால் நமக்கு ஒரு பொல்லாங்குமில்லை; இந்தச் சரீரம் போனால் நமக்கு வேறொரு சரீரம் கிடைக்குந்தானே. பாம்பு கடித்து சாகிறதென்றால், இந்த உடம்புக்குப் பழுது வருகிறதேயல்லாமல் ஆன்மாவுக்கு ஒரு பழுதுமில்லையே” என்று சொன்னார். அவைகளைக் கேட்ட பின்பு சிறுவன்பக்திமானாயும் யோக்கியனாயும் இருந்து தன்னுடைய காலத்தைக் கழித்தான்.

14. பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

தென்னிந்தியாவிலே காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் ஒரு பட்டினம் இருக்கின்றது. அங்கே சிவபக்தியிற் சிறந்த சிவநேசகுப்தர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய மனைவியின் பெயர் ஞானகலை. அவ்விருவருக்கும் சிவபெருமானுடைய திருவருளாலே திருவெண்காடர் என்னும் ஒரு புத்திரர் பிறந்தார்; பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்று சொல்லப்படுபவர் இவரே; திருவெண்காடருக்கு ஐந்து வயதானபொழுது தகப்பனார் இறந்து

விட்டார்; சிறு வயதிற்குளே இவர் சகல சாஸ்திரங்களையும் நன்றாகப் படித்துச் சிவபெருமாளிலே மிகுந்த அன்பு உள்ளவரானார்.

ஒரு நாள் சிவபெருமான் இவருக்குக் கனவிலே தோன்றி, “நீ நாளைக்குத் திருவெண்காட்டுக்குப் போய் அங்குள்ள கோயிலிலே தீக்ஷை பெற்றுவா” என்றார். மறுநாள் இவர் விழித்தெழுந்து தாயாருக்குச் சொல்லிவிட்டுத் திருவெண்காட்டுக்குப் போய், அங்கே தீக்ஷை பெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

இவர் பதினாறாம் வயதில் அவ்வூரிலே சிவகலை என்னும் பெண்ணை விவாகஞ் செய்தார். முப்பது வயது வரைக்கும் பிள்ளையில்லாமலிருக்க, சிவபெருமானுடைய அருளினூற் சிவனடியார் ஒருவர் ஒரு பிள்ளையை இவருக்குக் கொடுத்தார். அந்தப் பிள்ளை சிறுவயதிலே சாஸ்திரங்களைப் படித்துச் சந்நியாசியாய் விட்டது; அதைக்கண்டு திருவெண்காடரும் சிவபெருமானே தமக்குத் துணையென்று நினைத்துத் தம்முடைய வீட்டை விட்டுச் சந்நியாசியாகி ஒரு மடத்திலே போயிருந்தார். இவர் அங்கேயிருந்து சிவபெருமானை இடைவிடாமல் தியானித்துக் கொண்டு தம்முடைய காலத்தைப் போக்கினார்.

சில நாளுக்குப் பின் இவருடைய தாயார் இறந்தார். இவரோ சந்நியாசி; இனத்தவர்களும் அந்நியரும் இவருக்குச் சரிதான்; உலகத்திலே

ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவர். தாயிலே மாத்திரம் பற்றுள்ளவர். ஆதலால், இவர் தாயைச் சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோய் அவரை வியந்து பல பாட்டுக்கள் பாடித் தகனஞ் செய்தார். அப்பாடல்களுள் ஒன்று பின்வருமாறு:--

“நொந்து சுமந்துபெற்று நோவாமல் ஏந்திமுலை தந்து வளர்த்தெடுத்துத் தாழாமே — அந்நிபகல் கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந் தாய்தனக்கோ மெய்யிலே தீழுட்டு வேன்”.

பின்பு, இவர் திருவிடைமருதூர் முதலிய பல கோயிலுக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து, வடநாட்டுக்குப் போய் ஒரு விநாயகர் கோயிலிலே சிவயோகஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். சில கள்வர் அவ்வூர் அரசன் வீட்டிற் களவெடுக்கப் போனார்கள்: போகும்பொழுது கோயிலில் விநாயகக்கடவுளை வணங்கி, “சுவாமி, நாங்கள் களவெடுத்துத் தப்பி விட்டோமானால் களவெடுக்கும் ஆபரணங்களில் ஒன்றை உமக்குத் தருவோம்; எங்களைக் காத்தருளும்” என்று நேர்ந்துகொண்டு போனார்கள். அப்படியே அவர்கள் களவாடித் திரும்புகையில் ஒரு முத்து மாலையைக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போனார்கள். இருட்டாய் இருந்ததினால், கோயிலுக்குள் தியானத்தில் இருந்த பட்டினத்தாரையே விநாயகக் கடவுளென்று கள்வர் நினைத்து, அவர்கழுத்திலே மாலையை இட்டுவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

விடிந்த பின்பு, அரசனுடைய காவலாளர் கள்வரைத் தேடிப் பார்த்துக் கொண்டு போகும்போது, திருவெண்காடர் மேலே முத்துமாலை இருக்கக்

கண்டு, கள்வரில் ஒருவன் என்று அவரைப்பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலே வைத்தார்கள். வைத்தபின் இராசாவிடம் போய், “மகாராசாவே, ஆபரணங்களைத் திருடின கள்வன் அகப்பட்டிருக்கிறான்; எங்களைக் கண்டதும் பெரிய ஞானியைப் போலக் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தான்” என்று சொன்னார்கள்.

அரசனாகிய பத்திரகிரியார் இவரைக் களவெடுத்த குற்றத்திற்காகக் கழுவேற்றும்படி கட்டளையிட்டார். ஏவலர் இவரை கழுவேற்றுதற்காகக் கழுமரத்துக்குக் கொண்டு போனார்கள். கழுமரத்தையடைந்தவுடனே, இவர்:

“என்செய் லாவ தியாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே உன்செய் லேயென்றுணரப்பெற்றேனிந்த ஆனெடுத்த பின்செய்த தீவினை யாதொன்று மில்லை பிறப்பதற்கு முன்செய்த தீவினை யோவிங்ஙனேவந்து முண்டதுவே.”

என்னும் பாட்டைப் பாடினார். உடனே கழுமரம் நெருப்புப்பற்றி எரிந்தது. அது கண்ட இராசா, அவர் ஒரு சிவனடியார் என்றறிந்து, அவருடைய காலில் விழுந்து வணங்கி, அன்றைக்கே இராச்சியத்தை விட்டுத் துறவியாகிப் பட்டினத்துப் பிள்ளையாருடன் திரிந்தார்.

15. தாமோதரர்

தாமோதரர் என்னும் பெரிய இரத்தின வியாபாரி ஒருவர் இருந்தார். அவர் வைத்திருந்த இரத்தினங்கலெல்லாம் மிக விலையுயர்ந்தவை. அப்படியான இரத்தினங்களைப் பெரிய செல்வர்கள் மாத்திரம் வாங்கத் தக்கவர்கள். அவருக்கு நெடுநாளாக இரத்தினங்கள் விலைப்படவில்லை. அதனாலே அவருக்கு முட்டுப்பாடு வந்தது.

அந்த ஊரிலுள்ள இராசாவுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடக்கவேண்டி யிருந்தது. அன்றைக்கு அவர் அணிந்து கொள்ளுதற்கு ஒரு பதக்கஞ் செய்யப்பட்டு வந்தது. அதற்கு நடுவில் வைத்தற்கு இரத்தினங்கள் வேண்டியிருந்தன. இரத்தினங்களை வாங்குவதற்காக இராசா தம்முடைய உத்தியோகத்தர் சிலரை அனுப்பினார். அவர்கள் தாமோதரரிடம் போனார்கள்; தாமோதரர் தம்முடைய கடையிலிருந்த இரத்தினங்களை யெல்லாம் அவர்களுக்குக் காட்டினார்.

அவர்கள் அவற்றிலும் பார்க்க ஒளியுள்ள இரத்தினங்கள் வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவர் அவர்களை அங்கே இருக்கும் படி சொல்லி விட்டுத் தம்முடைய விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களை எடுத்தற்கு வீட்டுக்குள்ளே போனார். போய்ச் சொற்ப நேரத்தில் திரும்பி வந்தார். இரத்தினங்களைக் கொண்டுவரவில்லை. இரத்தினங்கள் எங்கேயென்று அவர்கள் கேட்டார்கள். அவர், “நான் என்ன செய்வேன்; இப்போது அவைகளை எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லையே” என்றார்.

அரசனுடைய உத்தியோகத்தர்கள் 'எங்களுக்கு இரத்தினம் அவசியம் தேவையாயிருக்கிறது; என்ன விலை சொன்னாலும் நாங்கள் தருவோம்; பணத்தைப் பெரிதாக நினைக்கமாட்டோம்' என்று சொன்னார்கள். அதற்குத் தாமோதரர், "இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் நீங்கள் வந்தால் ஒரு போது நான் அவைகளை உங்களுக்கு எடுத்துத் தரக்கூடும்; இப்போது எடுத்துத்தர இயலாது" என்றார்; அவர்கள் தங்களுக்கு இரத்தினங்கள் உடனே வேண்டுமென்றும், தாங்கள் தாமதிக்க முடியா தென்றும் சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

தாமோதரருடைய மனைவி இவையெல்லாவற்றையுங் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தாள். இரத்தினம் வாங்க வந்தவர்கள் போனபின்பு, அவள் அவரிடம் போய் "இப்படியும் நீங்கள் செய்யலாமா? எவ்வளவு விலை சொன்னாலும் தருவோமென்று அவர்கள் சொன்னார்களே; அந்த இரத்தினங்களை யெடுத்து அவர்களுக்கு விற்றிருந்தால், எங்களுடைய வறுமை தீர்ந்துபோமே" என்று வருத்தப்பட்டுச் சொன்னாள்; அதற்குத் தாமோதரர் "நீ சொல்வது சரிதான்; ஆயினும், நான் வீட்டைத் திறந்த பொழுது வீட்டுக்குள்ளே என்னுடைய தாயார் படுத்து நித்திரையாய்க் கிடந்தார்; நான் சத்தம் பண்ணாமல் உள்ளே போதற்குக் கதவை மெதுவாய்த் திறந்தேன்; கதவு கிறீச்சிட்டது; அவர் நித்திரையிலே திடுக்கிட்டுப் போனார். கதவை இன்

னுந் திறந்து உள்ளேபோய்ப் பெட்டியைத் திறந்தால், அவர் விழித்து விடுவார். அப்போது நான் யோசித்ததாவது “அவருடைய நித்திரையைக் கெடுத்து இரத்தினங்களை எடுத்துக் கொண்டு போனால், எனக்குப் பணம் அதிகங்கிடைக்குந்தான். ஆயினும், இந்தப் பணம் பெரிதா? என் தாயாரின் நித்திரை பெரிதா? என்னுடைய உயிரைக் கொடுத்தும் எனது தாயாரைச் சுகமாக வைத்திருப்பது என்னுடைய கடன்; ஆதலால் அவருடைய நித்திரையை நான் கெடுக்கலாகாது எனச் சிந்தித்து மீண்டேன்” என்று சொன்னார்.

16. கௌசிகர்

கௌசிகர் என்னும் ஒரு முனிவர் இருந்தார். அவர் ஒருநாள் ஓர் ஆலமர நீழலிலே படுத்துக் கிடந்தார். மரத்தில் இருந்த ஒரு பறவை அவருக்கு மேலே எச்சமிட்டது; அவர் அந்தப் பறவையை உற்றுப்பார்த்தார். அது உடனே எரிந்து போனது. பறவை எரிந்ததைப்பற்றி அவர் மிகவுந் துக்கப்பட்டுக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டுப் போனார்.

அவர் போகும்போது பசியுண்டாக; தெருவரு கிலுள்ள ஒரு வீட்டுக்குப் போனார், அங்கே பிச்சை தரும்படி கேட்டார். அந்த வீட்டிலிருந்த பெண், “சுவாமி, இருந்து கொள்ளுங்கள்; உங்களுக்குப்

பிச்சை இடுதற்காகப் பாத்திரம் தேய்த்துக் கழுவிக்கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டுப் போனார்.

அவள் பாத்திரம் தேய்க்கப் போக, அவளுடைய புருஷன் வந்தான். அவள் பாத்திரம் தேய்க்கிறதைவிட்டு, அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிகளைச் செய்தாள். அவைகளைச் செய்து முடித்து விட்டு, அவள் சாதத்தைக் கொண்டு போனாள்; அவ்வளவு நேரமும் அவள் தம்மைத் தாமதிக்கச் செய்தாள் என்று முனிவர் கோபங்கொண்டார்; அந்த உத்தமியைச் சினந்து பார்த்தார்; அவள் அதற்கு “சுவாமி, ஆலமரத்திலிருந்து எச்சமிட்ட குருவி என்று என்னை நினைக்கவேண்டாம்; நான்குற்றஞ் செய்திருந்தாற்றான் உமது பார்வை என்னை எரிக்கும். என்னுடைய நாயகர் எனக்குக் கடவுள். அவருடைய பணிகளைச் செய்வதே எனது முதற்கடன்; அவருடைய கருமங்களையெல்லாம் இப்போதுதான் செய்து முடித்தேன். அதன்பின் நான் தாமதிக்கவில்லை” என்றாள்.

அவள் ஆலமரத்துப் பறவையின் கதையைச் சொன்னதனால், அவளை ஒரு ஞானி என்று அவர் விளங்கி, அவளுக்கு முன்னே மிகுந்த மரியாதையோடு நின்றார். பின்பு அவளை நோக்கி, “அம்மையே, உங்களுக்கு இவ்வளவு ஞானம் வந்த வழி என்ன? நானும் ஞானத்தை அடைய விரும்புகின்றேன்; அதற்கு ஒருவழி சொல்லல்வேண்டும்” என்று கேட்டார்; அப்போது அவள், “சுவாமி,

என்னுடைய நாயகரைக் கடவுளாக மதித்து நடந்த படியால், நான் இந்த நல்ல நிலையையடைந்தேன்; நான் வேறொரு தவமுஞ் செய்யவில்லை; நீர் ஞானத்தை அடைய விரும்பினால், மிதிலை நகரிலே ஒரு வேடர் இருக்கிறார்; அவரிடத்திலே போய் அறிந்துகொள்ளலாம்” என்றுள்.

கௌசிகர் மிதிலைக்குப் போய் அந்த வேடருக்கு முன்னே நின்றார். வேடர் அவரைக் கண்டு அவருக்கு மிகுந்த மரியாதைகள் செய்து, “நீர் இங்கே வந்த நோக்கம் இன்னதென்று எனக்குத் தெரிகிறது” என்று சொல்லி, வீட்டுக்கு அவரை அழைத்துக்கொண்டு போனார். அங்கே அவருடைய தாயுந் தகப்பனும் இருந்தார்கள். அவர் அவர்களுடைய காலிலே விழுந்து சும்பிட்டுவிட்டுக் கௌசிகரைப் பார்த்து, “நான் வணங்கும் கடவுள் இவர்களே; நான் செய்கிற தவமெல்லாம் இவர்களுடைய பணிகள்தாம். இவர்களுக்கு வயதாய் விட்டபடியால், எவை பிரியமோ அவையெல்லாம் இவர்களுக்குச் செய்துகொண்டு வருகிறேன்; நீர் உம்முடைய தாய் தந்தையரை மதியாமல் தவஞ் செய்யப் போனபடியாற்றான் உமக்கு ஞானம் வரவில்லை; நீர் நெடுங்காலமாக வேதங்களைப் படித்தீர். உம்முடைய தாய் தந்தையருடைய ஆசீர்வாதம் இல்லையாகவே, உமக்கு வேதங்களைப் படித்ததனால் வரும் பயனும் இல்லாமற் போய் விட்டது; ஆதலால், நீர் வீட்டுக்குப் போய் உம்முடைய தாய் தந்தையருக்கு மிகுந்த அன்போடு

புணிகள் செய்யும்; அவர்களையே கடவுள் என்று எண்ணி நடவும். இதிலும் பார்க்க மேலான தவமாவது புண்ணியமாவது ஒன்றுமில்லை. இப்படிச் செய்தால் உமக்கு ஞானம் வரும்” என்று.

18. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

மலையமான் நாட்டிலே திருக்கோவலூரிலே ஓர் இராசா இருந்தார்; அவர் சிவனடியாரிலுஞ் சிவவேடத்திலும் அதிக பக்தி உடையவர்; விபூதி உருத்திராக்கம் முதலிய சிவவேடங்களையே மெய்ப்பொருள் என்று மதிப்பவர். அதனால் அவருக்கு மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்று பெயரானது.

அவர் தமது இராச்சியத்தை நீதி தவருது ஆண்டுவந்தார். சிவாலயங்களிற் பூசை திருவிழாக்களை ஒருகுறைவுபின்றி நடத்திவந்தார். சிவனடியார்கள் அவரிடம் போனால் அவர்களை அன்பாய் உபசரித்து அவர்களுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து வந்தார்.

இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, முத்திநாதன் என்னும் ஓர் அரசன் அந்த மெய்ப்பொருள் நாயனாரோடு சண்டை செய்து பலமுறை தோற்றுப் போனான். அவன் நாயனரைச் சண்டைசெய்து வெல்லுதல் முடியாதென்பதைக் கண்டு, அவரை

வஞ்சனையால் வெல்லுகற்கு முயற்சி செய்தான். நாயனார் சிவனடியாரிலும் சிவவேடத்திலும் அளவில்லாத அன்புள்ளவரென்பதை முத்திநாதன் அறிந்திருந்தான்.

ஒருநாள் அவன் விபூதியைச் சரீரம் முழுவதும் பூசிச் சடைகளை முடித்துக்கட்டிக் காவியுடை அணிந்து, ஒருபுத்தகப்பையுள்ளே ஓர் ஈட்டியை மறைத்துக் கட்டிக்கொண்டு நாயனாருடைய அரண்மனைக்குப் போனான். மாளிகையின் காவற்காரர் அவனைச் சிவனடியார் என நினைத்து உள்ளே போக விட்டார்கள். கடைவாயிலில் நின்று தத்தன் என்னும் சேவகன் “சுவாமீ, இராசா இப்பொழுது நித்திரை செய்கிறார்; எழுப்புஞ் சமயம் அறிந்து போதல்வேண்டும்” என்றான்.

அதற்கு முத்திநாதன் “நான் அவருக்கு ஞானநூல் படிப்பிக்கப்போகிறேன்; என்னைத் தடுக்க வேண்டாம்” என்று சொல்லி உள்ளே போனான். அங்கேயிருந்த நாயனாரின் மனைவியார் அவரை எழுப்பினார். அவர் எழுந்து அவனைச் சிவனடியார் என்று நினைத்துக் கும்பிட்டு, “சுவாமீ, இங்கே எழுந்தருளிய காரணம் யாது?” என்று கேட்டார். அதற்கு முத்திநாதன் “வேறு எவரிடத்திலும் இல்லாத ஓர் ஆகமத்தை உமக்கும் போதித்தற்காகக்கொண்டு வந்தேன்” என்றான்.

நாயனார் மிகமகிழ்ந்து, “சுவாமீ, அடியேனுக்கு அதைப் போதித்தருளல் வேண்டும்” என்று சொல்லிச் சிவனடியாரை ஆசனத்தில் இருத்தித் தாம்

கீழே இருந்தார். நாயனார் முத்திநாதனை வணங்கிக் கொண்டிருக்கையில், அவன் புத்தகத்தை எடுப்பவன் போல், தான் மறைத்து வைத்திருந்த ஈட்டியை எடுத்து, அதனால் நாயனாரைக் குற்றினான். அதை அறிந்த தத்தன் ஓடி வந்து தன் கைவாளினாற் பாதகனாகிய முத்திநாதனை வெட்டப் போனான்; அப்பொழுது மெய்ப்பொருள் நாயனார் தத்தனைப் பார்த்து, “தத்தா! இவர் சிவனடியாராதலால் இவருக்கு ஒரு துன்பமுஞ் செய்யாதே” என்றார்.

தத்தன் நாயனாரைப் பார்த்து, “சுவாமி, அடியேன் செய்யக்கூடிய ஏவல் யாது?” என்றான். நாயனார் “வழியிலே ஒருவரும் இவருக்குத் துன்பஞ் செய்யாதபடி இவரை அழைத்துக் கொண்டு போய் நம் ஊரெல்லையில் விட்டுவா” என்றார். “சிவனடியார் ஓர் இடையூறுமின்றிப் போய்விட்டார்” என்ற செய்தி அறியவேண்டும் என விரும்பி நாயனார் உயிருடன் இருந்தார். முத்திநாதன் இராசாவைக் கொன்ற செய்தியை அறிந்த சனங்கள் முத்திநாதனைக் கொல்லவந்தார்கள்; ஆயினும் தத்தன், ‘இச்சிவபத்தருக்கு ஒரு துன்பமுஞ் செய்யக்கூடாதென இராசா கட்டளையிட்டார்’ என்று சொல்லி அவர்களைத் தடுத்தான்.

தத்தன் முத்திநாதனை ஊர் எல்லையில் விடுத்து, நாயனார் முன் வந்து நின்று “சுவாமி, சிவபத்தருக்கு இடையூறு ஒன்றும் நேராதபடி கொண்டுபோய் விட்டேன்” என்றான். அப்போது மெய்ப்பொருள்

நாயனார், “இன்றைக்கு நீ செய்த உபகாரத்தை வேறு யார் செய்ய வல்லவர்” என்று சொல்லித் தத்தனை அன்புடன் பார்த்தார். பின்பு அவர் தம் முடைய சூ மா ர ர் க னை யும் மந்திரிமார்களையும் அழைப்பித்தார். வேத ஆகமங்களிற் சொல்லியபடி விபூதிமேல் வைத்த அன்பை வளர்க்கும் வண்ணம் அவர்களுக்குப் போதித்து நடராசப்பெருமானைத் தியானம்பண்ணினார். உடனே நடராசப்பெருமான் தோன்றி அவரைத் தம்முடைய திருவடியிலே சேர்த்தருளினார்.

18. சிபிச் சக்கரவர்த்தி

சிபி என்றொரு சக்கரவர்த்தி இருந்தார். ஒரு நாட் பின்னரம் அவர் தம்முடைய முதன் மந்திரியோடு அரண்மனை வாயிலில் நின்றார். அப்போது ஒரு மறவன் புரு வொன்றைக் கையிலே கொண்டு போனான். சிபிச் சக்கரவர்த்தி அவனை யழைத்து “இந்தப் புரு விற்கவா? வளர்க்கவா? கொண்டு உண்ணவா? என்று கேட்டார்.

“மறவர்கள் பிடிக்கிற பறவைகளை, வி ற் ப து மில்லை: வளர்ப்பது மில்லை” என்று அவன் சொன்னான். அப்போது இராசா மறவனைப் பார்த்து “நீ அதைக் கொல்லலாமா? அதுவும் உண்ணப்போல ஒரு சீவன்தானே; உனக்கு ஒரு முள்ளுத்தைத் தால் நீ எவ்வளவு வருத்தப்படுகிறாய்? நீ அதைக் கொல்லுவது சரியா? கொல்லாமல் அதைப் பறக்க விடு” என்றார்.

அப்போது மறவன் “மகாராசாவே, உங்களுடைய சொல்லை நான் தட்டத் தக்கவனல்லேன்; எனக்கு இந்த நியாயங்கள் ஒன்றும் வேண்டாம்; இப்போது இதைப் பறக்கவிட்டால், நான் இன்றைக்கு உண்ணாமற் பசி கிடக்கவேண்டி வருமே; அது தங்களுக்கு நீதியா? என்றான்.

இராசா, “உனக்குச் சோறு தருவேன்” என்று சொன்னார். மறவன், தான் சோறாவது, காய்கறிகளாவது ஒரு போதும் உண்பதில்லை என்றான். அவன் சோற்றையே உண்ண வேண்டும் என்றும், பறவைகளை உண்பது பாவம் என்றும் இராசா சொன்னார். “எதுவாயிருந்தாலும் நான் ஒரு காலமும் உண்ணாத உணவை உண்ணப்போகிறதில்லை” என்று மறவன் பிடிவாதமாய் நின்றான். இராசா சற்று நேரம் யோசித்து விட்டு மறவனைப் பார்த்து “உனக்கு நான் இறைச்சி தருவதானால், ஏதாயினும் ஒரு பிராணியைக் கொல்லல் வேண்டும்; நான் ஒரு சீவனையும் கொல்லமாட்டேன்; இந்தப் புரு அளவு கனமுள்ள தசை எனது சரீரத்திலிருந்து வெட்டித் தருகிறேன்” என்று சொன்னார்.

அதற்கு மறவன் சம்மதிக்க, அவர் ஒரு தராசு கொண்டு வரும்படி மந்திரியிடங் கட்டளை செய்தார். மந்திரி மறவனை மிகவுங் கோபித்துப் பார்த்துவிட்டுப் போய் ஒரு தராசு கொண்டு வந்தான். இராசா அந்தப் புருவைக் கட்டி ஒரு தட்

டிலே வைத்துவிட்டு, தமது தொடையிலிருந்து ஒரு பெரிய துண்டுத் தசையை வெட்டி மற்றத்தட்டிலே இட்டார். வெட்டிய தசை போதவில்லை. இராசா பின்னும் ஒருதுண்டுத் தசையை வெட்டித் தட்டிலே இட்டார்; அதுவும் போதவில்லை; புருவினுடைய பாரம் மிக அதிகமாய் இருந்தது; “இது என்ன ஆச்சரியம்!” என்று நினைத்துக்கொண்டு பின்னும் ஒரு துண்டு வெட்டித் தட்டிலே இட்டார்; பின்னும் போதவில்லை; உடலிலிருந்து தசையை வெட்ட வெட்ட இரத்தம் அதிகமாகப் பாய்ந்தது; இராசா வுக்குக் களை உண்டானது; பின்னும் அவர் ஒரு துண்டு வெட்டுதற்குக் கையையெடுத்தார்.

நின்ற மறவனைக் காணவில்லை. “சிபிச்சக்கர வர்த்தியே, பொறு! பொறு! இவ்வளவும் போதும்; உனது சரீரம் முன்போலாகுக; நான் படைத்த உயிர்களிலே நீ அதிக அன்புள்ளவனாய் இருப்பதால், நான் உன்னை விரைவாக என்னோடு சேர்த்துக்கொள்ளுவேன்; இன்னுஞ் சொற்பகாலத்தில் நீ என்னுடைய பாதத்தை அடைவாய்” என்று ஓர் அசரீரி வாக்குப் பிறந்தது; சிபியினுடைய சரீரம் முன்போலானது. “மறவனாக வந்தவர் சிவபெருமானே” என்று சிபி உணர்ந்து அவரைத் தோத்திரஞ் செய்தார்.

19. கிரிசாம்பாள்

அநேக வருஷங்களுக்கு முன்னே ஒரு தேசத்திலே பஞ்சமுண்டாயது. பல ஏழைகள் உண

வின்றி வருந்தினார்கள். அநேக சிறு பிள்ளைகள் பட்டினியால் வருந்தியதைப் பார்க்க மிக்க பரிதாபமாய் இருந்தது.

அவ்வூரிலே இருந்த ஒரு பிரபு அச்சிறு பிள்ளைகளில் இரக்கங் கொண்டு அவர்களில் இருபது பேரைத் தமது வீட்டிற்கு அழைத்தார். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு மோதகங் கொடுக்கும்படி அவர் கட்டளையிட்டார். மோதகமெல்லாம் ஒரு கூடையில் அவர்கள் முன் வைக்கப்பட்டன. அந்தப் பிரபு அவர்களைப் பார்த்து, “பிள்ளைகளே, நீங்கள் இந்த மோதகங்களில் ஒவ்வொன்றை எடுத்து உண்ணுங்கள்; இப்படியே பஞ்சம் முடியும் வரையும் இங்கே வாருங்கள் நான் உங்களுக்கு மோதகந் தருவேன்” என்றார்.

“மோதகத்தை எடுங்கள்” என்று பிரபு சொன்னவுடனே, பிள்ளைகள் பெரிய மோதகங்களை எடுத்தற்காக முற்பட்டு நெருங்கி வந்து கூடைமேல் விழுந்து தள்ளுண்டு இடியுண்டு ஒவ்வொன்றை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். அந்தப் பிரபு அவர்களுக்குச் செய்த நன்மைக்காக அவர்கள் அவருக்கு நன்றி சொல்ல நினைக்கவுமில்லை.

கிரிசாம்பாள் என்னும் ஒரு சிறுமி மாத்திரம் தனியே நின்றாள். அவள் மற்றையோர்களைப் போல இடிபட, இழுபட, தள்ளப்படப் போகவில்லை. அவள் கூடைக்குச் சிறிது தூரத்திலே பொறுமையாய் நின்றாள். அந்தக் கூடையில் ஒரு சிறு மோதகம் மாத்திரம் இருந்தது. அவள் பிரபு

வைப் பார்த்து முகமலர்ச்சியோடுந் தாழ்மையோ
டும் அவருக்குத் துதிசொல்லிவிட்டு, அந்தச் சிறிய
மோதகத்தை எடுத்துக்கொண்டு போனார்.

இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பிரபுவுக்கு
அவளிலே பற்றுண்டானது. அடுத்தநாள் எல்லாப்
பிள்ளைகளும் வந்தார்கள்; கூடை நிறைய மோத
கம் இருந்தது; முதல்நாட்போலவே பிள்ளைகள்
தள்ளுப்பட்டு நெரிபட்டுப் பெரிய மோதகங்களை
எடுத்துக்கொண்டு ஓடினார்கள்; பொறுமையாய்த்
தூரத்தில் நின்ற கிரிசாம்பாளுக்கு மற்றைய
மோதகங்களின்பாதியளவுமில்லாத ஒரு சிறு மோத
கங்கிடைத்தது; அவள் அதை எடுத்துக்கொண்டு
பிரபுவுக்கு உபசாரஞ் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

மோதகத்தைக் கொண்டுபோய் வழக்கப்படி
தாயிடம் கொடுத்தாள்; தாய் அதைப் பிரித்த
போது, அதற்குள் இருந்த ஆறு வெள்ளி ரூபாக்கள்
கலீரென்று விழுந்தன. தாய் மகளை நோக்கி;
'கிரிசா, இது என்ன மோசம்? ஏதோ தவறுதலி
னால் இந்தக் காச இதற்குள் வந்துவிட்டது,
மோதகம் எங்களுக்குரியது; பணம் எங்களுக்குரிய
தன்று; ஆதலால் இதை விரைவாய்க் கொண்டு
போய்ப் பிரபுவிடங் கொடுத்துவிடு' என்று
அனுப்பினாள்.

கிரிசா பணத்தைக் கொண்டுபோய்ப் பிரபு
விடங் கொடுக்க, பிரபு அவளைப் பார்த்து, மகளே,
நான் இப்பணத்தை மோதகத்துள் தவறாகவைக்க

வில்லை; உன்னுடைய பொறுமையையும் சாந்த குணத்தையும் மெச்சி, அதற்கு, வெகுமதியாக உனக்குக் கிடைக்கும் மோதகத்திற்குள் இப்பணத்தை வைப்பித்தேன்; நீயே அதை எடுத்துக் கொள்; பெரிய மோதகம் வேண்டுமென்று சண்டையிடாமல் தனக்குக் கிடைத்தது போதும் என்றெண்ணித் திருப்தியடையும் பிள்ளைக்கு மோதகத்திற்குட் கிடைத்த பணத்திலும் பார்க்க ஆயிரம் மடங்கு மேலான வெகுமதி கடவுளாற் கிடைக்கும்” என்றார். கிரிசா பணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு மீண்டாள்.

20. ஒரு குருவும் மகனும்

மாசி மாதத்திலே வருகிற அமாவாசைக்கு முதல் நாள் மகாசிவராத்திரி என்று சொல்லப்படும். அந்த நாள் கடவுள் வழிபாட்டிற்கு மிகவுந்தகுதியான நாள். சைவசமயிகள் அன்று பகல் ஒன்றும் உண்ணாமலிருந்து கடவுளைத்தியானிப்பதில், அல்லது வேறு புண்ணியமான செய்கைகளிற் பொழுது போக்குவார்கள். மற்றைய நாட்களில் பெருங்குற்றஞ் செய்பவர்களும் அன்றைக்கு நீதியாக நடக்க நினைப்பர். இரா முழுவதும் கடவுள் வழிபாட்டிலே கழியும். அன்றைக்குக் கோயில்களிலே நான்கு யாமமும் பூசை நடக்கும். பகலிலே வேறு முயற்சி யுள்ளவர்களும் இரா முழுவதுஞ் சிவபெருமானை வணங்குவார்கள். அதற்காக அன்றிரவு நித்திரை கொள்ளலாகாது என்று பெரியோர் சொல்லுவர். கோயில்களிலே அன்றிரவு பூசை நேரந் தவிர மற்றைய நேரங்களிற் புராணம் படித்துப் பொருள் சொல்வது வழக்கம்.

சிவராத்திரி தினத்தில் ஒரு கோயிலிலே புராணம் படிக்கப்பட்டது. குருக்களுடைய மகன் பாட்டுக்களை வாசிக்க குருக்கள் கருத்துச் சொன்னார். சற்றுநேரஞ் சென்ற பின் புராணங் கேட்டவர்கள் பலர் உறங்கினார்கள். கடைசியில் எல்லோரும் நித்திரையாய் விட்டார்கள்; இதைக் குருக்களுடைய மகன் கண்டு தகப்பனாரைப் பார்த்து, “ஐயா, இந்தச் சனங்க ளெல்லாம் உறங்குகின்றார்களே; சிவராத்திரியில் நித்திரைசெய்வதே குற்றம்; கோயிலில் நித்திரை செய்வது அதிலுங் குற்றம்; புராணங் கேட்கவந்தவர்கள் நித்திரைசெய்வது இன்னும் அதிகக் குற்றம்; இவர்கள் சிவராத்திரியிற் கோயிலிலே புராணம் படிக்கும்பொழுது நித்திரை செய்தல் எவ்வளவு பெரிய குற்றம்” என்றுன்.

அதுகேட்ட குருக்கள் ‘மகனே! “பழிப்பன பகரேல்” என்று ஒளவையார் சொல்லியிருப்பது தெரியாதா? நீ இப்போது அவர்களிலே குற்றஞ் சொல்லியது அவர்கள் செய்த குற்றத்திற் பெரிய குற்றம்; இந்தச் சிவராத்திரி தினத்திலே விழித்திருந்து புராணம் படித்த புண்ணியத்திலும் பார்க்க இவர்களிலே குற்றஞ் சொல்லியதால் வந்த பாவம் அதிகமானது. பிறரிலே உள்ள குற்றத்தை மற்றையோருக்கு ஒருபோதுஞ் சொல்லாதே; எங்கள் ஒவ்வொருவரிலும் நூற்றுக்கணக்கான குற்றங்கள் உள்ளன; அவைகள் ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து அறிந்து அவைகளை விலக்குதல் எங்களுடைய கடனாம் எங்களுடைய குற்றங்களை அறிந்து அவைகளை நீக்குதற்கே போதிய நேரம் எங்களுக்கில்லை. மற்றையவர்களிலுள்ள குற்றத்தை ஆராயத் தொடங்கினால் எங்களுக்குக் காலமும்

வராது; ஆதலினாலே, பிறரிலே குற்றஞ் சொல்வது மிகப்பெரிய குற்றமாய் முடிகின்றது; இவர்களைக் குற்றஞ் சொன்னதினாலே, உன்னுடைய விரத பலன் போய்விட்டது; ஒருநாளும் பிறர்மேற் குற்றஞ் சொல்லாதே; நீ ஒரு மனுஷனாய் வந்தபின் உனக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் இருந்தால், அவர்களைத் திருத்துதற்காக அவர்களுடைய குற்றத்தை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டலாம். ஒருவருடைய குற்றத்தை மற்றொருவருக்குச் சொல்லுவதினால் என்ன பலன்?" என்றார். மகன் அவர் சொல்லியதைக் கேட்டு அப்படியே நடந்தான்.

21 துளசித்தாமர்

துளசித்தாமர் என்றொரு பெரிய பிரபு இருந்தார்; அவருடைய தோட்டங்களிலே வேலைக்காரராய் ஆயிரத்தைஞ்ஞாறு பேர் இருந்தார்கள். அவருக்கு ஓர் ஆண்குழந்தை மாத்திரம் இருந்தது அந்தக் குழந்தை அங்கேயுள்ள வேலைக்காரர்களுடைய பிள்ளைகளுடனே விளையாடுவது வழக்கம். ஒருநாள் அந்தச் சிறுவன் ஒரு வேலைக்காரனின் பிள்ளையோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது, இரண்டு பேருக்குஞ் சண்டையுண்டானது. கூலிக்காரனுடைய சிறுவன் வயதில் அதிகம் மூத்தவன். ஆனபடியால் அவன் இவனுக்கு உறைக்க அடித்துவிட்டான். இவன் அழுதுகொண்டு போய்த் தாயிடம் முறையிட்டான்.

தாயானவள் “எம்முடைய அருமையான ஒரே குழந்தைக்கு இத்தக் கூலியானவன் பிள்ளை கை நீட்டலாமா?” என்று துக்கப்பட்டு, “தம்பீ, நீ அழாதே; நான் உன்னுடைய அப்பரிடஞ் சொல்லி அந்தச் சிறுவனுக்கு நல்ல அடி வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்” என்று துளசித்தாமரிடம் மகனைக் கூட்டிக்கொண்டு போனாள்.

துளசித்தாமர், “இவன் ஏன் அழுகிறான்?” என்று கேட்டார்; அதற்கு மனைவி, “இராமனுடைய மகனோடு தம்பி விளையாடிக்கொண்டிருந்த போது அவன் அடித்தான்” என்றாள்; “அப்படியானால் இவனும் ஏதோ குற்றம் செய்திருக்க வேண்டும்; இவனிலே சற்றேனும் குற்றமில்லாவிட்டால் இவனுக்கு அவன் அடிக்கமாட்டான்; இரண்டுகையுஞ் சேர்ந்து தட்டினாற்றான் சத்தமுண்டாகும், ஒற்றைக் கையை எவ்வளவு பெலமாக வீசினாலுஞ் சத்தமுண்டாகாது; அதுபோல இரண்டுபேர் கூடியிருக்கும் பொழுது ஒருவன் எவ்வளவு கெட்டவனாயிருந்தாலும், மற்றவன் பிழை ஒன்றுஞ் செய்யாவிட்டால் அவர்களுக்கிடையிலே சண்டையுண்டாகாது. நம்முடைய மகனும் ஏதோ பிழை செய்து தான் இருக்கவேண்டும்” என்று துளசித்தாமர் சொன்னார்.

அதற்கு மனைவி “நமது பிள்ளை பிழை செய்தாலும், அந்த அற்ப கீழ்சாதிப்பிள்ளை பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா? நமது பிள்ளையின்மேல் அவன் தொடலாமா? இந்த அடிமை கை நீட்டின

பொழுதே எங்களுடைய மரியாதையெல்லாம் போய்விட்டதே; இந்த அடிமைகள் இனிமேல் எம்மை மதிப்பார்களா?" என்றார்.

துளசித்தாமர் “புத்தியீனமாய்ப் பேசாதே; ‘அவன் கீழ்சாதி’ என்று நீயே சொல்லுகிறாய்; தாழ்ந்தவர்கள் செய்கிற குற்றத்தைப் பொறுப்பது உயர்ந்தவர்களுடைய கடன்; ‘சிறியோர் செய்த சிறு பிழையெல்லாம் பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே’ என்ற வாக்கியந்தெரியாதா? இரண்டாவது: ‘அவர்கள் நம்மை மதிப்பார்களா?’ என்று சொல்லுகிறாயே; அவர்கள் நம்மை மதித்ததினால் நமக்கு என்ன பிரயோசனம்? கடவுள் நமக்கு இவ்வளவு பாக்கியத்தைத் தந்திருக்கிறபடியால், கடவுளுடைய நீதிப்படியல்லவா நாம் நடத்தல்வேண்டும்?” என்று மனைவிக்குச் சொன்னார்; பின் தம் பிள்ளையைப் பார்த்து, தம்பீ, நீ ஏதோ குற்றஞ் செய்து விட்டாய்; ஆதலினால், நீ அந்த அடிமையிடம் போய் அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தல்வேண்டும்; நாலு மோதகமும் இரண்டு வாழைப் பழமும் அவனுக்குக் கொடுத்து அவனைச் சந்தோஷப் படுத்திக்கொண்டுவா என்றார்.

சிறுவன் அப்படியே மோதகமும் வாழைப்பழமுங் கொண்டுபோய் அந்த அடிமைக்குக் கொடுத்தான்; அவ்வடிமை மிகவும் பயந்து துக்கப்பட்டு அவனைக் கும்பிட்டு “நான் குற்றஞ்செய்ய நீர் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறீர்? என்னுடைய அற்ப

புத்தியினால் நான் உமக்கு அடித்தேன்; அதைத் தயை செய்து பொறுத்துக்கொள்ளல் வேண்டும்” என்று சொல்லிக் குறையிரந்தான்.

22. விலையுயர்ந்த இரத்தினம்

விசய நகரத்திலே ஒரு பிரபு இருந்தார். அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவரிடத்திலே விலையுயர்ந்த ஓர் இரத்தினம் இருந்தது; அதைத் தமது பிள்ளைகளுள் அதிக நற்குணமுடையவனுக்குக்கொடுக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் பிள்ளைகள் மூவரையும் அழைத்து, “பிள்ளைகளே, சென்ற மூன்று மாதங்களுள்ளே உங்களில் யார் அதிகம் மேன்மையான செய்கையைச் செய்திருக்கிறீரோ, அவருக்கே அதிகம் விலையுயர்ந்த இந்த இரத்தினத்தை உபகாரமாகக் கொடுப்பேன்” என்றார். உடனே ஒவ்வொருவரும் தாம் செய்த மேன்மையான செயலைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

மூத்த மகன் தகப்பனைப் பார்த்து, “ஐயா, சென்றவாரம் ஒரு வியாபாரி என்னிடம் விலையுயர்ந்த அநேக ஆபரணங்களை ஒரு வரிடங்கொடுக்கும்படி தந்தான். தரும்பொழுது ஆபரணங்களை அவன் எண்ணிக் கணக்கிடவில்லை; நான் அவைகளுள் ஒன்றை அல்லது இரண்டை எடுத்திருந்தால் நான் அதிகம் பணக்காரனாகவும் கூடும். ஆயினும் நான் அப்படிச் செய்யவில்லை; என்னுடைய பொருள்போல அதைச் சாவதான

மாகக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன்; இது மேன்மையான செயல்லவா? எல்லாரும் இப்படிச் செய்வார்களா?" என்று.

தகப்பனார் "நீ நேர்மையாய் நடந்தாய் என்பதற்குத் தடையில்லை. அது மிகவுஞ் சரி; ஆயினும் எந்த யோக்கியனும் இப்படித்தானே செய்வான்; இதிலே ஒரு விசேஷமுமில்லை" என்று சொன்னார்.

"இரண்டாம் மகன் தகப்பனைப் பார்த்து, நான் ஒரு குளக்கரை வழியே நடந்து போகையில் அங்கே விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஒரு பெண் குழந்தை தவறிக் குளத்துள் விழுந்துவிட்டாள்; நான் என்னுடைய சீவனையும் பொருட்படுத்தாமல், உடனே அக் குளத்துட் குதித்துத் தண்ணீருக்குக் கீழே போய்க் குழந்தையை எடுத்து, அழுது கொண்டு நின்ற தாயிடம் கொடுத்தேன்" என்று. தகப்பனார் "நீயும் உனது கடமையைச் செய்தாய்; நீரில் அமிழ்ந்திப்போகும் எந்தப் பிராணியையும் தப்பவைக்க எவனுக்கும் மனம் வரும்; நீ அப்படிச் செய்ததில் என்ன விசேஷமிருக்கிறது?" என்று.

மூன்றாம் மகன் தகப்பனைப் பார்த்து, "நான் ஒரு மலையில் ஏறினேன்; அந்த மலையில் ஒரு 'செங்குத்' தான கற்பாறையில் என்னுடைய பணகவன் நித்திரையாய்க் கிடந்தான்; அவன் எனக்கு அநேக தீங்குகளைச் செய்திருந்தான்; என்னைக்

கொல்லுகிறதற்குள் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவன்; நான் அவனை அந்த இடத்தில் விட்டுப் போனால், நித்திரையில் ஒரு பக்கத்துக்குத் திரும்புவானாகில் உடனே கீழே விழுந்து இறந்துவிடுவான்; அவன் செத்தால் எனக்கென்ன என்று நான் நினைக்கவில்லை. என்னுடைய மனத்தில் ஏதோ இருந்துகொண்டு அவனைத் தப்பவைக்கும் படி ஏவினது. அவனை எழுப்பினால் தன்னுடைய நித்திரையைக் குழப்பிவிட்டேனென்று கோபிப்பானென்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆயினும், நான் உடனே போய் அவனை மெல்ல எழுப்பினேன்; அவன் கோபித்தான்; ஆனாலும் நான் காரியத்தைச் சொல்லி அவனை நித்திரை தெளியப்பண்ணி அவ்விடத்திலிருந்து கூட்டிக்கொண்டுபோய் ஒரு பாதுகாப்பான இடத்திற் படுக்கவிட்டேன்” என்றான்.

தகப்பனார் மகனைத் தம் மார்போடு அணைத்து முத்தமிட்டு, “நீ செய்ததுதான் மேலான செய்கை; எங்களுக்குத் தீமை செய்கிறவர்களுக்கும் பதில் உபகாரங் கருதாமல் நன்மை செய்வதே மேன்மையான குணம்” என்று சொல்லி, அந்த விடையுயர்ந்த இரத்தினத்தை அவனுக்கே உபகாரமாகக் கொடுத்தார்.

23. ஒரு புலையன்

கூடலூரிலே ஒரு புலையன் இருந்தான். அவனுக்கு மனைவி மக்கள் இல்லை; பொருள் பண்டமுமில்லை. அவனைக் குட்டரோகம் என்னுங் கொடிய

நோய் பீடித்துக்கொண்டது. அதனாலே அவன் கூலிவேலை செய்ய இயலாமல் இருந்தான். வீட்டுக்கு வீடு போய்ப் பிச்சை எடுத்துச் சீவித்து வந்தான். அந்தக் குட்ட ரோகத்தினாலே அவனுடைய கை விரல்களும் கால் விரல்களும் அழுகி விழுந்தன. அதனால் அவன் நடக்க இயலாமற் போனான்; பிச்சைக்குப் போகவும் முடியாது. அயலவர்கள் யாரேனும் இரங்கி ஏதாவது கொண்டு போய்க் கொடுத்தால் உண்பான்; யாருங் கொடாவிட்டாற் பட்டினியாகவே கிடப்பான். அவனுடைய நோய் வேதனையோ தாங்க முடியாதது; அதனோடு பசி வருத்தமும் வந்தால் அவன் எவ்வளவு பாடு படுவான்!

அவனுக்கு ஒரு தம்பி இருந்தான். அவன் சிறு வயதிலே பாதிரிமார் வைத்து நடத்தும் பஞ்சமர் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்தவன். அப்படிப் படிக்குங் காலத்திலே, பாதிரிமார் அவனைக் கிறீஸ்த வனாக்கிவிட்டார்கள். பின்பு அவன் ஒரு பாதிரியாருக்குச் சமையற்காரனாயிருந்தான். அவன் ஒருநாள் தமையனைப் பார்க்க வந்தான். தமையன் படுகிற வருத்தங்களைக் கண்டு, அவன், “அண்ணே, நீ படுகிற பாட்டைப் பார்க்க எனக்கு வயிறு எரிகின்றது; நீ உணவின்றிப் பசி கிடக்க, நான் உண்ண மனம் வருமோ? ஆயினும் உனக்கு ஏதும் உதவி செய்ய வும் என்னை இயலாது. பாதிரியார் எனக்குத் தருகிற சம்பளம் என் மனைவி மக்களுடைய உணவிற்குப் போதாது; நான் ஒரு வழி சொல்லுகிறேன்; நீ அப்படி நடந்தால் நல்ல சுகமாய் இருப்பாய்; நீ

என்றோடு வந்து பாதிரியார் வீட்டில் இருந்துகொள்; திருநீறு பூசுவதை மாத்திரம் விட்டுவிடு; நான் பாதிரியாரிடஞ் சொல்லிச் சோறும் சீலையும் உனக்குக் குறைவில்லாமல் வாங்கித் தருவேன்” என்றான்.

அதற்குத் தமையன், “அடா பாவி! என்ன பாதகமான கதை சொல்லுகிறாய்! உலகத்திலே எதை மறந்தாலும் திருநீற்றையும் நான் மறப்பேனா? பாதிரியார் என்னளவு உயரத்திற்குத் தங்கக் காசுகளைக் கொண்டுவந்து எனக்கு முன்பு குவித்தாலும், நான் திருநீற்றை விடமாட்டேன்; அன்றியும் திருநீற்றை நான் மறந்தால், எமது பிதாவாகிய சிவபெருமானை மறக்கிறதாய்முடியுமே; சிவபெருமானை மறந்தால், நான் எப்படி உய்வேன்? அவரல்லவோ என்னுடைய உயிருக்கு உயிராயுள்ளவர். நான் முற்பிறப்பிலே ஏதோ பெரும் பாவஞ் செய்தபடியால், இப்போது இவ்வளவு வருத்தங்களையும் துன்பங்களையும் அனுபவிக்கின்றேன். ஆதலால் இந்தப் பிறவியிலாவது நான் யோக்கியனாய், சிவபத்தியுள்ளவனாய் இருந்தால் இனிமேல் வருகிற பிறவிகளிலே சுகமாய் இருக்கலாம். முன்செய்தபாவங்களுக்காக இப்போது நான் துன்பப்படுகிறேன். இதைக் கண்டுகொண்டு இனிமேலும் நான் துன்பப்படத்தக்கதாகப் பாவஞ் செய்வேனா? விடிந்துந் தடுமாற்றமா? ஒரு வயிறு சோற்றுக்காகக் கடவுளை மறக்கிறவன் முழுப் பைத்தியகாரனல்லவா? நாளைக்குச் சாகிற உடம்பு உணவில்லா விட்டால் இன்றைக்குச் சாகும்; அதனாலே பெரு நஷ்டம் இல்லையே. கடவுளை மறந்தால் எப்போதும் உள்ளதாகிய ஆன்மா எத்தனையோ

பிறவிகளில் அளவில்லாத துன்பத்தை அடையும். திருநீற்றையாவது சிவபெருமானையாவது நான் ஒரு போதும் மறவேன்; நீ எனக்கு நல்லபுத்தி சொல்ல வேண்டாம்; நீ ஒரு பெரும் பாதகன்; என்னுடைய காரியம் பார்க்க எனக்குத் தெரியும்; சிவபெருமான் எனக்குத் துணையாக இருக்கிறபொழுது மற்றையவர்களுடைய உதவி எனக்குத் தேவையில்லை நீ போ” என்று.

24. ஓர் உபாத்தியாயர் 1

மிலேச்ச கண்டத்திலே பெயர்பெற்ற ஒரு சர்வகலாசாலை உண்டு. அதிலே ஓர் உபாத்தியாயர் இருந்தார். அவர் ஒரு கல்விக்கடல். விவேகத்திலோ என்றால் அவருக்கு நிகரானவர்கள் இல்லை; ஆயினும் சிறு வயசிலே அவர் தீயவர்களோடு கூடிக் குடிவகை குடிக்கப் பழகிவிட்டார். அவரிடத்திலே படித்த மாணுக்கருள் ஒருவன் சிறந்த விவேகி; அவன் இந்த உபாத்தியாயருடைய கல்வியையும் விவேகத்தையுங்கண்டு வியந்து அவரிலே மிகுந்த பற்று வைத்தான். அவரே தன்னுடைய குருவென்று எண்ணி, கடவுளுக்குச் சமானமாக மதித்தான். அவரும் அவனுடைய விவேகத்தையும் அன்பையுங்கண்டு தம்முடைய சொந்தப் பிள்ளைபோல அவனை நடத்தி வந்தார்.

அவன் அடிக்கடி உபாத்தியாயருடைய வீட்டுக்குப் போகிறவன். ஒரு நாள் அவருடைய வீட்டுக்குப் போனபொழுது அவர் ‘உ வி ஸ் கி’ என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு குடிவகை குடித்துக்கொண்

டிருந்தார். அவன் அதைக் கண்டு தனக்குஞ் சொற்ப உவிஸ்கி தரும்படி கேட்டான். அப்பொழுது அவர்களுக் கிடையில் பின்வரும் பேச்சு நடந்தது:—

உபாத்தியாயர்: மகனே, உலகத்திலே யுள்ள கேடான பொருள்களுள்ளே குடிவகையைப் போலக் கேடானது வேறென்று மில்லை; நீ என்னிலே மிகுந்த பற்றுள்ளவனென்றால், நீ எனக்கு ஒர் உபகாரஞ் செய்தல் வேண்டும்; நீ இறக்கும் வரையும் குடிவகைகளுள் ஒன்றையும் தொடக்கூடாது.

மாணக்கன்: ஐயா, பெரியோர்கள் தங்களிலே குற்றஞ் சொல்லுதல் வழக்கம்; ஆயினும், அவர்கள் ஒருகாலமும் பிழையான செய்கை செய்ய மாட்டார்கள். உங்களைப் போன்ற ஒரு பெரிய மனுஷன் உலகத்திலே இல்லை. நீங்கள் குடிவகை உபயோகிக்கின்றீர்கள். ஆதலாற் குடித்தல் பிழையான தென்று நான் ஒரு காலமும் எண்ணமாட்டேன்.

உபாத்தியாயர்: அப்பனே, நான் சொல்லுவதை நன்றாகக் கேள். நான் இந்தத் தீய பழக்கத்தைத் தெரியாமற் பழகிவிட்டேன். இதனால் வருகின்ற தீமைகளை யெல்லாம் நான் என்னுடைய அநுபவத்திலே கண்டிருக்கிறேன். அநேக சிறந்த வைத்தியர்கள் குடிவகைகளெல்லாம் நஞ்சு என்று சொல்லுகிறார்கள்; நீ நல்ல ஒரு விவேகி; நற்குணங்கள் நிறைந்த பிள்ளை; நீ கெட்டுப் போகக் கூடாது; ஆனபடியாற்றான் குடிவகையை நீ ஒரு காலமுந்

தொடக்கூடா தென்று நான் உன்னைக் கேட்கிறேன். குடிவகையின் பொல்லாங்குகளை நான் அறிந்த பின்பு, இந்தத் தீயபழக்கத்தை விட்டுவிட அதிகம் முயற்சி செய்தேன்; எனக்கு வயசு போய் விட்டபடியால், நெடுங் காலமாகப் பழகிய இந்தப் பழக்கத்தை விட்டுக்கொள்ள முடியாமல் நான்கஷ்டப் படுகிறேன்.

மாணக்கன்: குடிவகைகள் சில வியாதிகளுக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன: 'விறண்டியிலே' 'குவினி'னைச் சேர்த்துக் குடித்தாற் காய்ச்சல் மாறுமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

உபாத்தியாயர்: வைத்தியம் நன்றாகத் தெரியாத காலத்திலே படித்த வைத்தியருட் சிலர் மாத்திரம் குடிவகைகளை மருந்தோடு சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். "விறண்டி" தனியே காய்ச்சலை மாற்றினதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றாயா?

மாணக்கன்: நான் கேள்விப்படவில்லை.

உபாத்தியாயர்: ஆதலால், காய்ச்சலை மாற்றுவது விறண்டியன்று என்பது தெரிகிறது. காய்ச்சலை மாற்றுவது குவினின்; விறண்டி காய்ச்சலை அதிகப்படுத்தும்; விறண்டியோடு சேராமற் 'குவினின், கொடுக்கப்பட்டாற் காய்ச்சல் விரைவாக நீங்கும்.

25. ஓர் உபாத்தியாயர் II

மாணாக்கன்: குடிவகைகள் உணவை நன்றாகச் செயிப்பிக்கும் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

உபாத்தியாயர்: குடிவகைகள் இரைப்பையைப் புண்படுத்துவன என்று சிறந்த வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; அவை உணவிலே மெலியலாமற் செய்து உடம்பு மெலிய வருத்துவதை நீ காணவில்லையா? எத்தனை மூடர்கள் பிள்ளை பெற்ற பெண்களுக்கு அந்த நேரத்திலே குடிவகைகளை வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். அதனாலே அவர்களுடைய குடலும் கருப்பையும் புண்ணாக, எத்தனையோ வியாதிகள் அவர்களுக்கு உண்டாகின்றன.

மாணாக்கன்: குடிக்கிறவர்கள் மிகவும் பெலசாலிகளாய் இருக்கிறார்களே, அதற்குக் காரணமென்ன?

உபாத்தியாயர்: அவர்கள் இயல்பிலே பெலசாலிகள்; பெலத்தைக் கெடுப்பதாகிய குடிவகையைப் பருகினாலும், இயல்பாயுள்ள பெலன் விரைவிற குறைகிறதில்லை; ஆயினும், கடைசியில் அது அவர்களை மெலியப்பண்ணி வியாதிக்காரராக்கியே விடும். தசையை வளர்க்கும் பொருள்களுக்கு வாயு சப்பொருள் என்று பெயர்; வாயுசம் குடிவகையுள் ஒன்றிலுமில்லை; அவை தசையை வளர்ப்பதெப்படி? ரெலிந்த உடம்புள்ளவர்கள் குடித்துப் பெலசாலிகளானதை நீ கண்டிருக்கிறாயா?

மாணுக்கன்: நான் காணவில்லை; குடிவகைகளை உபயோகித்தாற் களையாமல் வேலைசெய்யலாமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

உபாத்தியாயர்: குடிவகை புத்தியைக் கெடுப்பதினாலே, களை வந்தாலும் அது தோற்றது. களைத்திருக்கிறபோது வேலை செய்தால் உடம்பு விரைவிற் கெட்டுப்போம், ஆதலாற் குடிவகையினாற் களையை மறைத்தல் உடம்புக்குப் பெருந்தீமை. இதை அறிந்து தான் யுத்தம் நடக்கிற காலங்களிலே, அரசாட்சியார் ஊரிலே குடிவகைகள் பருகக் கூடாதென்று கட்டளை பண்ணுகிறார்கள். குடிக்கும் போர்வீரர் விரைவிற் களைத்துப் போவார்கள்: அப்படிச் களைத்தால் தோல்வி யடைவார்கள்; குடிக்கிறவர்கள் நெடுநேரம் வேலை செய்யமாட்டார்கள். ஆதலால் போர்க்களத்துக்கு வேண்டியவாள், துவக்கு, பீரங்கி, வெடிமருந்து முதலியவற்றைச் செய்யும் வேலைக்காரர் குடித்தால் நன்றாக வேலை செய்யமாட்டார்கள். அதனாலே போர்க்களத்துக்கு வேண்டிய கருவிகள் போதிய அளவு செய்யப்படமாட்டா; போதிய அளவு இல்லாவிட்டாற் போர்வீரர் தோற்றுப்போவார்கள். இந்தக் காரணங்களாலே அரசாட்சியார் போர்க்காலத்திலே ஒருவரும் குடிவகை உபயோகிக்கக் கூடாதென்று கட்டளை யிடுகிறார்கள். குடிவகை உடம்பைக் கெடுப்பதற்கும் வேலையைக் குறைப்பதற்கும் இது நல்ல சாட்சியல்லவா? ஊரிலே மிகச்சிறந்த வைத்தியர்களும் மந்திரிமாரும் அரசாட்சியாருக்குச் சொன்ன படியாலல்லவோ, அரசாட்சியார் இப்படிச் செய்கிறார்கள்.

மாணக்கன்: எத்தனையோ வைத்தியர்கள் குடிக்கிறார்களே; அது உடம்புக்குக் கூடாதென்றால் ஏன் அவர்கள் குடிக்கிறார்கள்?

உபாத்தியாயர்; உலகத்திலே பிழைசெய்கிறவர்கள் பெரும்பாலும் தாங்கள் செய்வது பிழையென்று நன்றாக அறிந்துதான் செய்கிறார்கள். பொய் சொல்லுவது குற்றமென்பது பொய்யனுக்குத் தெரியும். சூதாடுவது குற்றமென்பதைச் சூதாடுபவன் அறிவான். அப்படியே குடிவகை பருகும் வைத்தியனுக்குக் குடிவகை தீயதென்பது நன்றாகத் தெரியும்; தீய பழக்கங்களிலே மனிதருக்கு ஒரு விருப்பமுண்டு. தீய பழக்கம் பழகினால் அதை விடுவது பிரயாசம்; ஆதலினாற்றான் அநேகர் தாங்கள் செய்வது குற்றமென்று அறிந்தும் குற்றத்தைச் செய்கிறார்கள்; குடிவகை உடம்புக்குமாத்திரம் நீட்டமானதா? அது மூளையையும் பழுதாக்கி, எல்லா விதமான துட்டச் செய்கைகளுக்கும் ஏவி விடும். ஆதலாற் குடிவகையைப் போலத் தீய பொருள் வேறென்றுமில்லை. குடிவகையில் ஒவ்வொரு துளியும் நஞ்சு. இதை நன்றாக உணர்ந்துகொள்.

மாணக்கன்: ஐயா நீங்கள் என்ன நியாயத்தைச் சொன்னாலும் எதையும் என்மனம் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாது. நீங்கள் என்னுடைய குரு; நான் உங்களைக் கடவுளுக்குச் சமமாக எண்ணியிருக்கிறேன். ஆனதினால், நீங்கள் செய்கிற செய்கை குற்றமான செய்கையென்று நான் ஒருகாலமும் எண்ண மாட்டேன். நான் குடிவகை உபயோகிக்கவே போகிறேன்; இது நிச்சயம்,

உபாத்தியாயர் : ஐயையோ! நான் மண்ணு
னது போதாமல் அருமந்த பிள்ளையாகிய உன்னை
யும் மண்ணாக்கவோ? இன்றைக்கே நான் இந்தக்
குடிக்கிற பழக்கத்தை விட்டுவிடுகிறேன்.

மாணாக்கன் : நீங்கள் குடிக்கிறதைவிட்டால்,
நான் ஏன் குடிக்கப் போகிறேன்?

அன்றைக்கே உபாத்தியாயர் குடியை விட்டார்
அதன்பின் அவர் தம்முடைய காலத்தை மிகவும்
பிரயோசனமாகக் கழித்து அநேக அரிய நூல்க
ளைச் செய்தார்.

26. புயபலராசன் |

இந்தியாவிலே வங்காளம் என்னும் ஒரு நாடு
உண்டு. அந்த நாட்டை முற் காலத்திலே புய
பலன் என்னும் ஓர் அரசன் நீதி தவருது ஆண்டு
வந்தான். அவனுடைய மனைவியின் பெயர் புதுப்
பூங்கோதை; அவள் அதிக அழகும் நல்ல குண
மும் உடையவள்.

புயபலராசன் ஒருமுறை ஒரு புண்ணிய காலத்
திலே பிராமணர்களுக்குப் பொன் பசு முதலியன
வற்றைத் தானஞ் செய்ய விருப்பி அவர்களைத்
தன்னுடைய மாளிகைக்கு அழைத்தான்; அப்
பொழுது விதர்ப்பநாட்டில் இருக்கும் சுசீலர் என்

னும் சிவபத்தியிற் சிறந்த ஒரு பிராமணரும் அங்கே சென்றார். புயபலன் அவருக்கு வேண்டிய மரியாதை செய்து அதிக திரவியத்தைத் தானமாக ஏற்கும்படி இரு கரங்களாலும் நீட்டினான். சுசீலர் தானத்தை ஏற்கப் போகும்போது, அரசனுடைய நெற்றியில் விபூதி இல்லாமையைக் கண்டு, விபூதி பூசிக்கொண்டு தானத்தைத் தரும்படி அரசனுக்குச் சொல்லி, அதனை அப்பொழுது வாங்க மறுத்தார். அரசன் கோபித்து, “விபூதி பூசாமல் தானஞ் செய்தால் என்ன தீமை உண்டாகும்?” என்று கேட்டான் அந்தப் பிராமணர், “அரசனே விபூதி எல்லாவிதமான பாவங்களையும் நீக்கும்; சிவபெருமானிடத்தில் அன்பில்லாதவரும் விபூதி தரித்தால் நரகத்துன்பத்தை அடையமாட்டார்கள்; நெற்றியிலே திருநீறு இல்லாமல் எந்தக் கருபமுஞ் செய்தல் ஆகாது; திருநீறு பூசாதவர்கள் கொடுக்குந் தானத்தை நாம் வாங்கமாட்டோம்; ஆகையால் திருநீறு பூசியபின் தானஞ்செய்” என்றார்.

அதற்கு அரசன் “ஐயரே, நான் விபூதி பூசுவதில்லை; உமக்குப் பிரியமானால் நான் தரும் தானத்தை வாங்கிக் கொள்ளும்; இல்லையேற்போம்” என்று அதிகக் கோபத்துடன் சொன்னான். சுசீலர், புயபலனைப் பார்த்து, “அரசனே, நெற்றியில் விபூதி பூசாமல் நீ தரும் தானத்தை நான் ஒரு போதும் ஏற்கமாட்டேன்; நீ விபூதி தரிக்க மறுத்தாய்; இதனால் நீ இராச்சியம் இழந்து, மனைவிடக்களைப் பிரிந்து, நோயாளியாகி ஊர் முழுவதுஞ்

சோற்றுக்கு அலைந்து திரிவாய்; இது உண்மை” என்று சொல்லி அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து போனார்.

கசீலர் போகும் போது, அங்கிருந்த அரசனது தேவியாகிய புதுப்பூங்கோதை, தன் மூக்குத் துவாரத்துள் ஒரு துரும்பைப் புகுத்தித் தும்மி, “ஐயரே, தும்மலால் தடையுண்டாகிறது; ஆகையால் தானத்தை ஏற்றுக்கொண்டு போம்” என்று பரிசாசஞ் செய்தாள். ஐயர் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தம் ஊருக்குப் போனார்.

சிலகாலஞ் சென்ற பின் புயபலராசனுடைய சேனைகள் எல்லாம் மாண்டன. அவனும் நோயாளியானான். வேறு தேசத்து அரசர்கள் அவனுடைய நாட்டைப் பிடித்தனர். புயபலன் பகைவருக்குப் பயந்து தன்மனைவியுடன் காட்டிலே போய் ஒளித்து இருந்தான். ஒரு நாள் உண்பதற்கு உணவில்லாமையால், அரசனும் மனைவியும் பசி பொறுக்க முடியாமல் அழுது கொண்டு இருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த வழியால் வந்த ஒரு வேடன் புதுப்பூங்கோதையைக் கண்டு அவளை வலாற்காரமாய் இழுத்துக் கொண்டு போயினான். நோயாளியாய் இருந்த மையால் வேடன் கையிலிருந்து தன் மனைவியை விடுவித்ததற்கு அரசனால் முடியவில்லை. வேடன் கையில் அகப்பட்ட புதுப் பூங்கோதை கதறிக் கொண்டு போகும்போது, அந்தக்காட்டிலே இருந்த ஒரு புலி வேடனைப் பிடித்துக் கொண்டு தின்றது.

புதுப்பூங்கோதை கற்பு உடையவள் ஆதலினாலே புலி வேடனைக் கொண்டு அவனைக் கொல்லாமல் விட்டது.

புயபலன் அக்காட்டை விட்டு மெல்ல மெல்ல நடந்து விதர்ப்ப தேசத்தை அடைந்து, அங்கே வீடுகள் தோறும் பிச்சை எடுத்து வயிறு வளர்த்து வந்தான். அவன் ஓர் இரவு பசி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் ஒரு வீட்டுக்குந்து உணவு திருடும் போது, அவ்வீட்டுக்காரர் கள்வன் என எண்ணி அவனைப் பிடித்து நகர்காவலரிடங் கொடுக்க, அவர்கள் அந்த நாட்டை ஆளும் அரசனிடம் ஒப்புவித்தார்கள். அரசன் அவனுடைய ஒரு காலையும் ஒரு கையையும் வெட்டும்படி கட்டளை செய்தான். ஏவலாளர் புயபலனைக் காட்டிற் கொண்டு போய் அவனுடைய ஒரு காலையும் ஒரு கையையும் வெட்டி விட்டார்கள். அவன் துன்பம் பொறுக்க முடியாமல் அழுதுகொண்டு சில நாட்களாக அந்த இடத்திலேயே கிடந்தான். பின்பு ஒருவாறு காயம் மாறப்பெற்றுப் புயபலன் பிச்சை எடுத்து உண்ணப் புறப்பட்டான்.

—

27. புயபலராசன் II

புயபலனுடைய செய்தி இவ்வளவில் நிற்க, வேடன் கையிலிருந்து தப்பிய புதுப்பூங்கோதையும் விதர்ப்பநாட்டை யடைந்து அங்குள்ள வீடு தோறும் பிச்சை எடுத்து உண்டு திரிந்தான். ஒரு தினம் அவள் பசிக்கொடுமையினால் ஒரு வீட்டிலே

உணவைத் திருடி உண்டபோது கள்ளி என்று
பிடித்து அரசனுடைய கட்டளைப்படி கையும்
மூக்கும் அறுக்கப்பட்டாள்.

புயபலன் ஒருதினம் ஓர் அந்தணன் வீட்டிற்
குப் போய், “அம்மா, பசி பொறுக்க முடியவில்லை.
கொஞ்சஞ் சாதங் கொடுங்கள்” என்று கேட்டான்.
அப்பொழுது அந்த வீட்டில் ஓர் ஐயர் அவனை
உற்றுப் பார்த்து “நீ யார்?” என்று வினவினார்.
புயபலன் தான் ஆர் என்பதைச் சொல்லாமற்
சும்மா நின்றான். ஐயர் “நீ வங்கநாட்டு வேந்தனா
கிய புயபலன் அல்லையோ?” என்று கேட்டார்.
புயபலன் திடுக்குற்று “ஆம்” என்றான்.
ஐயர் “விபூதி பூசிக்கொண்டு தானஞ் செய்ய
வேண்டும் என்று நான் உனக்கு முன்னே சொல்
லியபொழுது, நீ விபூதியை இகழ்ந்து என்னையும்
அவமதித்தாய் அல்லையோ? அந்தப் பாவத்தின
லேயே இப்பொழுது இக்கோலமாய்” என்றார்.
புயபலன் ஐயர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்
டுச் சரீரம் நடுங்கி அந்த ஐயர் சுசீலர் என்பதை
அறிந்து, அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து தான் செய்த
குற்றத்தைப் பொறுக்கும்படி சொல்லி அழுதான்.
சுசீலர் அவன்மீது கருணைகொண்டு அவனுக்கு
விபூதி கொடுக்க அவன் அதை ஏற்று அன்புடன்
பூசிான். பூசிய உடனே புயபலன் வெட்டுண்ட
கால் கைகள் பழையபடி கூடப்பெற்று மிக்க அழகு
டன் காணப்பட்டான்.

இப்படி யிருக்குஞ் சமயத்திற் புதுப் பூங்கோதையும் யாசிக்கும்படி அந்த ஐயர் வீட்டிற்குப் போனான். அங்கே தன் நாயகன் நிற்கக் கண்டு அவள் அவனுடைய கால்களில் வீழ்ந்து அழுதாள். புயபலனுக்கு அவள் தன் மனைவி என்பது தெரியவில்லை. அவன் “பெண்ணே, நீ யார்?” என்று கேட்டான். “நான் உமது மனைவி புதுப் பூங்கோதை; உம்மைப் பிரிந்தபின்பு இக்கோலமானேன்” என்றாள். அவளுக்குக் கிறிது விபூதி கொடுக்கும்படி புயபலன் சுசீலரை இரந்தான். சுசீலர் விபூதி கொடுக்க அவள் அதனை வாங்கி அன்புடன் பூசியபின், வெட்டுண்ட கையும் மூக்கும் கூடப் பெற்று முன்போல் அழகுள்ளவளானாள்; சுசீலரைப் பரிகாசஞ் செய்தமையாலே புதுப்பூங்கோதை அப்படிப்பட்ட துன்பங்களை யனுபவித்தாள்.

புயபலராசனுடைய செய்தியைக் கேள்வியுற்று விதர்ப்பநாட்டு அரசனும் சுசீலர் வீட்டிற்குப் போய் அச் சுசீலரை வணங்கினான். விதர்ப்பநாட்டு வேந்தன் புயபலனுக்கு மைத்துனன் முறை பூண்டவன். அவன் புயபலனையும் தேவியையும் தன்னுடைய மாளிகைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் உபசரித்தான். சில நாட்கள் சென்ற பின்பு புயபலன் விதர்ப்பநாட்டு அரசனுடைய சைந்யத்தின் துணையைக்கொண்டு பகைவரை வென்று தன்னுடைய நாட்டைப் பெற்று அரசாண்டு இனிது வாழ்ந்தான்.

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
 சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
 தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
 செந்துவர் வாயுமை பங்கன் றிருவால வாயான்றிரு நீறே.

28. குருவும் சீஷனும் 1

குரு: இராமசுவாமி; எங்கே போகிறீர்?

சீஷன்: சுவாமி, நமஸ்காரம்; நாளைக்கு எங்கள் வைரவர் கோயிலிலே ஓர் ஆடு பலிவெட்ட வேண்டும். அதற்காக ஓர் ஆடு விலைக்கு வாங்கப் போகிறேன்.

கு: ஐயையோ! என்னபாதகம்! பஞ்சமா பாதகங்களிலே மிகக் கொடிய பாதகம் கொலையல்லவா? உலகத்திலேயுள்ள ஒவ்வொரு பிராணியையும் உண்டாக்கினவர் யார்?

சீ: கடவுள் தாம் எல்லாப் பிராணியையும் உண்டாக்கினார்.

கு: அப்படி யென்றால் கடவுள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் பிதாவாக இருக்கிறாரல்லரோ? உம்முடைய பிள்ளையை யாராவது வெட்டிக் கொல்லுவது உமக்குப்பிரியமா யிருக்குமா?

சீ: என்னுடைய பிள்ளையின் மேலே ஒருவன் தொட்டாலும் நான் பொறுப்பேனோ? என்னுடைய பிள்ளையை ஒருவன் கொல்லுவதென்றால், எப்படிப் பொறுப்பேன்?

கு: உம்முடைய பிள்ளையின் மேல் மற்றைய வர்கள் தொடுகிறதும் உமக்குப் பிரிய மில்லாவிட்டால், கடவுளுடைய பிள்ளைகளாகிய ஆடு கோழிகள் முதலியவற்றை நீங்கள் கொல்லுவது கடவுளுக்கு விருப்பமா யிருக்குமா? கடவுளாலே உங்களுக்கு அளவில்லாத தண்டனை வந்து சேருமே. நீங்கள் உங்கள் வீடுகளிலே தானும் அவைகளைக் கொல்லுவது பெரும் பாதகம்; அப்படியிருக்க, ஒரு கோயிலிலே கடவுள் முன்னிலையிலே அவைகளை வெட்டுவது எவ்வளவு பெரும்பாதகம்! ஒருவன் உன் வீட்டுக்கு வந்து உனக்கு முன்பாக உன் பிள்ளையை வெட்டுவானானால் உனக்கு எப்படி வெறுப்பாக இருக்குமோ, அப்படியே கோயிலில் சுவாமியுடைய முன்னிலையில் ஆட்டை வெட்டுகிறதும் சுவாமிக்கு வெறுப்பாக இருக்கும். ஆகவே, கோயிலிலே ஆடுகள் கோழிகள் வெட்டுவதைப் போன்ற பாதகம் வேறொன்றுமில்லை.

சீ: இது இவ்வளவு பெரும்பாதகமாய் இருந்தால், நாங்கள் ஆடுகளை வெட்டுகிறபோது கடவுள் எங்களுக்கு ஒரு பொல்லாங்கும் வரப்பண்ணாமல் இருப்பதற்குக் காரணமென்ன?

கு: உலகத்திலே எத்தனை மனிதர் வேறெத்தனை பொல்லாங்குகளைச் செய்கிறார்கள்! அவர்களுக்கெல்லாம் கடவுள் உடனே தண்டனை செய்கின்றாரா? இல்லையே; இந்தப் பிறவியிலே தண்டனை கிடையாவிட்டால், அடுத்த பிறவிகளிலாவது நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்ல்லவா? நரகத்திலே கிடந்து

பல காலம் வருந்துவார்கள்; இந்த உலகத்திலே வரக்கூடிய தண்டனைகள் உங்களுக்குப் போதியன வல்ல. நல்லவர்களைக் கடவுள் உடனே தண்டிப்பாராம். மற்றையவர்களைத் தாமதித்துத் தண்டிப்பாராம். “அரசன் அன்றொறுக்கும், தெய்வம் நின்றொறுக்கும்” *என்ற பழமொழி உமக்குத் தெரியாதா?

சீ: நாங்கள் துட்டதெய்வங்களுக்குத் தானே ஆடு, கோழி வெட்டுகிறோம்; சிவபெருமானுக்கு முன்னே அப்படிச் செய்கிறோமா?

கு: உம்முடைய மறுமொழியில் மூன்று பிழைகள் இருக்கின்றன; முதலாவது: குளிர்மையான நெருப்பு எங்கேயாவது கண்டீரா? துட்ட தெய்வமென்று சொல்வது குளிர்ந்த நெருப்பு என்று சொல்வது போலிருக்கிறது; தெய்வமென்றது எங்களுக்கு மேற்பட்டது: எங்களிலும் உயர்ந்த தன்மையுள்ளது. ஆதலினால் தெய்வம் துட்டத் தனமாயிருக்கமாட்டாது; துட்ட தெய்வமென்று ஒன்றில்லை; தெய்வங்களெல்லாம் நல்ல தெய்வங்கள் தாம். இரண்டாவது: வைரவக் கடவுள் சிவபெருமானுடைய திருக்குமார ரென்று நூல்கள்

* அன்று - (குற்றஞ் செய்த) அக்காலத்திலே, ஒறுக்கும் தண்டிப்பான். நின்று - கால தாமதஞ் செய்து ஒறுக்கும் - தண்டிக்கும். இப்பழமொழி “ அரசன் அன்றொறுக்கும், தெய்வம் நின்றொறுக்கும்” எனப் பிழையாக வழங்கப்படுகிறது.

சொல்லுகின்றன. திருக்குமார ரென்றது அவருடைய சக்தியை; அவரும் அவருடைய சக்தியும் வேறல்ல. ஆதலால் வைரவக் கடவுளும் சிவபெருமானும் ஒன்றேயாம். வைரவக் கடவுள் பிரமாவினுடைய தலையைக் கிள்ளினாரென்று புராணங்கள் சொல்லுகின்றன; திருநாவுக்கரசு சுவாமி சிவபெருமானை நோக்கி, “பிரமன்றன் சிரமரிந்த பெரியோய் போற்றி” என்று தேவாரத்திலே பாடுகின்றார்; ஆதலால் வைரவக்கடவுளும் சிவபெருமானும் ஒன்றேயாம். மூன்றாவது: எந்தத் தெய்வத்தின் முன்னிலையிலும் ஆட்டை வெட்டுவது பாவந்தானே.

29 குருவும் சீஷனும் II

சீஷன்: நாங்கள் ஆடு வெட்டுவது வைரவருக்காக அன்று; வைரவருடைய கலைகளுக்காக.

குரு: கலைக ளென்றால் என்னவோ?

சீ: கலைக ளென்றது அவருடைய வேலைக்காரரை. நாங்கள் மாமிசம் புசியா விட்டாலும் எங்களுக்கு வேலை செய்கிறவர்கள் மாமிசம் புசிப்பதில்லையா? அப்படித்தான் வைரவருடைய கலைகளும் ஆடு கோழிகளை உண்ணுகின்றன.

கு: எங்களுக்கு உணவுக்கு நெல்லு வேண்டும்; அதற்காக வயற் செய்கை பண்ணுகின்றோம். அந்த வேலைக்கு உதவியாகக் கூலியாளரைப்

பிடிக்கின்றோம். வைரவ சுவாமிக்கு எங்களைப் போலப் பசியுண்டா? அவருக்கு உணவு வேண்டுமா? அவருக்கு எத்தனை பரப்பு வயலிருக்கிறது? அவருக்குக் கூலியாளரேன்? கலைகளேன்? அவருக்குத் தேவையானது என்ன இருக்கிறது? அவர் பரிபூரணரல்லரோ? அன்றியும் நாங்கள் தனியே ஒரு வேலை செய்யமாட்டாமல் இருக்கின்றபடியால் வேலைக்காரரை வைத்திருக்கிறோம். அவர் செய்ய மாட்டாதது ஏதும் இருக்கிறதா? அவர் சர்வ வல்லமை யுள்ளவரல்லரோ?

சீ: எங்களுக்கு இவை யெல்லாந் தெரியுமா? நீங்கள் இப்படிச் சொல்லித் தந்தாலல்லவோ எங்களுக்குத் தெரியும்; ஆனாலும் நெடுங்காலம் இந்த வழக்கம் இருக்கிறதே. அது எதனாலே?

கு: பழைய சரித்திரமெல்லாம் நமக்கு ஏன்? யாராவது அறிவாளிகள் ஆடு, கோழி நேர்ந்து விட்டதையாவது, வெட்டினதையாவது அறிந்திருக்கிறீரா? மூடச் சனங்களுடைய செய்கைக்கு நியாயமேது? இது பிழையான செய்கை யென்பது உமக்குத் தெரிகிறதா? இல்லையா?

சீ: அண்ணமார் காத்தவராயர் முதலிய தெய்வங்களுக்கும் ஆடு வெட்டக்கூடாதா?

கு: எந்தப் பிசாசுகளுக்காயிருந்தாலும் கடவுள் படைத்த ஒரு பிராணியைக் கொல்லக்கூடாது. நீர் இலகுவாய் விளங்கக் கூடிய ஒரு நியாயஞ்

சொல்லுகிறேன்; சில பறையர் செத்த மாட்டைத் தின்னுகிறார்கள்; அவர்கள் அமாவாசையிலே விரதமிருக்கிறார்கள். விரத நாளிலே அவர்கள் மற்ச மாமிசந் தின்பார்களா? மற்ச மாமிசம் சமைத்த சட்டியிலே தானுஞ் சமைக்கமாட்டார்களே; செத்த மாடு தின்னுகிறவனுக்கு மற்ச மாமிசம் பட்ட சட்டியே தள்ளுபடி யென்றால், உம்முடைய தெய்வத்திற்கு ஆட்டிறைச்சியும் கோழியிறைச்சியும் சம்மதமா யிருக்குமா?

ஈ: சுவாமிகள் சொல்லுகிற வெல்லாஞ் சரி ஆயினும், ஒருவன் ஒரு வியாதியால் வருந்துகிற பொழுது 'வைரவருக்கு ஆடு வெட்டுவேன்' என்று நேர்ந்தால் அந்த வியாதி மாறுகிறதற்குக் காரணமென்ன? என்னுடைய மகன் சென்ற சித்திரை மாதம் கடும்வருத்தமாயிருந்தான்; கணுக்கேணியில் வைரவருக்கு ஓர் ஆடு வெட்டுவேன் என்று நேர்ந்தேன்; வருத்தஞ் சுகமாய்விட்டது. காரணமென்ன?

கு: வைரவருக்கு ஆடு வெட்டுவேனென்று நேர்ந்ததினாலே, நாலு நாளைக்கு முந்தி மாறுகிற வியாதி நாலு நாட் பிந்தி மாறும் அதுதான் நீ கண்ட பலன். இங்கிலாந்திலே முற்காலத்தில், கையிலே கத்தி வெட்டினால் வெட்டின கத்திக்கு மருந்து போடுவார்களே யல்லாமல், வெட்டுக் காயத்திற்கு மருந்து போடார்களாம். அந்த மருந்தை வெட்டுக் காயத்திற்குப் போட்டால், நாலுநாள் முந்தியே மாறுகிற காயம் பிந்தி மாறுமாம். ஏனெனில், அவர்களுடைய அந்தக் காலத்து மருந்து காயத்தைப் பெருப்பிப்ப தல்லாமல் காயத்தை

மாற்றுவதன்று. அப்படியே, ஒருவருக்கு வருத்தம் வந்தால், அதற்காகத் தெய்வங்களுக்கு ஆடு கோழி நேருவது வியாதியைக் கூட்டுமல்லாமல் குறைக்காது. ஆடு வெட்டுவேன் என்று நினைப்பது தீமை. தீமை செய்தால், தீமைதான் வரும்; அதாவது வியாதி அதிகப்படும்.

சீ: ஆடு கோழியைப் பலி செய்வது பிழையென்றால், நாங்கள் பலிசெய்ய வேண்டியது எதை?

கு: “பலி” என்ற சொல்லின் கருத்து கொடுக்கப்படுவது என்பது; நாங்கள் கடவுளுக்குக் கொடுக்க வேண்டியவை நமது பொருள், உடல், ஆவி என்பனவாம். இந்த மூன்றையும் கடவுளுக்குப் பலி செய்து விட்டால், நமக்கு மோட்சங்கிடைக்கும்; நமக்குள்ள பொருள் எல்லாவற்றையும் புண்ணியமாகச் செலவு செய்யவேண்டும். நம்முடைய உடலைக்கொண்டு கடவுளுக்குத் திருத்தொண்டு செய்ய வேண்டும்: நம்முடைய மனத்தினாலே கடவுளை எப்போதும் நினைக்க வேண்டும். தாயுமான சுவாமிகள், “வைத்த பொருள் உடல் ஆவி மூன்றும், நின் கை வசமென வேயான் கொடுக்க” என்றும், “துள்ளும் மறியாம் மனது பலி கொடுத்தேன்” (ஆடு போலத் துள்ளிக்கொண்டு திரிகின்ற மனத்தைப் பலிகொடுத்தேன்) என்றும் சொல்லுவதைக் காண்க. (மறி - ஆட்டுக்குட்டி).

சீ! சுவாமி, பலியென்பதன் கருத்து எனக்கு இப்போது நன்றாக விளங்குகிறது. நான் இனி ஒரு காலமும் ஆடு வெட்ட மாட்டேன். அதற்குப் பதிலாக என்னுடைய மகளை ஒவ்வொரு நாளும் கோயிலுக்குப் போகப் பண்ணுவேன். நமஸ்காரம், நான் போய்வருகிறேன்.

கு: ஆசீர்வாதம்; போய்வாரும்.

30. ஒரு வேளாளன்

கொங்க நாட்டிலே ஒரு முறை ஒரு யுத்தம் நடந்தது. அப்பொழுது ஆயிரக்கணக்கான போர் வீரர்கள் பல இடங்களில் கூட்டங் கூட்டமாகத் தங்கியிருந்தார்கள். ஒரு குதிரைச் சேனாதிபதி ஒரு நாள் தன்னுடைய போர்வீரருக்கும் குதிரைகளுக்கும் போதிய உணவில்லை யென்று மகாசேனாதிபதிக்கு முறையிட்டான். மகா சேனாதிபதி சமீபத்திலிருக்கும் வயல்களுக்குப் போய்ப் போதிய அளவு தானியம் அரிந்து வரும்படி அவனுக்குக் கட்டளை யிட்டார்.

அப்படியே குதிரைச் சேனாதிபதி சில போர் வீரரோடு ஒரு வயல் வெளியை நோக்கிப் போனான். போகிறவழியில் ஒரு வீடு இருந்தது. அவன் வீட்டுக் கதவிலே தட்டினான்; வீட்டுக்காரன் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தான். அவன் மிகவும் வயது

போன கிழவன். அவ்னுடைய காலும் முடம்; ஓர் ஊன்றுகோலையும் பிடித்துக் கொண்டு, “நீர் யார்? இங்கு வந்த காரிய மென்ன?” என்று கேட்டான்.

சேனாதிபதி, “நான் ஒரு சேனைக்குத் தலைவன். என்னுடைய போர் வீரர்களுக்கு உணவு இல்லாத படியால், அவர்களுக்குப் போதிய அளவு தானியம் வெட்டக் கூடிய ஒரு விளைந்த வயலை இவ் விடத்திலே நீர் காட்ட வேண்டும்” என்றான். கிழவன் இவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு முடவி முடவி நெடுந்தாரம் போனான். அதிலிருந்து சொற்ப தூரத்திலே ஒரு செழிப்பான வயலிலுள்ள நெற்கதிர்கள் காற்றில் அசைவதைச் சேனாதிபதி கண்டான்; கண்டவுடனே, “இந்த வயலிலுள்ள தானியங்கள் எங்களுக்குப் போதும், இதையே வெட்டுவோம்” என்றான்.

கிழவன், “இதை வெட்டவேண்டாம்; என்னுடன் இன்னும் சிறிது தூரம் வாருங்கள்” என்றான்; அதற்கு அப்பால் இரண்டு மூன்று மைல்கள் போனபின் ஒரு வயலை யடைந்தார்கள். கிழவன் சேனாதிபதியைப் பார்த்து, “இதையே வெட்டுங்கள்” என்றான். உடனே போர்வீரர்கள் நெல்லை வெட்டிக் கட்டுக்களாகக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

சேனாதிபதி கிழவனைப் பார்த்து, “நீர் ஏன் இவ்வளவு தூரம் எங்களை நடக்கவைத்தீர்? நாங்கள் தாம் அதிக தூரம் நடந்தாலுங் குற்றமில்லை.

நீர் வயது சென்றவர்; கால் நடக்கமாட்டாதவர்; நீர் இவ்வளவு தூரம் வரவேண்டிய அவசியமில்லையே; முன்கண்ட வயலில் இதிலும் பார்க்க நேர்த்தியான தானிய மிருந்ததே! அதை வெட்ட வேண்டா மென்று ஏன் சொன்னீர்?" என்றான். அதற்கு அந்தக்கிழவன் "நீர் சொல்லுவது முழுவதுஞ் சரி; ஆனால், அந்த வயல் என்னுடைய தல்லவே" என்றான்.

31. சீராளச் செட்டி

ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மகாராட்டிர தேசத்திலே ஒரு பகுதியிலே ஒரு பெரிய பஞ்சம் உண்டானது. அந்தப் பஞ்சம் பன்னிரண்டு வருஷம் நிலைத்திருந்தது; அந்தக் காலத்திலே இருப்புப்பாதையில்லை; சிறந்த தெருக்களுமில்லை; ஒருநாட்டிலிருந்து வேறொரு நாட்டுக்குப் பொருள் பண்டங்கள் கொண்டுபோவது மிகப் பிரயாசமாயிருந்தது.

பஞ்சக்காலத்திலே பொருள் அருமையாயிருத்தலினாலே வியாபாரிகள் விலையை மிகவும் ஏற்றி விற்பது வழக்கம். வழக்கமாகப் பத்துரூபா விலையுள்ள ஒரு பொருள் பஞ்சக்காலத்திலே இருபது ரூபா முப்பது ரூபாவிற்கு விற்கப்படும்.

ஆயினும், இந்தப் பஞ்சமுண்டான காலத்திலே சீராளச் செட்டியார் என்ற வியாபாரி பண்டங்களை வழக்கமாய்விற்பதிலும் குறைந்த விலைக்கு

விற்கூர். அவர் அளவில்லாத பொதி எருதுகளைக் கொண்டு போய்ப் பிறவூர்களிலிருந்து மிகப் பிரயாசப்பட்டுச் சரக்குகளை வாங்கிவந்து அந்தப் பன்னிரண்டு வருஷ காலமும் விற்று வந்தார்.

அந்த ஊரி லுள்ளவர்க ளெல்லாம் இதைக் கண்டு அதிசயப்பட்டார்கள். அவ்வளவு காலமும் விற்றபொருள்களை விலையேற்றி விற்றிருந்தால், அவருக்கு அளவில்லாத செல்வம் வந்துவிடும். ஆயினும், அவர் அப்படிச் செய்ய வில்லை; விலையேற்றி விற்கூல், வறியவர்கள் உணவுப்பொருள்களை வாங்க இயலாமற் பசியால் வருந்தி இறந்து போவார்கள். அவர் அவ்வளவு பிரயாசப்பட்டுப் பிறவிடங்களிலிருந்து பண்டங்களைக் கொண்டுவராமல் விட்டால், செல்வர்களாய் உள்ளவர்களும் உணவுப் பொருள்கள் அகப்படாமல் இறந்து போவார்கள்.

இப்படியே அவர் அந்த ஊர்ச் சனங்களெல்லாரையுங் காப்பாற்றினார். தாம் பெரிய செல்வராக வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்குச் சற்றேனும் இருக்கவில்லை. இந்தப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுங் கழிந்த பின்பு, மழை காலந் தவருமற் பெய்ய, வயல்கள் நன்றாய் விளைந்தன; பஞ்சம் நீங்கியது.

அந்தக் காலத்திலே அந்த ஊரை ஆண்ட வாதரன் என்னும் அரசன் சீராளச் செட்டியாருடைய பெருந்தன்மையையும் புண்ணியமான செய்கையையுங் கேள்விப்பட்டுச் சந்தோஷ மடைந்

தான். ஒரு நாள் அவன் அவரைத் தன்னுடைய சபையில் அழைத்து மிகுந்த மரியாதைகளெல்லாஞ் செய்து, “மகாப் பிரபுவே, நீர் என்னுடைய சனங்களுக்கு அளவில்லா நன்மை செய்திருக்கின்றீர். அதற்காக என்னுடைய சனங்களும் நானும் உமக்கு மிகவுங் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நீர் இப்போது என்ன கேட்டாலும் அதைத் தருகிற தற்கு நான் சித்தமாயிருக்கிறேன்; ஆதலால் உமக்கு எது பிரியமோ அதைக் கேளும்” என்றான்.

செட்டியார் அந்த இராச்சியத்தைத் தம்மிடத்திலே நாற்பத்தெட்டு மணி நேரம் தரும்படி கேட்டார். அதைக் கேட்டதும் அரசன் திடுக்கிட்டான். இருந்தாலும், வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்காக அரசன் அவருடைய கையிற் செங்கோலைக் கொடுத்துச் சிங்காசனத்தில் ஏற்றி வைத்தான். இராசசபையிலே இருந்தவர்க ளெல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு, செட்டியார் இராசாவாகி என்ன செய்யப் போகிறார் என்று ஒருவரோடு ஒருவர் ஆலோசித்தனர்; சிலர் “இவன் தன்னுடைய இனத்தவர்களுக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்களெல்லாம் கொடுக்கப்போகிறுன்போலும்” என்றும், வேறு சிலர், “இவன் இந்த இராச்சியத்திலேயுள்ள ஒரு நாட்டைத் தனக்குச் சொந்தமாக்கப் போகிறுன் போலும்” என்றுஞ் சொன்னார்கள். இப்படியே பலரும் பலவிதமாகப் பேசினார்கள்.

அந்த இராச்சியத்திலே கோயில்கள், பள்ளிக் கூடங்கள், வைத்தியசாலைகள் முதலிய தருமங்

களுக்கு, முன்னிருந்த அரசர்களாற் கொடுக்கப் பட்ட நிலங்கள் அதிகமாய் இருந்தன. அவையெல்லாவற்றையும், வாதரன் பட்டத்துக்கு வந்த பொழுது, தனக்குச் சொந்தமாக்கி விட்டான்; அதனாலே மேலே சொல்லப்பட்ட தருமங்களுக்குக் குறைவு நேர்ந்தது. இதைச் சீராளச் செட்டியார்கண்டு மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவர்; இவருக்கு அதிகாரங் கிடைத்ததும், அந்த நிலங்களெல்லாவற்றையும் அந்த அந்தத் தருமங்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்தார். அந்த வேலை முடிந்தவுடனே, இராச்சியத்தை வாதரனிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டுத் தம்வீட்டுக்குப் போனார். அரசன் செட்டியாரின் பெருந்தன்மையை வியந்து, அவர் “வேண்டாம் வேண்டாம்” என்னவும் அவருக்கு ஒரு நாட்டைச் சொந்தமாகக் கொடுத்தான். இன்றைக்கும் அந்த ஊரிலே; சீராளச் செட்டியாருடைய பேரால் வருஷத்துக் கொருமுறை ஒரு பெரிய பூசை நடக்கிறது.

32. இரந்தி தேவர்

இரந்திதேவர் என்னும் இராசா ஒருவர் இருந்தார். அவரும் அவருடைய பரிவாரங்களும் ஒரு முறை காட்டுக்குப் போய் நாற்பத்தெட்டு நாள் விரத மிருந்தார்கள். நாற்பத்தொன்பதாம் நாட்காலையில் அவர்களுக்கு உணவிற்பொருட்டு நெய்யும், பாலும், கோதுமை மாவும், தண்ணீரும் வந்தன.

அவர்கள் உணவருந்த ஆயத்தஞ் செய்யும் போது, அவ்விடத்திற்கு ஒரு பிராமணன் பசியோடு வந்தான். உடனே இரந்திதேவர் அவனுக்கு வேண்டிய உணவைக் கொடுத்து அவனுடைய பசியைத் தீர்த்து மரியாதை செய்து அவனை அனுப்பினார். பின்பு எஞ்சியிருந்த உணவைச் சரிபங்காகப் பிரித்து ஒரு பங்கைத்தாம் எடுத்துக்கொண்டு மிகுதியை மற்றையவர்கள் உண்ணும்படி கொடுத்தார்.

அரசர் தமது பாகத்தை உண்ணத் தொடங்கும் போது, அவ்வழியால் ஒரு சூத்திரன் பசித்து வந்தான். இதை அறிந்த அரசர் அச் சூத்திரனுக்குத் தம்முடைய பங்கில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்து அவனுடைய பசியைத் தீர்த்து அனுப்பினார்.

பின்பு எஞ்சிய உணவில் ஒரு பிடியைத் தம்முடைய கையால் எடுத்து வாய்க்குக் கொண்டு போகையில், ஒரு கூட்டம் நாயுங் கொண்டு ஒரு வன் அதிகம் இளைத்துப் போய் அவரிருக்கும் இடத்துக்கு வந்தான். இரந்திதேவர் ஒரு மிடறு தண்ணீரை மாத்திரம் தமக்கு வைத்துக்கொண்டு மிகுதியை அவனுக்கும் நாய்களுக்கும் கொடுத்தார். அவன் நாய்களுடன் போய்விட்டான்.

எஞ்சிய தண்ணீரைக் குடித்தற்கு அவர் அண்ணாந்து பாத்திரத்தோடு உயர்த்துகையில், “ஐயா, தாகம் பொறுக் முடியவில்லை; கொஞ்சத் தண்ணீர்

கொடுங்கள்” என்று ஒரு சத்தம் அவர் காதுல் விழுந்தது. அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். ஒரு புலையன் களைத்துத் தவித்துப்போய் நிலத்திலே கிடந்த படி அவருடைய முகத்தையும் தண்ணீர்ப் பாத்திரத்தையும் ஆவலோடு பார்ப்பதைக் கண்டார்.

இரந்திதேவர் அவனைப் பார்த்தவுடன் மிகவும் பரிதபித்து; அவனுடைய தலையைத் தம்முடைய கையினால் உயர்த்திக்கொண்டு அவனுடைய வரண்டு காய்ந்த வாய்க்குள் தண்ணீரை விட்டார். அவருடைய அன்பான வார்த்தைகளே தண்ணீரிலும் பார்க்க அவனுக்கு அதிகக் குளிர்ச்சியா யிருந்தன. அவன் தண்ணீரைக் குடிக்கையில், இரந்திதேவர் இரண்டு கைகளையும் தம்முடைய தலையில் வைத்து மேலே பார்த்துக்கொண்டு “சிவபெருமானே, நான் அட்டமாசித்திகளைப் பெறுதற்கு வரங்கேட்கவில்லை; சாயுச்சிய முத்தியை விரும்பவில்லை. உலகத்திலேயுள்ள சீவர்களெல்லாம் சுகமாய் இருக்க வேண்டும்; அவர்களுடைய வருத்தங்களை யெல்லாம் நான் உணர்ந்து அவ்வான்மாக்களுக்கு ஆறுதல் செய்யத்தக்கதாக எனக்குத் திருவருள் செய்ய வேண்டும்; தாகத்தால் வருந்திய இந்த மனிதனுக்கு நான் குடிக்கவைத்த தண்ணீரைக் கொடுத்ததினால் அவனுடைய உயிர் பிழைத்தது. என்னுடைய தாகம் பசி நீங்கின; இளைப்பு நீங்கியது; எனக்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று” என்று வணங்கி நின்றார். இறைவன் அப்படியே அருள் செய்தார்.

33. சிவாலய தரிசனம்

ஸநானஞ்செய்து தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரந்த தரித்துக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போதல் வேண்டும். கோயிலுக்குக் கிட்டப் போனவுடனே கால் களைக் கழுவிக்கோபுரத்தைக் கும்பிட்டுக்கொண்டு திருநந்திதேவரை வணங்கி “பகவானே, அடியேன் உள்ளே புகுந்து சிவபெருமானைத் தரிசிப்பதற்கு அனுமதி தந்தருளும்” என்று வேண்டிக்கொண்டு உள்ளே போதல் வேண்டும். பின்பு பலிபீடத்தையும் நந்திதேவரையும் கும்பிடவேண்டும். அதன்பின் பிள்ளையாரையும், சிவலிங்கப்பெருமாளையும், உமாதேவியாரையும், நடேசர், தக்ஷிணமூர்த்தி, சோமாஸ்கந்தர், சந்திரசேகரர், வைரவர், வீரபத்திரர், சுப்பிரமணியர் முதலிய மூர்த்திகளையும், சமயகுரவரையும் தரிசனம் செய்தல் வேண்டும்.

பிள்ளையாரைத் தரிசனஞ்செய்யும் பொழுது, முட்டியாகப் பிடித்த இரண்டு கைகளினாலும் நெற்றியிலே மூன்றுமுறை குட்டிக் கும்பிடல் வேண்டும். கும்பிடும்போது வடக்கு அல்லது கிழக்கு நோக்கி நின்றல் வேண்டும். ஆண்கள் அட்டாங்க நமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்க நமஸ்காரமும் மூன்று தரத்துக்குக் குறையாமற் செய்தல் வேண்டும். தலை, கைகள், செவிகள், புயங்கள், மோவாய் என்னும் எட்டு அவயவங்களும் நிலத்திலே பொருந்தும்படி வணங்குதல் அட்டாங்க நமஸ்காரம். தலை, கைகள், முழந்தாள்கள் என்னும் ஐந்து அவயவங்களும் நிலத்திலே பொருந்த

* சைவபோதம் 2-ம் புத்தகம்

தும்படி வணங்குதல் பஞ்சாங்க நமஸ்காரம். பின்பு எழுந்து இரண்டு கைகளையுங் குவித்துத் தியானஞ் செய்துகொண்டு மெல்லமெல்லக் கோயிலை வலமாகச் சுற்றிவந்து பின்பும் சந்நிதானத்திலே நமஸ்காரஞ் செய்தல் வேண்டும்; *பிரதக்ஷிணஞ் செய்தபின்பு, சண்டேசுரர் சந்நிதியையடைந்து கும்பிட்டுத் தோத்திரஞ்செய்து வணங்கல் வேண்டும். பின்பு சுவாமி சந்நிதானத்தில் வந்து மீண்டும் நமஸ்காரஞ் செய்து வீட்டுக்குப் போதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் கோயிலுக்குப் போவது உத்தமம். ஒவ்வொரு நாளும் போக இயலாதவர் திங்கட்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை, பிரதோஷம், பெளர்ணிமை, அமாவாசை, திருவாதிரை, கார்த்திகை, மாசப்பிறப்பு, சூரியகிரகணம், சந்திரகிரகணம், சிவராத்திரி, நவராத்திரி, விநாயகசதுர்த்தி, விநாயகசட்டி, கந்தசட்டி, சித்திரைப்பரணி, ஐப்பசிப்பரணி முதலிய புண்ணிய காலங்களிலாயினும் சுவாமி தரிசனஞ் செய்தல் வேண்டும்.

கோயிலுக்குப் போனால் வேடிக்கைகளை விரும்பாமற் சிவவழிபாட்டிலேயே மனத்தைச் செலுத்தல் வேண்டும். கோயிலுக்குப் போகிறவர்கள் இயன்ற அளவு தொண்டு செய்வது உத்தமம். குடை பிடித்தல், தீவர்த்தி பிடித்தல், வாகனங்

* பிரதக்ஷிணம்- வலமாகச் சுற்றிக்கும்பிடுதல்; சரீரம்- முழுவதும் நிலத்திலே பொருந்தச் சுற்றுதல் அங்கப்பிரதக்ஷிணம் என்று சொல்லப்படும்.

காவுதல், பூந்தோட்டத்துக்கு நீர்ப்பாச்சுதல், கூட்டுதல், மெழுகுதல் முதலிய திருத் தொண்டுகளில் ஒன்றாவது செய்தல் வேண்டும்.

இன்னும் திருக்கோயிலிலே செய்ய லாகாத குற்றங்கள்: (1) ஆசாரமில்லாது போதல், (2) கால் கழுவாது போதல், (3) எச்சில் உமிழ்தல், (4) மலசலங் கழித்தல், (5) மூக்குத்தூள் போடுதல், (6) மூக்குநீர் சிந்துதல், (7) வெற்றிலை பாக்கு உண்டல், (8) போசனபானம் பண்ணுதல், (9) ஆசனத்திருத்தல், (10) சயனித்தல், (11) காலை நீட்டிக் கொண்டிருத்தல், (12) மயிர்கோதி முடித்தல், (13) சூதாடல், (14) தலையிலே சீலை தரித்துக் கொள்ளுதல், (15) தோளிலே சீலை இட்டுக் கொள்ளுதல், (16) போர்த்துக் கொள்ளுதல், (17) சட்டையிட்டுக் கொள்ளுதல், (18) பாதரட்சையிட்டுக் கொள்ளுதல் (19) விக் கிரக த்தைத் தொடுதல் (20) நிருமாலியத்தைக் கடத்தல், (21) நிருமாலியத்தையிதித்தல், (22) தூபி, கொடித்தம்பம், பலிபீடம், இடபதேவர், விக் கிரகம் என்னுமிவைகளின் நிழலை மிதித்தல், (23) வீண் வார்த்தை பேசுதல், (24) சிரித்தல், (25) சண்டையிடுதல், (26) வினையாடுதல், (27) சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் குறுக்கே போதல், (28) ஓடி வலம்வருதல், (29) சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் இடையே நமஸ்கரித்தல், (30) சிவ பெருமானை முற்பக்கத்தும் பிற்பக்கத்தும் நின்று வணங்குதல், (31) திருவிளக்கு அவியக் கண்டுந் தூண்டா தொழிதல் முதலியனவாம்,

தோத்திரத் திரட்டு

விநாயகர் வணக்கம்

அடியரிடர் தீர்த்தருளும் ஆணைமுகன் பாதம்
கடிமலர் தூய்க் கைதொழுவாங் கண்டு.

— சைவசமய நெறி

தேவார திருவாசகம்

தேவாரம்: திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளாலும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளாலும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாலும் தமிழிலே பாடப்பெற்றவை திருவாசகம்: மாணிக்கவாசக சுவாமிகளால் தமிழிலே பாடப்பெற்றது.

— சு. சிவபாதசுந்தரனார்

தேவாரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தோடுடையசெவியன்விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூழிக்
காடுடையசுடலைப்பொடிபூசினன் உள்ளங்கவர்கள்வன்
ஏடுடையமலரான்முனைநாட்பணிந்தேத்தஅருள்செய்த
பீடுடையபிரமாபுரமேவியபெம்மானிவனன்றே. (1)

மானினேர்விழிமாதராய்வழுதிக்குமாபெருந்தேவிகேள்
பானல்வாயொருபாலனீங்கிவனென்றுநீபரிவெய்திடேல்
ஆணைமாமலையாதியாய்இடங்களிற்பலஅல்லல்சேர்
ஈனர்கட்கெளியேனலேன்திருஆலவாயரன் நிற்கவே. (2)

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுணை யாவது நமச் சிவாயவே. (3)

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னும நமச் சிவாயவே. (4)

கொல்வா ரேனுங் குணம்பல நன்மைகள்
இல்லா ரேனு மியம்புவ ராயிடின்
எல்லாத் தீங்கையு நீங்குவ ரென்பரால்
நல்லார் நாம நமச் சிவாயவே. (5)

மற்றுப்பற்றெனக்கின் றிநின்றிருப்பாதமேமனம்பாவித்தேன்
பெற்றலும்பிறந்தேனிளிப்பிறவாததன்மைவந்தெய்தினென்
கற்றவர்தொழுதேத்துஞ்சீர்க்கறையூரிற்பாண்டிக்கொடுமுடி
நற்றவாவுணநான்மறக்கினுஞ்சொல்லும்நாநமச்சிவாயவே
[6]

வடிவுடை மழுவேந்தி மதகரி உரிபோர்த்துப்
பொடியணி திருமேனிப் புரிமுழல் உமையோடும்
கொடியணி நெடுமாடக் கூடலை யாற்றூரில்
அடிகளில் வழிபோந்த அதிசயம் அறியேனே. (7)

நீள நினைந்தடியேன் உமை நித்தலுங் கைதொழுவேன்
வாளன் கண்மடவாள் அவள் வாடி வருந்தாமே [ன்
கோளிலியெம்பெருமான் குண்டையூர்ச்சிலநெல்லுப் பெற்றே
ஆளிலை யெம்பெருமா னவை யட்டித்தரப் பணியே. (8)

பூவார்மலர்கொண்டடியார்தொழுவார்புகழ்வார்வானோர்க
மூவார்புரங்கள்எரித்த அன்றுமூவர்க்கருள்செய்தார் [ன்
தூமாமழைநின்றதிரவெருவித்தொறுவின் னிரையோடும்
ஆமான் பிணைவந்தணயுஞ்சாரல் அண்ணாமலையாரே. (9)

மாதர்ப்பிறைக்கண்ணியானைமலையான்மகனொடும்பாடிப்
போதொடுநீர்சுமந்தேத்திப்புசுவாரவர்பின்புகுவேன்
யாதுஞ்சுவடுபடாமல்ஐயாறடைகின்றபோது
காதன்மடப்பிடியோடுங்களிறுவருவனகண்டேன்.
கண்டேனவர்திருப்பாதம்கண்டறியாதனகண்டேன். (10)

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால்
விரவாடும் பெருமானை விடைபெறும் வித்தகனை
அரவாடச் சடைதாழ அங்கையினி லனலேந்தி
இரவாடும் பெருமானை என்மனத்தே லைத்தேனே. (11)

அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐய னும்நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமி யும்நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொரு ளும்நீ
ஒருகுலமுஞ் சுற்றமும் ஒரு ரும்நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவுந் தோற்று வாய்நீ
துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ
இப்பொன்நீ இம்மணிநீ இம்முத் தும்நீ
இறைவன்நீ ஏறார்ந்த செல்வன் நீயே. (12)

எல்லா உலகமு மானாய் நீயே
ஏகம்ப மேவி இருந்தாய் நீயே
நல்லாரை நன்மை அறிவாய் நீயே
ஞானச் சுடர்ளிளக்காய் நின்றாய் நீயே
பொல்லா வினைக ளறுப்பாய் நீயே
புகழ்ச்சே வடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே
செல்வாய் செல்வந் தருவாய் நீயே
திருவையா றகலாத செம்பொற் சோதி. (13)

நிலைபெறுமா நெண்ணுத்யேல் நெஞ்சே நீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் ஆதியென்றும்
ஆரூரா என்றென்றே அவரூ நிலலே. (14)

மீளா வடிமை யுமக்கே யாளாய்ப் பிறரை வேண்டாதே
முளாத் தீப்போ லுள்ளே கனன்று முகத்தான் மிகவாடி
ஆளா யிருக்கு மடியார் தங்க ளல்லல் சொன்னக்கால்
வாளாங் கிருப்பீர் திருவா ரூர் வாழ்ந்து போதீரே. (15)

கற்றூங்கெரி யோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றூர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
முற்றுவெண் டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றூநின் றுரைப் பற்றூ பாவமே. (16)

குற்றநீ குணங்கள்நீ கூடலால வாயிலாய்
சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்திலங்கு சோதிநீ
கற்றநூற் கருத்துநீ அருத்தமின்ப மென்றிவை
முற்றுநீ புகழ்ந்துமுன் உரைப்பதென்மு கம்மனே. (17)

யாழைப்பழித் தன்னமொழி மங்கையொரு பங்கள்
பேழைச்சடை முடிமேற்பிறை வைத்தானிடம் பேணில்
தாழைப்பொழி லூடேசென்று பூழைத்தலை நுழைந்து
வாழைக்கனி கூழைக்குரங் குண்ணும்தறைக் காடே. (18)

மடையில் வாளை பாய மாதரார்
குடையும் பொய்கைக் கோலக் காவுளான்
சடையும் பிறையுஞ் சாம்பற் பூச்சுங்கீள்
உடையுங் கொண்ட உருவ மென்கொலோ. (19)

நங்க டம்பனைப் பெற்றவள் பங்கினன்
தென்க டம்பைத் திருக்கரக் கோயிலான்
தன்க டன்அடி யேனையுந் தாங்குதல்
என்க டன்பணி செய்து கிடப்பதே. (20)

அல்லல் என்செயும் அருவினை என்செயும்
தொல்லை வல்வினைத் தொந்தந்தான் என்செயும்
தில்லை மாநகர்ச் சிற்றம் பலவனூர்க்
கெல்லை யில்லதோ ரடிமைபூண் டேனுக்கே. (21)

கங்கை யாடிவென் காவிரி யாடிவென்
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடிவென்
ஓங்கு மாகடல் ஓதநீ ராடிவென்
எங்கும் ஈசன்என் னாதவர்க் கில்லையே. (22)

பெருக லாந்தவம் பேதமை தீரலாம்
திருக லாகிய சிந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பர மாயதோர் ஆனந்தம்
மருக லானடி வாழ்த்தி வணங்கவே. (23)

வேதமோதி வெண்ணூல்பூண்டு வெள்ளை எருதேறிப்
பூதஞ்சூழப் பொலியவருவார் புலியின் உரிதோலார்
நாதானவும் நக்கானவும் நம்பானவன் நின்று
பாதந்தொழுவார் பாவம்தீர்ப்பார் பழன நகராரே. (24)

திருவாசகம்

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனைன் றனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபத மளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (25)

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே யுன்னை யோலமிட் டலறி
யுலகெலாந் தேடியுங் கானேன்
திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே லியசீர்
அருத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (26)

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தவெம் பரனே
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யாரொடு நோகே ஞர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
 ஆண்டநீ யருளிலை யானால்
 வாய்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகலென் றருள்புரி யாயே. (27)

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
 உருநாம் அறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்
 ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரம்
 திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (28)

புற்றில்வாள் அரவும் அஞ்சேன்
 பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
 கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல்
 கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
 மற்றும் ஓர் தெய்வந் தன்னை உண்டென
 நினைந்தெம் பெம்மாற்
 கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
 அம்மநாம் அஞ்சுமாறே. (29)

திருவிசைப்பா

பவளமால் வரையைப் பனிபடர்ந் தனையதோர்
 படரொளி தருதிரு நீறும்
 குவளை மாமலர்க் கண்ணியுங் கொன்றையும்
 துன்றுபொற் குழல்திருச் சடையும்
 திவள மானிகை சூழ்தரு தில்லையுள்
 திருநடம் புரிகின்ற
 தவள வண்ணனை நினைதொறும் என்மனம்
 தழல்மெழு கொக்கின்றதே. (30)

திருப்பல்லாண்டு

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அமுதிடப்
 பாற்கடல் ஈந்திரான்
 மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்
 மன்னிய தில்லைதன்னுள்
 ஆலிக்கும் அந்தணர் வாழ்கின்ற சிற்றம்
 பலமே யிடமாகப்
 பாவித்து நடட்டம் பயில வல்லானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே,

(31)

திருப்புராணம்

மண்ணுல கத்தினிற் பிறவி மாசற
 எண்ணிய பொருளெலா மெளிதின் முற்றுறக்
 கண்ணுத லுடையதோர் களிற்று மாமுகப்
 பண்ணவன் மலரடி பணிந்து போற்றுவாம். (32)

புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம்
 நன்னெறி யொழுகச்செய்து நவையறு காட்சிநல்கி
 என்னையும் அடியன் ஆக்கி இருவினை நீக்கியாண்ட
 பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள்போற்றி (33)

தாவறு முலகெலாந் தந்த நான்முகத்
 தேவுதன் துணைவிடாய்ச் செறிந்த பல்லுயிர்
 நாவுதொ றிருந்திடு நலங்கொள் வாணிதன்
 பூவடி முடிமிசைப் புனைந்து போற்றுவாம். (34)

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளஞ் சுரக்க மன்னன்
 கோன்முறை யரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
 நான்மறை யறங்க னோங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
 மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக வுலகமெல்லாம். (35)

திருவந் கல்வியுஞ் சீருந் தழைக்கவுந்
கருணை பூக்கவுந் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவமாய் நமதுள்ளம் பழுக்கவும்
பெருகு மாளத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம் (36)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்புகழ்

ஏறுமயி லேறிவினை யாடுமுக மொன்றே
ஈசனுடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே
கூறுமடி யார்க்கள்வினை தீர்க்குமுக யொன்றே
குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே
மாறுபடு குரனைவ தைத்தமுக மொன்றே
வள்ளியைம ணம்புணர வந்தமுக மொன்றே
ஆறுமுகமான பொருள் நீயருளல் வேண்டும்
ஆதியரு ணைசலம மர்ந்தொரு மாளே. (37)

திருமகளு லாவு மிருபுயமு ராரி
திருமருக நாமப் பெருமாள் காண்
செகதலமும் வாணு மிருதிபெறு பாடல்
தெரிதருகு மாரப் பெருமாள் காண்
மருவுமடி யார்க்கள் மனதில்வினை யாடு
மரசுதம யூரப் பெருமாள் காண்
மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ
மருவுகதிர் காமப் பெரு மாள் காண்
அருவரைகள் நீறு படவசுரர் மாள
அமர்பொருத வீரப் பெருமாள் காண்
அரவுபிறை வாரி இதழியணி வேணி
அமலர்குரு நாதப் பெருமாள் காண்
இருவினையி லாத திருவினைவி டாத
இமையவர்கு லேசப் பெருமாள் காண்
இலகுசிலை வேடர் கொடியினதி பார
இருதனவி நோதப் பெருமாளே (38)

நீதிநூற்றிரட்டு: 1. நல்வழி

பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலுங் கலந்துனக்கு நான்றருவேன் -- கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணிபே நீயெனக்குச்
சங்கத்தமிழ் மூன்றுந் தா.

1

'சிவாய நம' என்று சிந்தித் திருப்போர்க்
கபாய மொருநாளு மில்லை -- உபாயம்
இதுவே மதியாகு மல்லாத வெல்லாம்
விநியே மதியாய் விடும்.

2

நீறில்லா நெற்றிபாழ் நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்
ஆறில்லா ஆருக் கழகுபாழ் -- மாறில்
உடற்பிறப் பில்லா வுடம்புபாழ் பாழே
மடக்கொடி யில்லா மனை

3

புண்ணியமாம் பாவம்போம் போனநாட் செய்தவவை
மண்ணிற் பிறந்தார்க்கு வைத்தபொருள் -- எண்ணுங்கால்
ஈதொழிய வேறில்லை யெச்சமயத் தோர்சொல்லுந்
திதொழிய நன்மை செயல்

4

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியுங் -- கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்.

5

ஆண்டாண்டு தோறும் அமுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவரோ மாநிலத்தீர் -- வேண்டா
நமக்கு மதுவழியே நாம்போ மளவும்
எமக்கென்னென் றிட்டுண் டிரும்.

6

வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா
பொருந்துவன போமினென்றூற் போகா -- இருந்தேங்கி
நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுந்தாரந் தாநினைந்து
துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்

7

எல்லாப் படியாலு மெண்ணினால் இவ்வுடம்பு
 பொல்லாப் புழுமலினோய்ப் புன்குரம்பை -- நல்லார்
 அறிந்திருப்பா ராதலினு லாங்கமல நீர்போற்
 பிறிந்திருப்பா பேசார் பிறர்க்கு

8

செய்தீ வினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கால்
 எய்த வருமோ விருநிதியம் -- வையத்
 தறும்பாவ மென்னவறிந் தன்றிடார்க் கின்று
 வெறும்பானை பொங்குமோ மேல்.

9

ஒன்றை நினைக்கின் அதுவொழிந்திட் டொன்றாகும்
 அன்றி யதுவரினும் வந்தெய்தும் -- ஒன்றை
 நினையாத முன்வந்து நிற்பினு நிற்கும்
 எனையாளு மீசன் செயல்.

10

உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
 எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன -- கண்புதைந்த
 மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்
 சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமே தான்.

[11]

மரம்பழுத்தால் வெளவாலை வாவென்று கூவி
 இரந்தழைப்பார் யாவருமங் கில்லை -- சுரந்தமுதம்
 கற்றூ தரல்போற் கரவா தளிப்பரேல்
 உற்றூ ருலகத் தவர்.

[12]

நீதிநூற்றிரட்டு -- 2. திருக்குறள்

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
 பகவன் முதற்றே உலகு.

அறத்தான் வருவதே இன்பம்மற் றெல்லாம்
 புறத்த புகழும் இல்.

என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே
அன்பி லதனை அறம்.

இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல[து]
அன்றே மறப்பது நன்று.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு.

ஒறுத்தார்க் கொருநானே இன்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ்.

தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும்.

தன்னைப் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூன்உண்பான்
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்.

கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்.

தன்நெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.

இன்னுசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு:

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்,

எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவம் என்ப திழுக்கு.

முயற்சி திருவினை ஆக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புதத்தி விடும்.

சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாம்
சொல்லிய வண்ணம் செயல்,

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்,

௨
சிவமயம்

திருக்கைலாய பரம்பரைத்
தருமபுரவாதீன மகாசந்
நிதானம் திருமயிலை ஜெம்பு
லிங்கம்பிள்ளை, சீச்சாண்டார்
கோயிற் பெரு நிலக்கிழார் முத
லாய தமிழகப் பெரியவர்கள்,
புலோலியூர் ச் ச. சிவபாத
சுந்தரனாரை சைவப் பெரியார்
என்று பாராட்டுவர். சைவப்
பெரியார் சின்னஞ் சிறியவரும்
சைவசமயப் பேருண்மைகளை
அறிதல்வேண்டும் என்ற பெரு
விருப்பத்தால் சைவபோதம்
முதலாம் புத்தகம், சைவ
போதம் இரண்டாம் புத்தகம்
ஆதியவற்றை இலகுவாக எழு
தினார். நாம் எல்லோரும் நம்
குழந்தைகளுக்கு இவற்றைப்
படிப்பித்தல் நம்தம் தலையாய
கடமையாகும்.

விலை: ரூபா 10-00